

Đấu chiến thắng Phật

Phi lộ

Con người là sinh vật sống bầy đàn, không thể sống đơn độc. Sự giao tiếp giữa con người với con người, giữa dân tộc này với dân tộc khác, giữa cộng đồng này với cộng đồng khác là cứu cánh của sự phát triển. Trên con đường giao thương đó có biết bao sự kiện... Vì thế Con Đường Tơ Lụa từ Đông sang Tây, từ Bắc xuống Nam luôn kéo dài ra mãi mãi...

Bên cạnh những thương nhân mưu cầu sự giàu sang phú quý, còn có những người tu hành không nhà cửa, không vợ con, tiền bạc... rày đây mai đó để thỏa mãn những khao khát về tâm linh, tìm kiếm câu trả lời của chân lý tối hậu. Họ xuyên qua những làng mạc thôn dã, những phố phường náo nhiệt xa hoa, vượt qua những đỉnh cao hùng vĩ, những đại mạc bao la, những dòng sông khát vọng...

Người khát sĩ đã hóa duyên như thế...

Đấu chiến thắng Phật

Bắc ngang qua dòng kinh đen sì là một cây cầu cũng đen sì sì như thế. Cây cầu này chỉ là những thanh gỗ xù xì, cong queo, đen đui, nom nó hao hao như cây cầu khỉ, có điều nó đầy vẻ ma quái... có lẽ phải gọi nó là cây cầu Quỷ thì đúng hơn.

Phía bên kia là một vùng đất hoang vu, khô cằn và trơ trụi, có một ngọn núi trọc lóc cũng đen sì. Dòng kinh này gọi là dòng Kinh Đen, cây cầu này gọi là Cầu Đen và ngọn núi này gọi là Núi Đen. Bên cạnh đó còn có một xóm nhỏ, người ta còn gọi là Xóm Nước Đen.

Tất cả đều nhuốm một màu đen u ám...

Xóm Nước Đen lâu lắm rồi không còn người ở, tất cả đều đã ra nghĩa địa nằm cả, trên đó cắm những tấm bia bằng đá đen sì, nơi đó chỉ duy nhất có một vật màu trắng đang nằm vất vưởng, đó là Bạch Cốt Tinh.
Chỉ duy nhất Bạch Cốt Tinh là vẫn còn sống – mà cũng chưa thể gọi đó là sự sống.

Một ngày kia bỗng có một đoàn người từ xa đi đến, dẫn đầu là một người đàn ông to lớn, mặt trắng, râu dài, đôi mắt lạnh lùng lung linh ánh thép. Ông ta khoác một bộ giáp chói chang trong nắng.

Bộ áo giáp còn sáng hơn cả ánh mặt trời...

Sau lưng ông ta là một đoàn gồm mười sáu thiếu nữ chia làm hai hàng, khiêng một chiếc quan tài cũng màu trắng bạc.
Chiếc cầu xem ra không thể vừa với đoàn người này.

Thế mà người đàn ông to lớn và đoàn mười sáu thiếu nữ lại đi qua được, chưa hiểu là họ đi bằng cách nào ?

Khi họ đi đến xóm nước đen thì Bạch Cốt Tinh bỗng bừng tỉnh dậy.

Bạch Cốt Tinh đúng như tên gọi của nó, là một bộ xương trắng hếu, trên tay bộ xương trắng đó lại cầm một thanh kiếm đen sì – Cổ Kiếm...

*Anh có thấy màu đất đen trong nắng,
Sắc kiếm đen làm tia nắng càng đen.
Gió hòa cát thổi từng cơn rất bỗng,
Kiếm khí xông lên tận chín tầng mây..*

Người đàn ông to lớn, mặt trắng, râu dài bỗng thốt lên “đó phải chăng là Cổ kiếm mà thiên hạ vẫn đồn đại ?” – dường như không phải ông ta hỏi Bạch Cốt Tinh mà là tự nhủ với chính mình.

Bạch Cốt Tinh hoành kiếm ngang ngực, im lặng không nói gì.

Người đàn ông to lớn nói bằng một thứ giọng cheo chéo như tiếng kim loại chạm nhau “Ta là Kim Tài Thần, chắc là ngươi đã từng nghe đến”
Bạch Cốt Tinh nói “Kim Tài Thần thì cũng phải chết”
Kim Tài Thần cười ha hả, tiếng cười của y làm những bia mộ ở đây phải nghiêng ngả, một vài tấm bia chôn nông quá thì bị bật cả lên, vài con chó hoang sợ quá cong đuôi bỏ chạy.

Bạch Cốt Tinh hiên ngang đáp “Ta canh giữ nghĩa địa ở đây, ngươi muốn gì?”.
Kim Tài Thần lại càng cười to hơn nữa làm gió lốc nổi lên cuộn cuộn, mây đen kéo về vần vũ, quần quai, sau đó y nói “Nghĩa địa này thì có gì để ngươi canh giữ”.
Bạch Cốt Tinh nói “Thân xác của chủ nhân ta ở đây”
Kim Tài Thần nói “Phải chăng y là chủ nhân của Cổ kiếm...?”
Không đợi Bạch Cốt Tinh trả lời, ông ta vỗ tay, mười sáu thiếu nữ khiêng chiếc quan tài tiến lên đặt trước Bạch Cốt Tinh, sau đó họ bao vây xung quanh y.
Bạch Cốt Tinh vẫn đứng im lìm, y chẳng tỏ thái độ gì, hơn nữa y là một bộ xương trắng hếu, có muốn biểu cảm gì thì e rằng cũng khó...
Kim Tài Thần vung tay một cái, tiếng gió nổi lên ào ào, phần phật, cái quan

tài bỗng bật nắp, nó xoay tít rồi dựng đứng dậy bay thẳng đến trước mặt Bạch Cốt Tinh rồi dừng lại.

Bạch Cốt Tinh nhìn thẳng vào quan tài, y bỗng ngơ ngẩn xuất thần... Kim Tài Thần lại vung tay tiếp, chiếc quan tài rã làm bốn mảnh rơi xuống, lộ ra bên trong là một thiếu nữ, xác thân của nàng lồ lộ trong ánh nắng, tấm lụa trắng mỏng manh áp chặt vào cái thân thể trẻ trung với những đường cong khuê gởi, mái tóc dài mượt bay phấp phật trong gió, xác chết này chắc phải đẹp lắm thì mới làm Bạch Cốt Tinh ngơ ngẩn như thế.

Tứ đại mỹ nhân thời xưa có thể làm "lạc nhạn" (chim nhạn sa xuống đất), "trầm ngư" (cá chìm sâu dưới nước), "bế nguyệt" (mặt trăng phải giấu mình) và "tu hoa" (khiến hoa phải xấu hổ) - Nhưng không biết họ có thể làm một bộ xương khô phải ngơ ngẩn như xác chết này ? Xác chết mà còn đẹp như thế thì nếu nó sống động không biết là sẽ đẹp đến mức nào?

Kim Tài Thần thủng thẳng nói “Xác thân này không có linh hồn, còn người thì có linh hồn mà không có xác thân, người có muốn kết hợp với nó để thành một mỹ nhân đẹp nhất trần gian ?”

Bạch Cốt Tinh chỉ ra xung quanh và nói “Cả trăm năm nay ta ở đây, xung quanh đây có vô số xương tàn, cốt mục của bọn bại tướng dưới tay ta, xác thịt của chúng đều làm mỗi cho chó hoang cả.” – y nói tiếp “những kẻ thèm muốn thanh Cổ kiếm này có vô số”.

Kim Tài Thần lại cười khàn khạch “Ta không muốn thanh kiếm, ta muốn cho người một thân xác đẹp nhất, để đổi lại người làm cho ta một việc rất nhẹ nhàng...”.

Thời gian như ngừng trôi, gió như ngừng thổi...

Bạch Cốt Tinh im lặng...

Im lặng nhiều khi cũng là đồng ý.

Lâu lắm y mới lên tiếng... lúc đó mặt trời cũng đang từ từ lặn.

- Việc đó là việc gì?
- Rất đơn giản, chỉ cần quyến rũ một người, làm cho người đó mê đắm

người.

- Một hoàng đế, một Vương gia ?

Kim Tài Thần cười ha hả, lâu lắm rồi mới nói tiếp... lúc bấy giờ mặt trăng đã lên, gió đêm đã thổi, xung quanh nhuộm một màu nhờ nhờ, bàng bạc, bộ kim giáp của lão trở nên sáng rực “Thời đó đã qua rồi, bây giờ đã là thời đại mới... nhưng con người thì vẫn như xưa, vẫn không có gì thay đổi... vì thế kẻ mà người quyền rũ sẽ phải là một thầy chùa...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 2 -

Bạch Cốt Tinh say đắm ngắm mình trong làn nước trong xanh, nàng tự ngắm mình như thế đã nhiều ngày rồi mà không biết chán. Nàng say đắm cái thân thể tuyệt mỹ của tạo hóa... cái kỳ tích của vũ trụ. Hẳn là ở đâu đó Đấng sáng tạo vẫn còn đang tự mình thưởng thức cái thành quả kỳ diệu này.

Nàng nhìn đôi mắt đen huyền với hàng mi dài cong vút như sáng lên dưới làn nước mát. Nhìn đôi môi mọng ướt đầy khêu gợi... Kim Tài Thần quả không hổ thẹn là kẻ đứng đầu Ngũ hành thần, giàu có vô cùng và tài phép thần thông tốt bậc, đã dễ dàng hòa nhập một bộ xương khô cằn cỗi với một thân thể tràn đầy sức sống. Lão còn lấy linh hồn luôn cả mười sáu cô gái khiêng quan tài hòa nhập vào Bạch Cốt Tinh để tăng thêm sức mạnh - “Không biết cô gái trẻ này là con nhà ai? Lão già Kim Tài Thần lấy được xác thân này từ đâu?”

Từ khi biến thành một mỹ nữ thì Bạch Cốt Tinh bỗng như trở nên khác hẳn, nàng luôn tự vuốt ve mình, tự ngắm mình và cũng hay nói một mình. Nàng say đắm cái thân thể tuyệt mỹ của chính mình... Bạch Cốt Tinh ngẫm nghĩ “thế gian ai đẹp được dường như ta ?”.

Thanh Cổ kiếm đã biến thành cây trâm cài đầu giắt trên mái tóc, có lẽ trên đời nay chưa hề có một cây trâm cài đầu nào cổ xưa và nguy hiểm hơn thế.

Nơi đây là Dòng Sông Thanh Tịnh, một dòng sông êm đềm như nhung như lụa, nguồn chảy của nó là từ trên đỉnh của những ngọn Thiên sơn cao vút và bằng giá. Cái sự thanh tịnh chỉ là vẻ bề ngoài, ẩn sâu trong lòng sông là những dòng chảy mãnh liệt, những âm hồn cốc sâu dưới lòng đất. Bên cạnh dòng sông là một con đường đất đỏ quanh co, chính là “Con Đường Tơ Lụa” mà sau này được xem như là khởi đầu của một thế giới trong mơ... Ở nơi đó, trên mọi nẻo đường luôn có hàng đoàn người rong ruổi, đó là những thương nhân buôn ba ôm giấc mộng làm giàu, là hạng người ưa mạo hiểm hay những tên đạo tặc, những nhà sư khát thực, một anh hùng đang nuôi chí lớn hay đơn giản chỉ là một lữ khách muốn tìm chỗ dừng chân... nơi đây còn có một cánh rừng trúc bạt ngàn và xa xa điểm cuối tầm mắt của con đường là một thị trấn sâm uất, đỏ rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“lão già Kim Tài Thân đưa ta đến đây để làm gì nhỉ ? – ta hãy thử đi vào thị trấn xem sao.” – Bạch Cốt Tinh trầm nghĩ.

Có điều Bạch Cốt Tinh không cần phải đi, sắc đẹp phi thường của nàng khiến vô số đàn ông phải dừng lại, một chiếc xe tứ mã sang trọng bất ngờ chắn ngang đường – “phải chăng nữ hiệp muốn đến Thành Đỏ ?” – một giọng nói phát ra từ trong xe – “nơi đó có tên là Thành Đỏ ?” – “đúng, đó là một thị trấn danh tiếng của những con người cũng danh tiếng không kém, một mỹ nhân như cô chắc chắn sẽ được tiếp đón nồng hậu...”

Bạch Cốt Tinh giữ vẻ mặt lạnh lùng không trả lời, cỗ xe thật êm ái và người đàn ông mời cô lên cũng thật dịu dàng.

Những chiếc xe hay người đều phải dừng lại cho đám lính mặc giáp sắt kiểm soát khi qua cổng thành, nhưng chiếc xe này thì lại ung dung đi vào mà không ai dám xét hỏi gì cả. Người đàn ông có giọng nói dịu dàng truyền cảm hành động cũng vô cùng lịch lãm, ông ta ngỏ ý muốn mời nàng dùng bữa ở một nhà hàng sang trọng bậc nhất.

Bạch Cốt Tinh không muốn từ chối, nàng cũng muốn nếm thử vài món ăn xem sao – đã hơn trăm năm rồi nàng đâu có ăn gì ?

Bây giờ nàng mới có thể nhìn kĩ người đàn ông, ông ta rất đẹp, hàng lông mày xéch như kiếm và bộ ria được tỉa rất kỹ.

Nơi đây là “Thành Đỏ”, một kinh thành thuộc quyền cai trị của Hỏa Lôi Thần. Từ nhiều năm nay Hỏa Lôi Thần không ngừng bành trướng thế lực, ông ta cai quản cả đại mạc và nhiều kinh thành sầm uất dọc theo Con Đường Tơ Lụa, dưới trướng có hàng ngàn nhân tài xuất chúng. Người đàn ông chắc cũng là một nhân vật quan trọng của kinh thành này.

Ông ta hỏi “nữ hiệp có thể cho ta được biết quý danh?”

Bạch Cốt Tinh không biết cái thân xác mà mình đã hòa nhập tên là gì, nhưng nàng nhớ đến hàng liễu kiều sa rủ bóng bên dòng sông, bất giác nàng nói “tôi tên Liễu Dương”

- Liễu Dương – người đàn ông lẩm bẩm “một cái tên thật đẹp”
- Thế còn quý danh của ngài ?
- Mọi người vẫn gọi ta là Cuồng Phong.
- Phải gọi là “Nhất Bạch Cuồng Phong” mới đầy đủ chứ - có một giọng nói vang lên từ bàn bên cạnh.

Đó là Cửu tinh, Bạch Cốt Tinh không ngờ người đàn ông quý phái tình cờ gặp lại là người đứng đầu của Cửu tinh có tên Nhất Bạch Cuồng Phong. Hỏa Lôi Thần thu nạp được Cửu tinh về dưới trướng chứng tỏ thế lực của ông ta đã trở nên bao trùm tất cả, Kim Tài Thần kinh sợ là phải.

Người ngồi bàn bên cạnh mặt đỏ râu ngắn, chính là Thất Xích – người ta còn gọi là Thất Xích Thâu Hồn.

Bạch Cốt Tinh muốn đấu với Thất Xích Thâu Hồn, nàng lựa chọn thời gian có lợi nhất là vào nửa đêm, nàng biết nếu không vượt qua được Cửu tinh thì không thể chiến đấu với Hỏa Lôi Thần.

Thất Xích Thâu Hồn có nụ cười rất đều, y mặt đỏ nhưng không đỏ hồng mà

đỏ tái như con gà mắc toi.

Đêm nay không có trăng, cũng chẳng có sao, quả là thuận lợi để thi triển Cổ kiếm – còn Thất Xích Thâu Hồn thì chỉ nghĩ đến việc có gái đẹp hẹn trong đêm như thế này là... quá đã rồi, nhưng y là kẻ dày dạn chiến trường nên vẫn không quên mang theo “Huyết thủ”.

Đó là một bàn tay ngũ trảo bằng Lưu ly trong suốt có ánh sắc đỏ, nhưng trong cái đêm không trăng sao thế này thì nó lại ánh sắc xanh, quả không phải điềm hên cho Thâu Hồn Thất Xích.

Bạch Cốt Tinh đứng bên Dòng Sông Thanh Tịnh, một dòng chảy từ băng tan trên đỉnh núi, nên nó lạnh lẽo và sâu thẳm. Đêm khuya thật tĩnh mịch, mọi vật đều trở nên mờ ảo lung linh, nàng thích cái không khí yên ắng như thế này. Nàng mặc một cái áo màu trắng nổi bật trong đêm đen, làn da của nàng trong hơn nước của dòng sông và trắng còn hơn cả tuyết, nàng vẫn tự hỏi “ta là ai?” - Thất Xích Thâu Hồn nhăn nhó trả lời, bộ râu cá chốt của y rung rung “Nàng cần biết mà làm gì, cần gì phải biết ta là ai? Một câu hỏi của những kẻ rồi hơi và ngu ngốc, nàng chỉ cần biết chính ta là đủ rồi – ta là người sẽ mang cho nàng tất cả, khoái lạc và hạnh phúc, kim cương và vàng bạc...”

“Thật vậy sao chàng?” – Bạch Cốt Tinh mở to đôi mắt nhìn gã, nàng nở nụ cười ngây thơ khoe hàm răng đều đặn, sáng trắng như ngọc. Thất Xích Thâu Hồn có một giây ngẩn ngui ngẩn ngơ trước nụ cười mê hồn ấy, một thời gian vừa đủ để thanh Cổ kiếm chọc sâu vào cổ họng, cây “Huyết thủ” rơi bộp xuống cát, không kịp thể hiện cái uy lực phi thường ngày nào.

Xác của Thất Xích Thâu Hồn đổ vật xuống, đôi mắt của y trợn lên trừng trừng, y không hiểu nổi sao một Đại cao thủ như mình lại có thể trúng một kiếm dễ dàng như vậy?

Có vô số tiếng rít trong đêm đen, từ trong cây “Huyết thủ” hàng ngàn, hàng

vạn linh hồn bay ra chiu chít, họ đã được giải thoát khỏi cái thứ vũ khí khủng khiếp chuyên “Thâu Hồn” con người.

Đấu chiến thắng Phật

- 3 -

Hỏa Lôi Thần khoác một cái áo choàng màu đỏ, thân hình mập mạp phương phi, mày râu nhẵn thín, nom lão thật oai phong lẫm liệt, không hổ là con “Rồng lớn” giữa nhân gian. Bên cạnh là Nhất Bạch Cuồng Phong trong bộ áo trắng như tuyết, cả hai ngẩng ngơ nhìn xác của Thất Xích Thâu Hồn được treo lủng lẳng trên cổng Thành Đỏ.

Không biết là kẻ nào dám vượt râu hùm ?

Nhất Bạch Cuồng Phong đi xuyên qua cổng Thành Đỏ, y đi thẳng đến một khách sạn sang trọng bậc nhất với năm ngàn căn phòng. Khách sạn có tên “Đại Hùng Tinh”. Nơi đây có vô số người nổi tiếng, có vô số thương gia giàu có nhất nhì trên thế giới này. Nhưng căn phòng đẹp nhất, sang nhất lần này y dành cho một người, và y đang đứng trước cửa căn phòng ấy.

Cánh cửa từ từ mở ra, một khung cảnh rộng mênh mông hiện ra trước mắt, nơi đây không thể gọi là một căn phòng mà phải gọi là một “bình nguyên” thì mới đúng. Từ đây có thể nhìn thấy toàn thị trấn, thấy toàn cảnh của một nơi nổi tiếng sầm uất và giàu có gọi là “Thành Đỏ”. Một thiếu nữ đang chải tóc bên bàn, vóc dáng nàng thật dịu hiền và tha thướt. Nàng giật mình quay lại, ngơ ngàng nhìn Nhất Bạch Cuồng Phong: “sao anh không gõ cửa ?” – chữ “ngài” đã chuyển thành “anh” không biết từ lúc nào và trong thâm tâm Cuồng Phong Nhất Bạch không thể nghĩ rằng thiếu nữ xinh đẹp trong sáng vô ngần này có thể làm một việc gì khác ngoài việc mang đến niềm vui, sự thánh thiện cho con người ?

“Tôi xin lỗi” – y ngần ngừ nói tiếp “bên ngoài có chuyện nên tôi lo cho cô” “Bên ngoài có chuyện gì vậy anh?” – Bạch Cốt Tinh lại mở to đôi mắt nhìn Nhất Bạch Cuồng Phong, nàng có phần ngạc nhiên thật sự.

“Thực ra thì không có chuyện gì quan trọng... nàng cứ ở đây, tôi nay ta

muốn mời nàng dự một đại tiệc gọi là Đại Tiệc Tím...”

Tối hôm nay Hỏa Lôi Thần sẽ tổ chức một đại tiệc, mời tất cả các Công hầu khanh tướng, các bậc Vương tôn công tử, các Đại gia phú quý, các Mệnh phụ phu nhân... Cái chết của Thất Xích Thâu Hồn quả là điều vô lối nên lão cho ém nhẹm chuyện này, xem như không có chuyện gì xảy ra cả. Tuy nhiên trong một căn mật thất bằng đá sâu trong lòng đất, lão, Nhất Bạch Cuồng Phong và một người nữa, một người đàn bà nổi tiếng khắp chốn giang hồ tên Cửu Tử Hoàng Châu đang chăm chú xem xét vết thương trên cổ họng của gã Thất Xích xấu số.

Cửu Tử Hoàng Châu nói “Đó là vết đâm của kiếm”.

Cô ta đã nói như thế thì sự việc xảy ra tất phải đúng như thế. Có điều trên đời này có tay kiếm thủ nào lại giết được Thất Xích Thâu Hồn một cách im ắng như vậy ?

“Có thể biết được đó là dấu vết của thanh kiếm nào?”.

Cửu Tử Hoàng Châu lại xem xét vết thương thật lâu... thật lâu sau đó cô ta mới ngẩng đầu lên, mái tóc lòa xòa trước trán. Cửu Tử Hoàng Châu cũng thật đẹp - Nhất Bạch Cuồng Phong suy nghĩ như thế - nhưng chưa thể bằng cô gái mà y mới gặp có tên “Liễu Dương”.

“Ngày xưa có một thanh kiếm màu đen...”

*...Anh có thấy màu đất đen trong nắng,
Sắc kiếm đen làm tia nắng càng đen...*

Cửu Tử Hoàng Châu nói tiếp “Kiếm khách áo đen này nghe nói đã chết, không biết bây giờ thanh Cổ kiếm lọt vào tay ai?”.

Hỏa Lôi Thần đưa mắt nhìn Nhất Bạch Cuồng Phong “Bấy nhiêu thông tin

thế là đủ rồi, hãy truy tìm ngay”. Lão chưa nghi ngờ một ai, lão có quá nhiều kẻ thù nên rất cần phải thận trọng, không thể hàm hồ nghi cho một kẻ nào được.

.....

Nhất Bạch Cuồng Phong đứng im lìm bên Dòng Sông Thanh Tịnh, phía bên kia có một đoàn người mới hạ trại, một nhóm thương nhân nào đó vẫn chưa xin được giấy phép vào Thành Đỏ. Y tung người nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, từ từ hạ xuống một căn lều to nhất, hầu như tất cả mọi người trong đoàn thương lái này đều giật mình kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột, nhưng họ vẫn rất ổn định, không náo loạn. Có lẽ cuộc sống bôn ba với đủ loại hung hiểm gặp trên đường đi đã khiến họ có được sự trấn tĩnh như vậy. Một ông già quắc thước, tóc râu trắng xóa bước ra, đến bên y vái chào và nói “Xin chào hiệp khách, trong khi chưa vào được Thành Đỏ chúng tôi hạ trại tạm nghỉ ở đây, hiệp khách có điều chi chỉ giáo?”.

Nhất Bạch Cuồng Phong chỉ vào lá cờ màu xanh có hình con chim nhạn đang bay cắm trên nóc căn lều và nói “Ông có phải là Trương Thiên Nhận nổi tiếng ở Đại Hải?”

“không dám, không dám”, ông già nói “chính là lão phu”.

Trương Thiên Nhận tuy nổi tiếng như vậy nhưng cũng chưa có tên trong danh sách thư mời của Hòa Lô Thần, ông ta sử thanh Nhận Linh Dao rất xuất sắc nhưng Cửu Tử Hoàng Châu lại đã từng đánh giá “Đao pháp của Thiên Nhận chỉ nhanh mà không mạnh, chỉ xa mà không đủ sâu”. Nên nếu song đấu thì Trương Thiên Nhận không thể là đối thủ của Thất Xích Thâu Hồn được, linh hồn y chỉ có thể chui vào trong cây “Huyết thủ” cho thêm chặt mà thôi.

“Tối hôm qua các hạ có ở đây ?” Nhất Bạch Cuồng Phong hỏi.

“Bọn tôi đã ở đây được ba ngày... riêng hôm qua thì trời tối như mực, xòe bàn tay để trước mặt cũng không nhìn thấy gì”.

Hôm qua quả là một ngày tối đen như mực, bọn Trương Thiên Nhận lại tuân thủ nghiêm ngặt qui luật ban đêm không đốt lửa, không để đèn nên chẳng thể thấy gì.

Nhất Bạch Cuồng Phong phóng vút trở lại con đường đất đỏ quanh co, y thoáng nhìn thấy một kỵ sĩ áo đen cưỡi một con ngựa cũng đen. Y đi nhanh như gió bão, hành động thì như chớp giật, thảo nào mà giang hồ đặt là Cuồng Phong cũng phải.

Kỵ sĩ áo đen cưỡi ngựa như bay, Nhất Bạch Cuồng Phong phóng theo vùn vụt, thoáng cái đã đến sát mình ngựa.

Kỵ sĩ dừng ngựa chăm chú nhìn kẻ chặn đường, Nhất Bạch Cuồng Phong thấy đó là một thanh niên còn trẻ, nom khôi ngô tuấn tú, nhưng chàng ta lại có tên trong danh sách thư mời của Hỏa Lôi Thần.

Chàng ta có tên Vương Việt – Thần Kiếm Vương Việt.

Ngay cả Nhất Bạch Cuồng Phong khi đứng trước Thần Kiếm Vương Việt cũng không đủ tự tin là sẽ thắng nổi chàng trai trẻ này.

*“Chàng trai trẻ vốn dòng hào kiệt,
Xếp bút nghiên theo việc đao cung”.*

Nếu không cực kỳ giàu có, cực kỳ thế lực, thì phải là Đại cao thủ mới có tên trong danh sách mời dự tiệc.

Thần Kiếm Vương Việt được cho là một thần đồng về kiếm.

Nhất Bạch Cuồng Phong chăm chú nhìn thanh kiếm đeo bên hông chàng, sau đó y nhìn ánh mắt lạnh tanh của Vương Việt, y cứ nhìn qua nhìn lại như thế.

Vương Việt cũng lạnh lùng nhìn y không nói gì.

Cuồng Phong nghĩ nếu Vương Việt mà giết Thất Xích Thâu Hồn thì y nhất định sẽ đề tên lại, y đã từng làm thế với Ứng Bảo Chủ, Đại Hoạt Phật... những kẻ nếu còn sống thì sẽ có tên trong danh sách thư mời dự tiệc của Hỏa Lôi Thần. Bây giờ những món quà dành tặng cho những người đó đều được gom về cho Thần Kiếm Vương Việt.

Đấu chiến thắng Phật

- 4 -

Cửu Tử Hoàng Châu đứng sững bên Dòng kinh đen, cô ta nhăn mặt “Cái

mùi thật kinh khủng, dân ở đây hàng ngày ăn uống, tắm giặt bằng thứ nước ô nhiễm từ dòng kinh này thảo nào đều ra nghĩa địa nằm cả”.

Hoàng Châu thông thả đi về hướng nghĩa địa, xua đuổi những con chó hoang đang tru vô vọng. Vượt qua những bụi cỏ lau cao ngất, cô ta dừng lại bên một ngôi mộ đen sì, tấm bia đá đen trơn trụi không một nét khắc vì thế không thể biết người dưới mộ là ai. “Kiếm khách áo đen đã ra người thiên cổ, còn thanh Cổ kiếm bây giờ không biết về đâu” – cô ta buông tiếng thở dài.

Cử Tử Hoàng Châu đứng đó thật lâu, cô ta thấy khá nhiều những nắm xương tàn nằm phơi vạt vương, hẳn là xác thân họ đã làm mồi cho bầy quạ đói, bầy chó hoang. Nơi đây chắc đã diễn ra nhiều cuộc chiến, không hiểu nơi này có cái gì mà nhiều cao thủ lại về đây đánh nhau như vậy ?

Bỗng có tiếng quạ kêu tán loạn, Cử Tử Hoàng Châu giật mình quay lại và thấy một bộ xương trắng hếu.

Bạch Cốt Tinh.

Trên vai Bạch Cốt Tinh là một thanh kiếm – Cổ kiếm.

Hoàng Châu nói “Chính ngươi đã giết Thất Xích Thâu Hồn”

Bạch Cốt Tinh nói “Từ vết đâm mà biết được thanh kiếm thì chỉ có một người, đó là Cử Tử Hoàng Châu trong Cử tinh mà thôi”.

“Ngươi là chủ nhân của nơi này?”

“Phải, đây chính là quê hương của ta”.

Bạch Cốt Tinh là chủ nhân mới của Cổ kiếm, Cử Tử Hoàng Châu đã hiểu vì sao nơi đây có nhiều hài cốt đến thế. Cổ kiếm có vô số kẻ thù và cái năng lực phi thường của nó cũng khiến vô số người thèm muốn.

Bạch Cốt Tinh không muốn giết Cử Tử Hoàng Châu, nàng hiểu cái thiên tài của Hoàng Châu không phải ở võ công mà là ở chỗ cô ta biết đánh giá võ công của mọi người một cách chính xác nhất. Hoàng Châu am hiểu căn cứ thập bát ban võ nghệ, hầu như tất cả các môn phái võ thuật và công phu khắp các châu lục, tất cả các loại binh khí từng hiện hữu trên thế giới này. Cô ta đã viết một quyển sách nổi tiếng có tên là “Thất Bảo Binh Khí”.

Trong “Thất Bảo Binh Khí” thì hết năm món là thuộc về Ngũ hành thần rồi, chỉ còn hai thứ vũ khí là của người bên ngoài. Riêng về Kiếm thì Cử Tử

Hoàng Châu lại xếp riêng một nhóm, nàng đánh giá Kiếm là nguy hiểm bậc nhất nên viết riêng một quyển sách về nó. Bạch Cốt Tinh đã đọc quyển này và rất khâm phục, nàng thích nhất cái câu “*Kiếm nguy hiểm bởi vì nó là một vũ khí có Tinh*” – Vì thế Hoàng Châu mới đặt tên quyển sách là “Thất Tinh Kiếm”, là bảy thanh kiếm có linh hồn, trong đó có tên thanh Cổ kiếm mà nàng vẫn mang bên mình như hình bóng.

Bạch Cốt Tinh hắng giọng : “Thanh Cổ kiếm này ngươi lại xếp thứ ba, hai thanh kiếm kia có gì nguy hiểm hơn nó ?”.

Cửu Tử Hoàng Châu nói “Có một thứ kiếm gọi là Vô hình kiếm, nó không có hình dạng, nó có thể phủ tràn ngập không gian và cũng có khi lại cô đọng thành một điểm – nó là kiếm khí không có hình bóng, vì thế nó là vô định không thể chống đỡ”.

“Ai có thể sử dụng được nó?” – “Theo ta được biết thì không có ai cả, nghe đồn có một nhà sư từng sử dụng được nó người đời gọi là Đấu Chiến Thắng Phật”.

“Còn thanh kiếm thứ hai nào có thể hơn được Cổ kiếm ?”

“Có một thứ kiếm nữa gọi là Vô tâm kiếm, người luyện kiếm khi đạt đến chỗ vô tâm, vô thức thì có thể dùng bất cứ thứ gì làm kiếm như lá cây, ngọn cỏ...”

Muốn luyện thứ kiếm này thì phải ở nơi thanh tịnh, xa lánh trần gian, phải lên tận đỉnh núi cao sương mù tuyết phủ hay phải ở trong thâm sơn cùng cốc. Phải gạt bỏ hết mọi dục vọng, mọi tranh đấu thì mới đạt đến cái gọi là không chiến tự nhiên thành”.

“Ai có thể sử dụng được Vô tâm kiếm?”

“Kẻ như Ngũ Hoàng Kim Phật quá tham lam độc ác thì không thể luyện thành Vô tâm kiếm được. Kẻ như Đại Hoạt Phật tham, sân, si, dâm có đủ nên phải chịu chết dưới tay Thần Kiếm Vương Việt, vì thế người sử dụng Vô tâm kiếm chỉ có thể là các đạo sư sống trên các đỉnh núi cao không có tên tuổi, họ đâu xuống trần gian mà làm gì ?”.

Trời đã ngả về chiều, cái ánh sáng vàng vọt phủ lên nghĩa địa hoang tàn càng trở nên thê lương cô quạnh, những tấm bia đá đổ bóng đen sì. Cửu Tử Hoàng Châu nói tiếp “Cổ kiếm song hành cùng loài người, nó có từ khi loài người xuất hiện ác tâm và vì thế nó vô cùng nguy hiểm và tàn độc. Khi nào loài người còn ác tâm, còn chiến tranh thì Cổ kiếm còn tồn tại, nó ghi nhớ tất cả lịch sử chiến tranh của loài người. Những thanh kiếm như Thần long kiếm, Phụng vũ kiếm, Huyết ma kiếm đều phải đứng sau Cổ kiếm là vì thế”. Những con quạ đen lại kêu, những con chó hoang lại tru, những xác chết như đang rùng mình thức dậy.

“Tên Vương Việt sử dụng thanh kiếm gì ?”.

“Khác với Cổ kiếm có ánh sáng đen mờ mờ ẩn hiện, Vương Việt sử dụng

thanh kiếm có ánh sáng trắng xóa gọi là Phiêu Tâm kiếm, nhiều khi nó còn được gọi là Tâm kiếm – một thứ kiếm luôn luôn đổi mới, luôn luôn rung động nên khó biết được là như thế nào... vì thế nó được xếp ngang hàng với Cổ kiếm, đôi khi trong nhiều trường hợp có sự hỗ trợ của một tình cảm mãnh liệt như tình yêu thì nó mạnh hơn thập bội. Những lúc như thế nó còn nguy hiểm hơn cả Cổ kiếm”.

Những con quạ đen lại kêu lên râm rĩ, những con chó hoang lại tru thê thiết, trong buổi chiều tàn không còn thấy bóng dáng Bạch Cốt Tinh đâu nữa, chỉ còn lại Cửu Tử Hoàng Châu ngồi cô quạnh bên ngôi cổ mộ.

Đấu chiến thắng Phật

- 5 -

Những chùm pháo hoa bùng lên trong bầu trời đêm rực rỡ rồi toả ánh lung linh xuống Dòng Sông Thanh Tịnh chảy qua giữa lòng Thành Đỏ. Cả kinh thành tung bừng náo nhiệt, những tiếng reo hò đồng loạt vang lên suốt dọc hai bên bờ sông, Thành Đỏ hân hoan như không từng biết về cái chết của Thất Xích Thâu Hồn như một ác thần đe dọa. Hàng triệu ánh hoa đăng rực rỡ sắc màu cùng tôn lên vẻ uy nghi của kinh thành danh tiếng bậc nhất lúc bấy giờ.

Chưa hề có một đại tiệc nào long trọng như thế, hoành tráng như thế được tổ chức trên hành tinh này, trên Con Đường Tư Lạ này.

Đỉnh của Thành Đỏ là một lâu đài nguy nga tráng lệ với những mái vòm màu đỏ rực, mái đúc bằng vàng ròng. Những thành lũy bằng đá cẩm thạch trắng như ngọc và cầu thang đi lên bằng đá hoa cương đen thẫm. Từ trên thành nhìn ra xa tít có thể thấy từng đoàn thương lái nhỏ bé trên đại mạc như những đoàn kiến không ngừng di chuyển. Phía sau là Mật cung với sân vườn rộng mênh mông, mặt đường lát đá cẩm thạch xanh biếc mang lại cảm giác rộng rãi thông thoáng. Bờ tường của Thành Đỏ cao vọt vọt xây bằng sa thạch màu đỏ để ngăn cản những cơn bão cát khủng khiếp từ đại mạc, ngăn cản bước đi của loài quái thú đói khát đầy rẫy ở ngoài đó và những toán

cướp đông đảo vốn là linh hồn của đại mạc. Những cây chà là hầu như có ở khắp nơi, phủ một màu xanh lên kinh thành, cho nó một bầu không khí mát mẻ mà các đoàn thương lái, các đoàn bảo tiêu mơ ước được hưởng thụ để quên những ngày sống giữa vùng đồi cát mênh mông rất bỏng.

Theo ý của Cửu Tử Hoàng Châu, Hỏa Lôi Thần cho xây dựng Thành Đỏ với 8 cung điện cả thảy, xếp thành Bát quái trận đồ, từ bên ngoài không một sức mạnh nào có thể tấn công vào được. Cung Hỏa Thần Long khảm bằng đá hoa cương tím lung linh là đại sảnh chính, là nơi Hỏa Lôi Thần sẽ đãi Đại Tiệc Tím lòng danh thiên hạ. Cung Bạch Long và Thanh Long cực hoành tráng với những hình vẽ kỳ bí được chế tác bằng bạc. Cung Song Vũ Long và Đại Huyền Long làm bằng trần châu đen vô cùng tinh xảo. Cung Giác Long và Cung Hoàng Long được dát toàn bằng vàng rực rỡ. Cung cuối cùng là Cung Áo Long lúc ẩn lúc hiện không ai biết là như thế nào, là nơi riêng dành cho Thành chủ sử dụng.

Tối hôm nay Hỏa Lôi Thần mặc cái áo bào màu đỏ rực đính hàng ngàn viên hồng ngọc chói ngời. Ông ta ngồi sừng sững trên Đại long sàng, mắt mơ màng nhìn lên cái đỉnh của Thành Đỏ, nơi một lá cờ đỏ rực có hình một vòng tròn màu vàng kim đang bay phấp phới. Lá cờ biểu trưng cho quyền lực tuyệt đối của nhà độc tài, lá cờ biểu dương sức mạnh cho một thứ vũ khí khủng khiếp là “Lôi hỏa song hoàn” của Thần Lửa.

Hỏa Lôi Thần được nhân gian ví như “Con Rồng Lớn”, còn Kim Tài Thần thì được cho là “Con Rồng Nhỏ”. Rồng Nhỏ bị Rồng Lớn đuổi chạy, không còn đất sống nên Kim Tài Thần phải rút ra ngoài hoang đảo sống chui nhủi chờ cơ hội phục thù.

Từ nhiều ngày nay khách mời đã liên tục kéo tới và bây giờ đã đông đủ. Những người nổi tiếng nhất, quyền lực bậc nhất như chúa của Thành Trường An, vua của Thành Đôn Hoàng, Chúa của nước Hòa Điền, của Thành Baghdad và cả ông vua tóc xanh của kinh thành Constantinople diễm lệ cũng đã có mặt.

Còn có các Đại phú gia giàu có bậc nhất của đất thánh Tamakan, còn có Chúa tể vùng núi Golly, các Đại sư Yogi trên dãy Himalaya và cả Hoàng đế của xứ Thiên Trúc huyền bí.

Còn các Đại cao thủ giang hồ thì nhiều không kể xiết...

Trong ánh pháo hoa rực rỡ, Hỏa Lôi Thần đứng lên, tiếng nói của lão vang rền như sấm :

- Hôm nay lão phu tổ chức đại tiệc này, mời tất cả các bậc Vua, Chúa, Công hầu khanh tướng, các bậc Vương tôn công tử, các Đại gia phú quý, các Đại cao thủ... để cho tất cả thế giới được biết rằng ngày nào Thành Đỏ còn tồn tại thì ngày đó trên Con Đường Tơ Lụa này còn có chủ, còn có pháp luật nghiêm minh. Ai tình nguyện theo Thành Đỏ, tình nguyện đứng dưới lá cờ

của Thành Đỏ thì sẽ được ban thưởng những ân huệ xứng đáng, được hưởng những ưu đãi mà năm mơ cả trăm năm cũng không có nổi, được đứng trên thân xác tất cả mọi kẻ thù. Còn những kẻ nào dám chống lại, dám ngăn cản, dám trộm cướp, dám trốn việc đóng góp những đồng vàng cho công cuộc xây dựng to lớn thì xem như là chống lại Thành Đỏ, sẽ phải chịu những hình phạt thảm khốc nhất.

Nói đến đây Hỏa Lôì Thần ra oai quát lên một tiếng làm cả kinh thành rung chuyển, mây phải chạy, gió phải giạt từng cơn và đất dưới chân gần như muốn sụp. Thì ra lão tổ chức đại tiệc đầu phải là để đãi đẳng gì, mà là để trấn áp tất cả mọi người rằng dù có là gì đi nữa: vua chúa, công hầu, đại gia, cao thủ... nếu muốn tồn tại thì phải biết đặt mình dưới quyền lực của lão, của Hỏa Lôì Thần vĩ đại, vì thế dù cho tất cả mọi người đều được trao tặng những món kỳ trân dị bảo mà xem ra không ai vui vẻ gì...

Để không khí có phần trở lại êm đềm, từng đoàn thiếu nữ trong trang phục của xứ Ngàn lẻ một đêm tha thướt đi ra trong tiếng nhạc ru hồn. Trong cái không gian kỳ ảo lung linh đó bỗng xuất hiện một nữ nhân tuyệt đẹp, nàng khoác hờ hững trên người một tấm lụa trắng mỏng manh, vừa đủ để che những chỗ khêu gợi trí tò mò nhất, vừa đủ để khoe tất cả những vẻ đẹp tôn vinh sự hoàn mỹ. Chiếc cổ thon dài của nàng vươn cao kiêu hãnh, cùng nụ cười bí ẩn hiện trên đôi môi tươi thắm như những cánh hoa hồng.

Trong màn đêm trái tim sáng rực như ngọn lửa,

Làn da nàng trong trắng như ánh trăng,

Mái tóc uốn lượn mượt mà như dòng sông,

Bước chân đi nhẹ nhàng như gió thoảng,

Không ai biết nàng từ đâu đến...

Bạch Cốt Tinh đã biến mất, đã hoàn toàn hóa thân thành một nữ nhân với điệu múa bụng mê hoặc đầy tình xảo, điệu múa khêu gợi sự sống, khêu gợi cái nữ tính vĩnh cửu từ ngàn đời. Cái thân thể tuyệt vời ấy làm điên đảo Đại Tiệc Tím, làm lung lay cả đại sảnh, làm các bậc quân vương, các đẳng anh hùng trở nên rồ dại, kể cả Hỏa Lôì Thần cũng cảm thấy sững sờ. Lão hỏi nhỏ “mỹ nhân này từ đâu ra vậy”, Cửu Tử Hoàng Châu khẽ nói “hình như Nhất Bạch Cuồng Phong lượm được cô ta ngoài Đại mạc”.

Nếu Hỏa Lôì Thần biết được rằng điệu múa cuồng nhiệt kia là sự mở đầu cho màn “Long tranh Hổ đấu” của bao kẻ si tình thì lão chắc sẽ ra tay diệt từ hậu họa ngay từ lúc này. Trên đời này có người đàn ông nào lại không rung động trước vẻ đẹp tuyệt trần ? kể cả một nhà sư, kể cả một pháp sư ? hướng hồ xung quanh đây là bao các bậc quân vương, các công hầu khanh tướng,

các đại gia giàu có vô thiên và các đại cao thủ sẵn sàng thể hiện mình là kẻ duy nhất xứng đáng với người đẹp, duy nhất chiếm hữu được cái báu vật đẹp nhất trong vũ trụ.

Đại Tiệp Tím kéo dài đến tận bình minh, khi mặt trời chiếu tia sáng lấp lánh lên từng viên đá của Thành Đỏ, trong lúc mọi người hầu như đã say sưa mê mị thì Nhất Bạch Cuồng Phong đứng lên tuyên bố Hỏa Lôi Thần sẽ trao tặng sáu viên “Kỳ Châu” độc nhất vô nhị trong trần thế cho những nhân tài trẻ tuổi mới nổi lên trên chốn giang hồ, đã lập được những chiến công hiển hách và nếu có được những viên Kỳ Châu này họ sẽ còn làm được nhiều kỳ tích hơn nữa để tôn vinh Thành Đỏ.

Trong trang phục trắng toát, cao lớn và mạnh mẽ, Nhất Bạch Cuồng Phong giơ cao một viên Kỳ Châu có màu ánh tía lên nói “Đây là viên Hồn Nguyên Châu, có thể pha trộn Tứ đại là đất, nước, gió, lửa thành một khối duy nhất. Ai có được viên Kỳ Châu này sẽ có thể bay như gió, xuyên qua nước, đi qua lửa và vượt qua đại mạc dễ dàng. Viên Kỳ Châu này thân tặng cho nữ hiệp tuy trẻ tuổi nhưng đã lẫy lừng nơi Đại Hải là Hải Vực Vô Ngân”.

Hải Vực Vô Ngân đứng lên trong bộ cánh màu tím nhạt, trong tiếng trầm trồ của hầu như tất cả anh hùng hào kiệt. Lưng nàng đeo thanh “Tử kim đao” dài sọc, sáng ngời ánh tím, chân đi đôi giày màu tím sẫm, dây lưng màu ánh bạc với những đường ren tím lấp lánh. Một cô gái tưởng chừng yếu điệu thực nữ, chân yếu tay mềm nhưng lại sử một thanh đao to lớn từng đả bại biết bao cao thủ thì quả là đáng ngưỡng mộ.

Nhất Bạch Cuồng Phong lại giơ cao một vật nhỏ bé lên nữa và nói “Đây là viên Nguyên Minh Châu được gắn vào một chiếc nhẫn có tên là Hóa Hình, vì thế đây là một báu vật có tên Minh Nguyên Hóa Hình, ai sở hữu nó thì sẽ biết được những tính năng phi thường của nó”.

Mọi người đều ô lên xôn xao, e rằng các bậc quân vương cũng chưa chắc có được nó, hơn nữa báu vật lại cũng trao cho một người trong bộ đồ màu trắng, mái tóc bạch kim, sang trọng như một mệnh phụ : Lục Bạch Nương. Trong nhóm Cửu tinh Lục Bạch Nương nổi tiếng về độc thủ, chiếc nhẫn Minh Nguyên Hóa Hình hẳn là rất độc nên Hỏa Lôi Thần mới trao cho cô ta. Lục Bạch Nương có thêm viên Kỳ Châu này thì như hổ thêm cánh, càng đặc lực thêm cho Hỏa Lôi Thần, xem ra lão già này quả không hổ là mưu cao kế độc.

Viên Kỳ Châu thứ ba được giơ lên có tên là Huyết Hoa Châu quả là kỳ dị, từ viên ngọc tỏa ra một thứ ánh đỏ như máu có hình những cánh hoa đào, cả đại sảnh dương như sôi lên khi nghe Nhất Bạch Cuồng Phong xưng tên người được tặng: Thần Kiếm Vương Việt - Kẻ đã lấy đi linh hồn của hai đại cao thủ lưng lẩy một thời là Ứng Bảo Chủ, Đại Hoạt Phật.

Ứng Bảo Chủ đâu phải trò đùa, ở Đại sa mạc lão đâu có thua ai, hơn nữa lại

là bảo chủ một bảo, dưới tay lão có biết bao nhiêu tướng sĩ. Thế mà khi hạ sát lão Thần Kiếm Vương Việt lại dám để tên mình lại thì quả là kiêu ngạo. Đại Hoạt Phạt nổi tiếng về thuật Du già, lão có tám thân bồ tượng giáo đâm không thủng, lửa đốt không cháy, thế mà cũng phải chịu vong mạng dưới Phiêu Tâm kiếm của Vương Việt.

Trong tiếng nhạc hư ảo ru hồn, Thần Kiếm Vương Việt với bộ trang phục đen sì nhưng lại sử một thanh kiếm sáng trắng dưới ánh mặt trời nom oai phong lẫm liệt, Hỏa Lôi Thần nhìn thấy điều đó bất giác đôi mắt lão ghim nhỏ lại.

Viên Kỳ Châu thứ tư xem ra không thua gì ba viên Kỳ Châu trước nếu không muốn nói là có vẻ hơn, đó là viên Mê Hồn Châu có trăm màu trăm sắc biến đổi liên tục, không ai có thể định hình dạng nó là gì được trao cho một nhân vật cũng kỳ lạ không kém là Tiêu Vong Trần.

Tiêu Vong Trần có tiếng sáo mê hồn nên được trao viên Mê Hồn Châu ?

Tiêu Vong Trần gầy gò nhỏ bé nhưng đã lập được kỳ tích gì khiến Hỏa Lôi Thần phải trao báu vật ?

Trên tay y cầm một thứ vũ khí mà thiên hạ nhìn thấy là táng đờm kinh hồn có tên “Tử huyền tiêu”. Cả đại sảnh bây giờ lại trở nên im lặng, ai cũng biết Tử huyền tiêu được Cửu Tử Hoàng Châu xếp vào hàng thứ ba trong “Thất Bảo Bình Khí”. Cây sáo đen này nghe nói không cần điểm trúng mà chỉ cần nghe tiếng nó thôi cũng có khi phải chết.

Cây sáo màu đen này vốn dĩ là của Mộc Trúc Thần, không hiểu sao bây giờ lại nằm trong tay Tiêu Vong Trần ?

Không lẽ họ Tiêu đủ bản lĩnh giết được Mộc Trúc Thần ? Chỉ có Hỏa Lôi Thần là có thể trả lời được câu hỏi này, nhưng lão lại lăm lì im lặng.

Nhất Bạch Cuồng Phong lại giơ viên Kỳ Châu thứ năm lên cao “Đây là viên Tẩy Trần Châu, nó kỵ thủy, kỵ hỏa, kỵ trần. Nước gặp nó thì dạt ra, lửa gặp nó thì tắt ngấm, cát đá gặp nó thì tan mất... ai mang nó trong người thì cũng giống như được tẩy trần vậy, thân thể luôn sạch sẽ, nhẹ nhàng, bách bệnh, bách tà khí, bách độc không thể xâm nhập. Viên Kỳ Châu này thân tặng cho một chàng trai ở vùng đất biên ải xa xôi là Ngân Tiễn Từ Mục Phong”.

Ngân Tiễn Từ Mục Phong mặc bộ giáp màu vàng chói, trên vai là cây “Kim ngân cung” nổi tiếng bách phát bách trúng. Hông chàng đeo một thanh Kim đao cũng màu vàng, nghe nói chàng sử đao cũng cực giỏi, có thể gọi là Thần đao cũng không ngoa. Ngân Tiễn Từ Mục Phong ở tận “Bình nguyên vàng”, một nơi xa xôi nhất trên Con Đường Tơ Lụa. Nghe đồn Thủy Thái Thần mấy lần định thôn tính “Bình nguyên vàng” mà chưa được là vì Ngân tiễn của chàng trai này.

Báu vật cuối cùng được giơ lên, nó sáng ngời ngời dưới ánh mặt trời. Đó là viên Tử Sinh Châu – Viên Kỳ Châu này làm cả đại sảnh sôi lên sùng sục vì

cái tính năng phi thường có thể cải tử hoàn sinh của nó. Nó lại được trao cho một người mà khi đọc tên lên làm cả đại sảnh ồn ào và không ngớt những lời bàn tán. Bởi vì đó chỉ là một cô bé ngây thơ xinh xắn có đôi mắt to tròn trong bộ đồ màu xám bạc, cô bé có cặp mắt xanh biếc như hai viên bi ve và mái tóc màu vàng kim óng ánh, chừng như mới mười lăm tuổi tên Nguyên Băng Băng. Cô bé chưa có biệt danh gì cả có lẽ vì giới giang hồ chưa kịp đặt. Nhưng cô ta lại làm một việc mà khá nhiều cao thủ võ lâm không dám làm hay không làm nổi : Đó là giết một con quái thú hùng mạnh bậc nhất trong đám quái vật là “Độc Hùng Miêu”, hơn nữa đó chính là con quái thú được ưu ái nhất của Thổ Thú Thần.

Khi tặng viên Tử Sinh Châu này cho Nguyên Băng Băng thì hiển nhiên Hỏa Lô Thần đã công nhiên tuyên chiến với Thổ Thú Thần rồi còn gì nữa ?

Đấu chiến thắng Phật

- 6 -

Khi Thành Đồ đang đãi tiệc tung bừng thì ở một kinh thành khác cũng sục sôi không kém, nhưng kinh thành này không ở trên mặt đất mà lại lơ lửng giữa lưng trời, đó là “Chiêm Tinh Thành”.

Xung quanh Chiêm Tinh Thành là muôn vạn vì sao chói sáng, còn bản thân nó thì cũng được kết bằng muôn vạn vì sao. Ở nơi đây dòng nước chảy cũng là dòng sao, mọi người ở trong ngôi nhà được đan bằng những cánh sao, và tất nhiên ở đây lúc nào cũng rực rỡ ánh sao.

Đỉnh của Chiêm Tinh Thành là một lá cờ sao luôn bay phấp phật.

Cuộc sống nơi kinh thành chỉ toàn là đàn bà, đàn ông chỉ chiếm một phần rất nhỏ, ở đây họ bị khinh bỉ, xem như trâu ngựa, chỉ dùng để làm bia đánh đập, sai vặt và giải trí.

Trước đây Chiêm Tinh Thành là của loài hồ ly, một loài thông minh và vô cùng xinh đẹp. Một con hồ ly lớn nhất là "Hồ cung chủ" tài phép vô cùng cai

quần nơi này.

Một ngày kia khi Chiêm Tinh Thành bừng tỉnh thức trong ánh sao mai thì thấy "Hồ cung chủ" đã bị phanh xác, đầu một nơi, thân một nẻo còn sáu cái đuôi thì bị chặt đứt treo tòng teng trên cột cờ.

Kẻ ra tay cũng là một người đàn bà, một người đàn bà béo ú, to lớn, đen đúa như khổng tượng.

Bà ta là Thủy Thái Thần, tay luôn cầm một cái quạt.

Hàng ngàn con hồ ly xông vào bà ta, Thủy Thái Thần chỉ cần vẩy quạt một cái là hàng ngàn mũi châm bay ra xuyên thấu tim của loài hồ ly cả.

Đó là "Phong vũ châm" - trong "Thất Bảo Bình Khí" thì Cửu Tử Hoàng Châu xếp vào hàng thứ năm, đứng trên "Lôi hỏa song hoàn" một bậc. Phong vũ châm khi bay ra thì như cơn mưa, không bao giờ dứt, và vì nó là nước nên rất khó tránh. Nó là một cơn mưa độc có thể làm cả một đồng cỏ thành tro bụi trong khoảnh khắc.

Để bảo tồn nòi giống nên Hồ ly chịu khuất phục làm thủ hạ cho Thủy Thái Thần, kẻ chuyên dùng nữ sắc để mê hoặc loài người.

Nhưng Thủy Thái Thần còn có một kinh thành ở "Bình nguyên xanh" tên là Bích Ngọc Thành, một kinh thành tráng lệ còn hơn cả Thành Đỏ, vì thế chỉ lâu lâu bà ta mới lên Chiêm Tinh Thành, còn thì giao lại cho một con hồ ly có sáu đuôi khác làm "Hồ cung chủ"

Trong bảy Hồ tiên này có một con hồ ly đẹp nhất, "*Đẹp hơn cả các vì sao trên trời*" là "Tam Vĩ Thiên Hồ" bà ta ưu ái hơn cả, bởi vì Thủy Thái Thần căm ghét đàn ông, bà ta chỉ thích các thiếu nữ thật thơm, thật đẹp. Nhưng Tam Vĩ Thiên Hồ tự nhiên bỗng biến đâu mất, tìm mãi không thấy.

Thủy Thái Thần chửi bới om sòm làm cả tường thành rạn vỡ, các vì sao rung rinh, không khí còn sôi sục hơn cả Thành Đỏ trong Đại Tiệc Tím. Sau màn chửi bới thì đến màn khóc lóc, bà ta khóc như mưa như gió suốt mấy ngày đêm. Thủy Thái Thần là một kẻ si tình thực thụ, đến khi hồi tỉnh thì bà ta nói với tân Hồ cung chủ “ngươi có tài chiêm tinh không ai bằng, hãy xem thử Tam Vĩ Thiên Hồ đi đâu, hay có kẻ dám bắt cóc nàng?”.

"Hồ cung chủ" bốc mấy quẻ chiêm tinh mà chẳng thấy gì, mồ hôi đổ ra giọt giọt. Thủy Thái Thần lại chửi nữa “Mẹ kiếp...ngươi là cái đồ hữu danh vô thực, lần này ta cho ngươi đi ăn mày... ăn mày...”

Tình yêu làm người ta trở nên mù quáng, còn Thủy Thái Thần thì trở nên điên cuồng. Bà ta ra lệnh cho "Hồ cung chủ" dẫn tất cả loài hồ ly xuống dưới Con Đường Tơ Lụa để tìm cho bằng được người mà bà ta yêu dấu “Nếu không tìm được thì đừng có trở về”.

Đấu chiến thắng Phật

- 7 -

Khi Thần Kiếm Vương Việt trở về khỏi Thành Đỏ thì trên người chàng có thêm ba báu vật. Một là Huyết Hoa Châu mà Hỏa Lôì Thần tặng riêng chàng, còn hai báu vật nữa là của Ứng Bảo Chủ và Đại Hoạt Phật. Hỏa Lôì Thần nói đã chiến thắng được hai người kia thì báu vật của họ cũng thuộc về chàng.

Chàng ra đi từ mờ sáng, khi ánh thái dương còn chưa rạng, cảnh vật còn mát mẻ và khá nhiều người còn ở lại vì Đại Tiệc Tím kéo dài đến mấy ngày. Hơn nữa người mà chàng cần tìm không thấy xuất hiện ở đây.

Nơi đây là Đại mạc, nơi nếu bạn đặt chân tới bạn không thể sống sót quay về, nơi những bộ xương khô phơi lủ khủ dưới ánh mặt trời, nơi cánh chim ung xòe rộng bay không mỏi... trong lúc đang thông thả thì Thần Kiếm Vương Việt cảm thấy có một cặp mắt xanh lè đang nhìn. Một kẻ cao sừng

sụng, khoác lơ lửng chiếc áo màu cát bỏng.

Kẻ đó nói “ngươi đang giữ quà tặng của anh ta”.

Ứng Bảo Chủ là kẻ mạnh nhất ở sa mạc, y có vô số bạn bè, trong đó có một đại cao thủ tên Sa Điều.

Sa Điều không chịu phục tùng ai, kể cả Hỏa Lôi Thần nên y không đến dự tiệc, y chỉ muốn trả thù cho Ứng Bảo Chủ để lấy lại danh dự.

Thanh Vô ảnh kiếm trong tay Vương Việt không ngừng rung động, nó phát ra một màu trắng kỳ bí, nó nguy hiểm vì kẻ đối diện không thể định hình nó rõ ràng. Trong thoáng chốc Sa Điều đã phải lùi ra xa, trên tay y cầm một cây trảo thủ có tên “Ứng trảo” đang run bần bật...

Trên sa mạc vung vãi những giọt máu đỏ tươi, hiển nhiên có người đã bị trúng thương.

Sa Điều là chủ môn của “Ứng trảo Nhận hành môn” bao gồm bốn mươi tám người, tất cả họ hiện đang bao vây lấy Vương Việt.

Vương Việt không muốn giết nhiều người, nhưng bốn mươi tám người này lại muốn giết Vương Việt – chàng đang lấy làm hối tiếc cho họ hay cho chính mình?

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu và trắng xóa, cát trở nên cháy bỏng và cảnh vật trở nên lung linh thì đã có hơn hai mươi cao thủ trong “Ứng trảo Nhận hành môn” bỏ mạng dưới Phiêu Tâm kiếm. Nhưng Vương Việt cũng đã thấm mệt và chiếc áo đen trên người cũng ướt đầm máu, máu của kẻ thù và máu của chính chàng. Vương Việt muốn sử dụng Huyết Hoa Châu nhưng chàng bỗng phát hiện viên Kỳ Châu này có trong tay cũng vô dụng vì không biết cách sử dụng nó... Thanh kiếm trong tay chàng trở nên sáng trắng hơn bao giờ hết, chàng còn trẻ lắm và chưa muốn chết...

Sa Điều cũng bị trúng một nhát chí mạng ngay ngực nhưng y vẫn cố đứng vững, y hiểu nếu bỏ qua cơ hội này thì không còn dịp nào để báo thù nữa. Hơn hai mươi cao thủ còn lại bao vây Vương Việt thành một vòng tròn rộng giữa đại mạc mê mông. Thời gian đang đứng về phía họ, chỉ cần chờ đến đêm xuống nếu không giết được Vương Việt thì chàng cũng sẽ phải tự chảy máu đến chết.

Ánh mặt trời càng ngày càng cháy bỏng, từ phía xa xa bỗng có một bầy lạc đà chạy rầm rập, bầy lạc đà lao thẳng về phía cuộc chiến.

Trong cát bụi bay mù mịt bỗng nghe những tiếng thét lớn, cả một vùng cát bỏng tràn ngập một màu tím. Một ánh Tử kim đao lấp loáng xé toang vùng cát, lao thẳng về phía Sa Điều làm y hoảng hồn cúi người lăn luôn xuống triền cát trắng.

Tiếng vũ khí va chạm chan chát và trong thoáng chốc Sa Điều và đám thủ hạ quay người chạy thật nhanh không còn thấy hình dạng đâu nữa.

Hải Vực Vô Ngân... Hải Vực Vô Ngân...

Một đoàn quân áo tím như từ trong ánh dương xuất hiện, cả đại mạc tràn ngập những tiếng kêu lạnh lạnh, Thần Kiếm Vương Việt cố gắng đứng lên trong ánh tím quay cuồng trời đất.

Khi chàng tỉnh lại thì đã thấy mình ngồi trong một cỗ xe sang trọng, một giọng nói nghe thanh tao thốt bên tai “công tử tỉnh rồi ư?”.

Vương Việt nghe thấy những tiếng cười giòn tan, thấy có mấy gương mặt xinh xắn đang xum xít nhìn mình rồi nghe tiếng nói “Quận chúa ơi, công tử tỉnh dậy rồi...”.

Cỗ xe ngựa dừng lại, cửa xe mở ra trong một mùi thơm dịu dịu, Vương Việt thấy một gương mặt đã làm bao cao thủ phải ngưỡng mộ trong Đại Tiệc Tím hôm nào.

Hải Vực Vô Ngân, quận chúa áo tím của xứ Ngàn lẻ một đêm... nữ hiệp chỉ với một thanh Tử kim đao đã làm biết bao kẻ gian tà, phường trộm cướp phải đền tội. Một quận chúa cao sang như thế, tài giỏi như thế cũng vẫn chỉ là một thiếu nữ, và cũng như Hỏa Lôi Thần, trong Đại Tiệc Tím nàng cũng nhìn thấy vẻ oai phong凛冽 của Vương Việt.

Nếu có chàng trai nào làm trái tim nàng phải rung động, làm trái tim nàng phải thổn thức thì có thể là ai khác ngoài Thần Kiếm Vương Việt?

Đấu chiến thắng Phật

- 8 -

Nơi đây cũng là một kinh thành, nhưng chưa thuộc quyền của ai cả nên nó phát triển tự do, trở thành một nơi giao thương quan trọng nhất trên Con Đường Tơ Lụa. Ngoài việc là một đầu mối giao thương, nó còn là một chốn ăn chơi khét tiếng với với những phố phường hoa lệ, những sông bài đầu đêm suốt sáng và những cô gái bán phấn buôn hương đẹp hết chỗ chê.

Chính vì thế nó được giới giang hồ và đám thương buôn gọi là “Cực Lạc

Thành”.

Đoàn xe của Hải Vực Vô Ngân đang tiến vào nơi này trong vô số cặp mắt tò mò của bàn dân thiên hạ, còn kẻ nào có đôi chút hiểu biết nhìn thấy lá cờ sắc tía có hình con Phượng Hoàng Lửa thì nhất định phải vội tránh xa.

Hoắc Tổng Quân luôn dẫn đầu, lão cười con ngựa màu đen, trên vai đeo một cặp thiết kích cũng đen sì.

Lão cũng là một đại cao thủ.

Kinh thành thật sầm uất và tấp nập với đủ hạng người, khi đi ngang một khu chợ bất chợt Hoắc Tổng Quân nhìn thấy một nhà sư khoác chiếc áo cà sa và trăm miếng đang đi khất thực.

Có mấy đứa trẻ mặt mũi lem nhem vỗ tay hát :

*“Sư ăn mày là ta
Ta là sư ăn mày...”*

Hoắc Tổng Quân thấy một đứa bé gái đôi mắt tròn xoe, lem luốc, đen đui đứng bên vệ đường, tiện tay y quăng một đồng vàng vào cái chén nhỏ trong tay đứa bé. Y thấy ánh mắt này có vẻ quen quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra đã gặp ở đâu. Đoàn quân của Hải Vực Vô Ngân đều là phụ nữ, chỉ duy một mình lão là đàn ông, vì thế lão luôn cảm thấy vô cùng hãnh diện.

Hải Vực Vô Ngân vẫn mặc trang phục màu tím như ngày nào, nàng cười một con ngựa trắng, trên vai là con Phượng Hoàng Lửa với cái đuôi thật dài và đôi mắt đỏ rực. Nàng tò mò hỏi “vì sao công tử lại đối đầu với bọn Ưng Bảo Chủ ?”

- Tự bọn chúng tìm đến ta đấy chứ.

- Có lẽ nào...

- Ưng Bảo Chủ sử dụng một thanh kiếm rất cổ quái có tên là “Thiên ung kiếm”, dưới ánh mặt trời nó phát ra ánh sáng màu trắng xanh. Đám Ưng Bảo là những kẻ cướp càn nên khi thấy thanh Phiêu Tâm kiếm của ta thì chúng muốn chiếm lấy.

Ưng Bảo Chủ có thân mình dài thượt, cặp mắt sắc nhọn như mắt chim ưng và mũi y cũng khoằm khoằm như thế. Y đã từng nghe nói về thanh Phiêu Tâm kiếm này nên muốn xem thử nó ra sao, hơn nữa Vương Việt lúc đó danh tiếng cũng chưa có gì đáng sợ.

“Thiên ung kiếm” là con đại bàng trên trời, một khi được rút ra khỏi vỏ thì nó phải uống máu người. Kiếm pháp của Ưng Bảo Chủ có thể nói là hùng

mạnh vô song vì thể lão tỏ ra rất nôn nóng, lão muốn thắng nhanh.

Còn Vương Việt thì lại lạnh như nước đá.

“Nhân tham tài nhân tử, điều tham thực điều vong”, Ưng Bảo Chủ không dấu được lòng tham lam trong tâm trí của lão nên khi gặp phải đối thủ mạnh trở nên có quá nhiều sơ hở.

Khi ngã xuống lão cũng không tin rằng đó là sự thực.

Hải Vực Vô Ngân nói “Kiếm pháp của công tử kinh khiếp thật, nếu có dịp muội cũng muốn thử đấu xem sao...”

Vương Việt lạnh lùng nói “Thứ kiếm này không thể đấu thử được”

Hải Vực Vô Ngân lại nói “Thế còn Đại Hoạt Phật thì như thế nào... muội nghe đồn y luyện thành công Du già thuật, thân thể giáo đâm không thủng, lửa đốt không cháy, làm cách nào có thể giết chết lão được?”.

- Khi ta gặp Đại Hoạt Phật thì y đang ngồi dưới gốc cây Da sà bên Dòng Sông Thanh Tịnh. Cây Da sà này to khổng lồ và rất ma quái, rễ của nó đong đưa, uốn éo như những con rắn. Đại Hoạt Phật ngồi dưới gốc cây Da sà cũng như Phật Thích ca ngồi dưới gốc Bồ đề, có điều Đức Phật thì từ bỏ tất cả để tìm về sự giác ngộ, còn Đại Hoạt Phật thì không từ bỏ gì hết, trên đường hành đạo còn vơ vét thêm nữa. Trên cổ lão đeo đầy những chuỗi hạt bằng châu ngọc quý còn tay chân thì đeo đầy những vòng vàng khảm những viên kim cương to sụ. Cái ám ảnh Đại Hoạt Phật chính là chữ “Dâm”, xung quanh lão lúc nào cũng phải có vô số nữ nhân xiêm y rất khêu gợi, vài người trong số họ đang khóa thân tắm trên dòng sông. Bọn họ nhiều vô kể, già có trẻ có, mập có gầy có, đen có trắng có, nói chung là nữ nhân nào nếu “thịt” được thì lão “thịt” tất.

- Người như thế sao võ công lại cao được ?

- Du già thuật là con dao hai lưỡi, nếu không đưa linh hồn lên cõi Niết bàn thì tất nó rớt xuống địa ngục. Đại Hoạt Phật là tiêu biểu, tuy tự xưng là phật nhưng thực chất lão dâm độc còn hơn cả ma quỷ, hồ ly...

- Nghe đồn Cửu Vĩ Hồ Ly đã từng hợp hoan với lão...

- Chính vì thế mà lão đã biến thành con Dã Hồ, con Ma Sói...

Thanh Phiêu Tâm kiếm của Vương Việt chặt đứt tất cả những cái rễ ma quái của cây Da sà. Đại Hoạt Phật căm tức nói “Thủ tọa với người không oán thù sao lại làm thế?” – Vương Việt quăng một bọc vàng lớn trước mặt Đại Hoạt Phật “ta đã gặp vô số những người đàn bà bị người cưỡng đoạt trên đường đi, khi nghe ta giết được Ưng Bảo Chủ thì họ đã hùn tiền với nhau thuê ta giết người”.

Đại Hoạt Phật cười lên hớ hớ, lão nói “Thủ tọa có thể cho người một bọc vàng lớn gấp đôi như thế nếu người quay trở về giết sạch mấy con điểm đó”. Lão được giang hồ đặt là Hoạt Phật vì lão hay cười, cười trên sự đau khổ của kẻ khác. Nhưng lúc này cái cười lại là một sai lầm lớn.

Khi thanh Phiêu Tâm kiếm xuyên qua miệng Đại Hoạt Phật, làm gãy cả mấy cái răng và trở ra sau ót thì lão cũng kịp vơ lấy cây Hắc Trượng quật ngang người Vương Việt. Trúng phải cú đập chí mạng, Vương Việt buông rơi thanh kiếm, văng tuốt ra xa nằm bất động. Cũng may là cú đập được thực hiện khi đã bị đâm gần chết nên nó chỉ đủ làm Vương Việt bất tỉnh một lúc. Khi chàng tỉnh dậy thì thấy xác Đại Hoạt Phật to như con trâu sinh nằm một đống hôi hám, trên miệng vẫn cắm thanh kiếm trắng toát, vàng vòng châu ngọc trên người của lão đã bị lột sạch, còn những người đàn bà thì đã bỏ đi hết cả...

Đây là tử điểm cao sang nhất kinh thành, từ đây có thể nhìn bao quát cả Cực Lạc Thành, thậm chí còn thấy cả Dòng Sông Thanh Tịnh mờ ảo phía xa xa.

Tử điểm có tên Trúc Tuyên, cũng là tên của khu rừng trúc bên cạnh. Chỉ duy nhất nơi đây có bán một thứ rượu là Trúc Bạch Thiên Hà Tửu. Rượu này được nấu bằng nếp thơm, nước dùng chung cất rượu phải lấy từ "Nước rế trúc" của rừng Trúc Tuyên, men rượu ủ trong ống trúc trắng như ngà voi ở bên ngoài Cực Lạc Thành, thời gian ủ tối thiểu là ba năm. Khi có mưa, nước từ các khe suối trên dốc cao trút xuống, sau khi chảy qua rừng Trúc Tuyên, qua sự gạn lọc của rế trúc, đã trở thành "Nước rế trúc" trong vắt, ngọt ngào. Dùng "Nước rế trúc" pha trà thì vị trà nồng đậm, dùng nấu cơm thì cơm canh càng thêm thơm ngon, dùng làm đậu hủ thì đậu hủ càng thêm mịn màng, trắng muốt.

Trúc Bạch Thiên Hà Tửu khi rót ra thì sóng sánh như tấm lụa trắng, mùi thơm nhẹ nhẹ nhưng lan tỏa rất xa. Vì là Trúc Tửu nên phải uống bằng cái ly được làm bằng những ống trúc màu trắng lấy từ Trúc Tuyên, khi uống phải hâm nóng sẽ có một mùi thơm rất lạ và uống rất lâu say. Lúc uống thì phải làm một hơi cạn ly thì mới thưởng thức hết cái ngon của nó.

Nơi đây lại có một món đặc sản là thịt Gấu Trúc cực thơm ngon, cực bổ dưỡng không đâu có.

Những con Gấu Trúc ở khu rừng Trúc Tuyên to lớn phi thường, có con nặng đến vài ba tạ, nó chỉ ăn lá cây và măng của những cây trúc đen tuyền. Mùa đông đến, gấu vào hang hay khe đá ngủ sáu tháng ròng, không ăn uống gì. Nó nằm thu mình, thò hai tay ra ngoài như để phơi nắng, vô tình lúc đó đã thu được khí âm dương của trời đất. Khi đông tàn, xuân đến, gấu thức dậy... Việc đầu tiên của nó là liếm hai bàn tay, liếm cả ngày, cả đêm, không đi kiếm mồi mà cũng no! Khi bắt được gấu thì các chất tinh khiết của mạch nó đều chạy lên cả hai bàn tay, chính vì thế mà người ta chuộng bàn tay gấu, gọi là "hùng chường". Đầu bếp Trúc Tuyên phải nhúng bàn tay gấu vào mỡ gấu đun sôi đủ một trăm lần để làm lông. Đoạn lấy gân trong bàn tay ngâm

vào "Nước rễ trúc" trong một ngày một đêm. Bảy giờ mới đem rửa gân và da gang bàn tay bằng rượu Trúc Bạch Thiên Hà Tửu, nấu chung với các vị thuốc bổ như Huỳnh kỳ, Khởi tử, Hoài sơn... Ăn tay Gấu Trúc sẽ được khỏe mạnh, sống lâu, tăng cường công lực.

Còn một món ăn vô tiền khoáng hậu nữa là món "Canh nắm trúc".

Những khóm trúc nào đã mọc được trên trăm năm sẽ có nắm mọc ở gốc, nắm này hình dài, mỏng như lụa, có trổ nhiều lỗ như màng nhện, thả vào chậu nước nóng thì thấy rõ hình cây nắm. Chân nắm dày, mình mỏng, lỗ hoa to lớn, đầu như chụp nón mỏng. Món canh chay nắm trúc này chỉ dành để đãi các Đại gia, Cao thủ vì nó vô cùng khó kiếm...

Tửu điểm hầu như lúc nào cũng nghẹt khách thập phương, tuy thế chủ quán vẫn dành cho Hải Vực Vô Ngân một chỗ ngồi rộng rãi và tốt nhất. Danh tiếng Quận chúa của nàng còn ai mà không biết, hơn nữa người đi cùng lại là Thân Kiếm Vương Việt, một kỳ nhân mới nổi tiếng lẫy lừng.

Chủ nhân là một bà sồn sồn tên Liễu Thanh Trúc, nhưng cái tên đó ít được dùng mà mọi người gọi bà ta một cách thân mật là "Trúc Mẫu". Làm ăn giữa chốn giang hồ hiểm ác nên Trúc Mẫu có một đám đệ tử khá đông và bản thân cũng rất nổi tiếng với "Trúc diệt đao".

Bà ta có vẻ thân với Hải Vực Vô Ngân nên ra ngồi tiếp chuyện với nàng, Trúc Mẫu nhìn Vương Việt với cặp mắt không dấu nổi sự tò mò. Tuy chàng đã nổi tiếng là một đại cao thủ nhưng việc đi chung với một Quận chúa như Hải Vực Vô Ngân cũng làm thiên hạ phải đồn đại.

Mặt trời đã lặn từ lâu, những vì sao đã mọc đầy trời, ngồi đây có thể nhìn thấy muôn vạn vì sao lung linh tỏa sáng.

Hải Vực Vô Ngân gương mặt ửng hồng, đôi mắt của nàng cũng lung linh như những vì sao. Đôi mắt ấy say đắm nhìn Vương Việt, chưa từng có người đàn ông nào được nàng nhìn như thế... Rượu Trúc Bạch Thiên Hà Tửu này quả là tuyệt diệu, uống mãi mà vẫn chỉ ngà ngà, không bao giờ say xỉn hay mệt mỏi, lại làm hơi thở của người đàn bà trở nên thơm thơm, nồng ấm.

Thời gian thật là êm đềm, thật là tình tứ...

Đột nhiên cả quán dường như xao động, cả trăm cặp mắt cùng đổ dồn về một hướng.

Một màu trắng tha thướt chậm chậm đi lên.

Một thiếu nữ "*Đẹp hơn cả các vì sao trên trời*". Tỏa sáng còn hơn các vì sao trên trời, nàng như một sao chổi, khi đi thì kéo theo một cái đuôi thật dài, một cái đuôi của những người ngưỡng mộ. Mọi người quên cả Hải Vực Vô Ngân, giống như nàng chưa từng tồn tại.

Ngay cả Trúc Mẫu cũng sém buông rơi ly rượu.

Bạch Cốt Tinh.

Nhưng không ai biết nàng là Bạch Cốt Tinh.

Nàng nổi tiếng với điệu vũ mê hồn trong Đại Tiệc Tím, làm một trái tim sắt đá như Hỏa Lôi Thần cũng phải ngẩn ngơ.

Bạch Cốt Tinh đã đến nơi này thì sắp có máu đổ đầu rơi, nhưng hầu như không ai lại nghĩ như thế. Tất cả bọn đàn ông chỉ tơ tưởng đến sắc đẹp và vẻ dịu dàng của nàng, vẻ ngây thơ trong sáng của nàng, họ nghĩ nếu được ở một đêm với nàng thì dầu có bỏ ngàn vàng cũng chịu.

Gã bồi bàn đâm ra cũng nói cà lăm : “Cô... cô... cô nương dùng... dùng gì ạ”.

Bạch Cốt Tinh nói “Ta không muốn dùng gì...”

Gã bồi bàn lúng túng “Vậy cô nương uống gì chẳng”.

Bạch Cốt Tinh nói “Ta cũng không muốn uống gì hết”.

Bồi bàn ấp úng mãi, không lẽ lại nói lên đây mà không ăn không uống thì lên làm gì?

Lúc đó có một người đàn ông to lớn đứng lên, đến bên bàn Bạch Cốt Tinh và nói “Ở đây có mỹ tửu và những đồ ăn hảo hạng, tại hạ muốn mời cô nương vài ly...”

Người đàn ông này có bộ râu quai nón rậm rạp, đầu quấn khăn, lưng đeo một thanh đại đao cực lớn. Y cũng rất nổi tiếng, cũng mới dự Đại Tiệc Tím về nên đã thấy Bạch Cốt Tinh với màn múa bụng ru hồn.

Y là Quỷ Dao Chu Cáp, thanh đại đao của y có chạm hình một cái đầu quỷ nom rất gớm ghiếc gọi là Quỷ đầu đao.

Chu Cáp đứng sừng sững như một quả núi, y nghĩ mình có đủ bản lĩnh để mời mỹ nhân.

Một hán tử bàn bên bỗng vọt nói “cô nương ngồi một mình buồn lắm, hay là qua bên đây ngồi với bọn ta...”.

Bàn bên này có ba người, đều mặc sắc phục màu vàng. Họ đều gầy ốm như nhau, đều để chòm râu dê như nhau và có lẽ cái chất “dê” trong người họ cũng như nhau nốt.

Họ là Hoàng Hạc Tam Anh, nhưng sau lưng đám giang hồ gọi họ là ba con dê xồm lông vàng. Họ đều là chủ của ba “nhà thổ” khá lớn cũng ở ngay Cự Lạc Thành này. Hôm nay họ ăn tiệc ở đây vừa để bàn công việc, chia chác và tìm kiếm thêm gái mới, mỹ nhân vừa đi lên quả là một món quà trên trời rơi xuống, giả sử mà mỹ nhân này về “làm” cho họ thì chắc chắn doanh thu sẽ tăng gấp bội. Hơn nữa mỹ nhân không có người đi kèm nên họ thấy có vẻ “ngon ăn”.

Cái lợi trước mắt to quá làm Hoàng Hạc Tam Anh quên đi tất cả.

Quỷ Dao Chu Cáp trừng trừng nhìn họ, y đang nghĩ nếu chặt đầu ba tên gọi là “Tam Anh” này thì chặt tên nào trước cho tiện.

Trúc Mẫu lên tiếng “Nếu các vị muốn đấu với nhau thì xin theo luật giang hồ”.

Luật giang hồ ở đây tức là ra ngoài thách đấu, không phương hại đến tửu điểm. Nhưng Chu Cáp đã mê muội trước nữ sắc, thanh Quỷ đầu đao đã bay vút đến bên bàn của Hoàng Hạc Tam Anh rồi.

Hoàng Hạc Tam Anh cũng đâu phải tay vừa, bọn họ cũng nghĩ nếu muốn mang được mỹ nhân này về thì điều tối thiểu là phải qua được Quỷ Dao Chu Cáp cái đã. Qua được tên Quỷ Dao này thì đám giang hồ cũng phải kiêng dè phần nào. Bọn họ ba người liên thủ nên đâu có sợ, “ba đánh một không chột cũng què” mà.

Cả ba tên đều sử loại vũ khí đặc dị, nhìn rất âm độc và cổ quái.

Quỷ đầu đao của Chu Cáp rít lên kinh hồn, mới chỉ mấy chiêu là đã chém đứt đôi người của một trong ba tên chủ chứa. Dư lực của đao mạnh đến nỗi nó thốc đến tên thứ hai làm tên này bị toác ngực một lỗ lớn, máu phun tung tóe, té nhào xuống sàn. Tên còn lại lúc này mới bỏ vía, phóng tuốt ra cửa chạy thực mạng. Thực khách giang hồ nhôn nháo, một số cũng bỏ chạy.

Trúc Mẩu quát to “dừng tay ngay, các vị phạm luật rồi, không được đánh nhau trong quán”.

Giả sử trong quán mà đánh nhau tối ngày thì chủ quán phá sản là cái chắc. Chu Cáp đã ngừng đao lại, tiếng nói của y rồn rảng “thiệt hại bao nhiêu lão phu đền gấp đôi cả”. Y quay lại nhìn mỹ nhân ráng nở một nụ cười thật hiền, y nghĩ cuộc chiến vừa qua hẳn khó có kẻ nào dám tranh giành mỹ nhân nữa. Y đã lầm.

Có biết bao người vừa mới chạy xuống lầu, nhưng lại nghe có tiếng bước chân đang từ từ đi lên, tiếng bước chân nghe nặng trĩu.

Vừa thấy bóng kẻ đó thì Chu Cáp cũng vọt người qua cửa sổ, thoáng chốc là mất dạng. Những người có gan còn ở lại lúc này thì bây giờ cũng đều lục tục rút hết cả.

Kẻ mới lên khoác một cái áo choàng màu đỏ rực, đỏ còn hơn mặt trời vẫn đỏ.

Chính là Hỏa Lôi Thần.

Trên lầu chỉ còn lại Trúc Mẩu, Hải Vực Vô Ngân, Thần Kiếm Vương Việt và mỹ nữ.

Hỏa Lôi Thần ngồi vào cái bàn ngay giữa quán, lão chẳng buồn nhìn mấy cái xác chết, lão chẳng buồn nhìn cái gì hết... chỉ có một người khiến lão phải nhìn ngắm.

Lão vẫn kinh ngạc trước sắc đẹp của nàng, không biết nàng từ đâu tới.

Thời gian như lắng lại, Hải Vực Vô Ngân nhìn vào đôi mắt rực lửa của Hỏa Lôi Thần, sau đó nhìn vào đôi mắt lạnh tanh của Vương Việt, nàng bất giác thốt lên “Công tử chưa bao giờ xúc động trước mỹ nhân ư?”.

Vương Việt hững hờ đáp “Ta là một kiếm thủ, một kiếm thủ thì không rung động trước bất cứ thứ gì, kể cả sắc đẹp”.

Hỏa Lôì Thần bắt giác nhìn qua Vương Việt, lão nói “Nhiều năm trước ta cũng từng nghe một kiếm khách áo đen nói như vậy, đáng tiếc là nghe đồn rằng y đã chết... thanh kiếm y sử dụng cũng có màu đen... không biết đã lưu lạc về tay ai?”.

Lão buông một tiếng thở dài, hẳn lão đang nghĩ đến cái chết của Thất Xích Thâu Hồn. Xem ra về khoản giả nhân giả nghĩa thì Hỏa Lôì Thần cũng thuộc loại tay tổ. Lão nói tiếp “Mỹ nhân tự cổ như danh kiếm... Trong đời ai được chứng kiến một lần thì xem như là một điều may mắn lớn...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 9 -

Dường như không ai tự hỏi tại sao sau một cuộc chiến kinh hồn với hai xác chết máu văng tung tóe mà gương mặt mỹ nhân vẫn tỏ ra ngây thơ, hồn nhiên như vậy? Hỏa Lôì Thần cũng nghĩ như thế, bắt giác lão hỏi “nàng thật không cảm thấy sợ hãi?”.

Bạch Cốt Tinh ngược cặp mắt hồ thu, nhẹ nhàng đáp “Có ngại ở đây thì việc gì mà phải sợ hãi nữa”.

Cô ta nhìn qua Vương Việt rồi nói tiếp “hơn nữa ở đây còn có một kiếm thủ vô địch...”. Bạch Cốt Tinh bước qua bên bàn, chủ động cầm lấy vò rượu Trúc Bạch Thiên Hà Tửu rót một ly đầy đưa cho Vương Việt “Xin mời chàng kiếm thủ đẹp trai, nổi tiếng nhất thiên hạ uống với thiếp một ly”. Cái dáng mời rượu của cô ta thật khêu gợi, đôi mắt lại lóng lánh như thu hồn, Vương Việt chưa kịp nói gì nhưng tay bỗng nhiên đưa ra cầm lấy ly rượu. “Xoảng”

Ly rượu bay khỏi tay Vương Việt, đập mạnh vào vách tường vỡ nát, Hải Vực Vô Ngân đứng bật dậy, mặt đỏ phừng phừng.

Cô ta thuộc loại nữ nhân yêu mãnh liệt và ghen cũng phi thường. Sở dĩ thanh Tử kim đao chưa bay ra là vì Hải Vực Vô Ngân nghĩ mỹ nhân trước mặt thuộc loại chân yếu tay mềm...

Đôi mắt cô ta nhìn trừng trừng vào Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh cũng trừng trừng nhìn lại.

Hải Vực Vô Ngân bỗng đột nhiên nghi ngại, cô ta cảm thấy dường như đó

không phải là đôi mắt của một con người.

Hỏa Lôi Thần vẫn lầm lỳ không nói gì, lão có nhiều kẻ thù nên rất đa nghi, thông thường Nhất Bạch Cuồng Phong vẫn hay đi tháp tùng với lão, nhưng không hiểu sao hôm nay lão lại đi một mình ?

Vương Việt sững sờ cả người, chàng cũng không ngờ Hải Vực Vô Ngân ghen tuông như vậy.

Phía bên ngoài bỗng có tiếng nhạc vang lên dồn dập, rồi cả không gian tràn ngập một màu trắng thanh khiết, mùi xạ hương ngào ngạt tỏa ra rộng khắp. Từ bên ngoài có vô số bóng trắng lần lượt bay vào. Khi những bóng trắng đó dừng lại thì thấy đó là các thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời.

Trong cái không gian trắng xóa đó cái áo bào đỏ của Hỏa Lôi Thần càng trở nên nổi bật, lão giữ vẻ thản nhiên như không có gì.

Lão vẫn được thủ hạ ca tụng là mặt trời đỏ.

Đã là “mặt trời đỏ” thì lúc nào cũng phải sáng ngời.

Một mệnh phụ kiều diễm trong bộ áo trắng mới đến bước ra nhìn Bạch Cốt Tinh và nói “Sao tam muội ra đi lại không nói một lời để cả gia đình phải đi tìm mãi...”.

Hiển nhiên đây là đám Hồ tiên, có vẻ như họ đã tìm được người cần tìm.

Bạch Cốt Tinh bất giác nghĩ “Lão Kim Tài Thần đánh cắp cái xác của con hồ ly tinh, thảo nào mà tự nhiên ta múa giỏi hát hay như thế”.

Nàng nói “Ta là tam muội của người hồi nào?”.

Mệnh phụ áo trắng lại nói “Trên đời này có ai đẹp hơn tam muội được ? muội không nên đi lang thang một mình mà nên trở về”.

Mệnh phụ áo trắng chính là Lục Vĩ Thiên Hồ, một lời nói ra xem như là mệnh lệnh, không thể từ chối được.

Làm như không thèm quan tâm đến gia đình Hồ tiên, Bạch Cốt Tinh xoay qua nói với Hỏa Lôi Thần “Ta muốn trở về Thành Đỏ, ông có thể đưa ta về đó ?”.

Nàng muốn kéo Hỏa Lôi Thần vào cuộc chơi, e rằng lão khó có thể từ chối. Không ngờ Hỏa Lôi Thần lại nói “Chuyện của gia đình Hồ tiên ta không thể xen vào được”.

Nghe thế Lục Vĩ Thiên Hồ mỉm cười “Chuyện của gia đình chúng ta muội không nên để người ngoài xen vào”.

Đôi mắt của Bạch Cốt Tinh chớp chớp, nàng quay qua nhìn Vương Việt như cầu cứu, nàng bỗng thấy ánh mắt của chàng lạnh như băng giá.

Nàng buồn bã nói “Xem ra ở đây không có người anh hùng nào rồi...”

Đôi mắt của nàng long lanh ngấn lệ...

Bỗng đột nhiên có tiếng nói trầm trầm “Có ta, ta không phải anh hùng nhưng nếu nàng muốn đi đâu thì cứ nói...”.

Trong tửu điểm lại có thêm một cái bóng trắng nữa, Nhất Bạch Cuồng

Phong đã đứng đó từ hồi nào.
Y đúng là đến nhanh như gió.

Hải Vực Vô Ngân cũng vụt nói “Có ta đây, ta chúa ghét bọn bắt nạt phụ nữ yếu đuối, có ta ở đây thì đồ bọn nào dám ngăn cản nàng”.

Cô ta ngước mặt lên nhìn thẳng vào Lục Vĩ Thiên Hồ, tay thì đã sờ đến cán của Tử kim đao.

Tử kim đao ra khỏi vỏ thì rít lên kinh hồn, nghe còn kinh khủng hơn là tiếng của Quỷ đầu đao nữa. Trong cái ánh tím sáng ngời lấp lánh phủ ra tràn ngập, thoáng chốc Hải Vực Vô Ngân đã tung ra hơn hai mươi chiêu. Khi cô ta ngừng lại thì Lục Vĩ Thiên Hồ và đám đệ tử đã bị đẩy tuốt ra phía xa tận vách tường. Riêng Lục Vĩ Thiên Hồ thần sắc xám xịt, trên tay bà ta cầm một thanh kiếm mỏng như lá lúa, thanh kiếm dường như đang rung rung trước gió.

Thanh kiếm này có tên “Liễu kiếm”, một loại kiếm có thể quán quanh thất lưng.

Liễu kiếm cực mềm nên rất khó sử dụng, lúc này dùng nó để đối đầu với Tử kim đao thì quả là bất lợi.

Trong lúc đó thì Bạch Cốt Tinh ủa chạy đến bên Nhất Bạch Cuồng Phong, nàng nghẹn ngào nói “ngài cứ bỏ ta mà đi, để ta phải bơ vơ không nơi nương tựa...”

Nàng ngã vào lòng Nhất Bạch Cuồng Phong, áp cái thân thể mỹ miều cháy bỏng thơm mùi xạ hương vào người chàng.

Nhất Bạch Cuồng Phong có thể nói gì ?

Một tay y ôm lấy mỹ nhân, một tay y rút ra một thanh đao sáng ngời ngời. Cuồng phong đao.

Cửu Tử Hoàng Châu không thích đao nên nàng không viết riêng một quyển sách nào về đao, chứ nếu nàng viết thì Cuồng phong đao phải có tên trong đó.

Nàng cũng từng nói “Cuồng phong đao nhanh như gió thổi và mạnh như bão táp, còn hiểm độc thì như lóc xoáy...”

Cả ba điều đó đều hội tụ ở Nhất Bạch Cuồng Phong cả.

.....

Cái gì đã đến thì rồi cũng phải ra đi, tửu điểm chỉ còn lại hai người là Nhất Bạch Cuồng Phong và Bạch Cốt Tinh.

Nhưng Nhất Bạch Cuồng Phong không nhìn thấy Bạch Cốt Tinh, y chỉ thấy đó là một mỹ nhân tuyệt đẹp.

Đó là Tam Vĩ Thiên Hồ - Đêm nay là đêm chỉ có hai người đối tửu.

Đám Hồ tiên phải ra đi vì họ có tư cách gì để ở lại?

Hỏa Lôì Thần cũng ra đi vì lão muốn thế.
Bọn Vương Việt và Hải Vực Vô Ngân cũng lần lượt đi nốt.
Trước khi đi Hải Vực Vô Ngân còn nhìn Tam Vĩ Thiên Hồ một cái, bản tính nàng vốn không giận lâu, nhất là với một kẻ được cho là yếu đuối cần được che chở.
Trúc Mẫu cho người dọn lên món rượu hảo hạng và món “Canh nấm trúc” chỉ dành riêng cho những đôi tình nhân. Bà ta đóng cửa quán, để cho hai người còn lại...
Rượu Trúc Bạch Thiên Hà Tửu càng uống càng mềm môi, nhất là uống với ly Trúc bạch và uống với một nữ nhân áo trắng trinh nguyên.
Nhất Bạch Cuồng Phong cảm thấy thật say, y từ từ ngã gục xuống bàn, nhưng rượu Trúc Bạch Thiên Hà Tửu uống đâu có say được ?
Hắn là y Say Tình!

.....

Đêm hôm nay là một đêm hè oi bức, bầu trời đen thẫm lấp lánh sao, tiếng gió thổi rì rào, tiếng cát bay xào xạc...
Vương Việt đứng im lìm như đá, thanh Phiêu Tâm kiếm sáng trắng trong màn đêm đen, trên đó dường như ẩn hiện những vì sao lấp lánh.
Cặp mắt của chàng lạnh lẽo nhìn xuyên màn đêm.
Chàng quyết định giã từ Hải Vực Vô Ngân khi mọi chuyện chưa đi quá xa, ái tình của người đàn bà có thể làm cho người đàn ông trở nên mềm yếu và không còn dám dấn thân nữa... sứ mệnh của chàng vẫn chưa hoàn thành...
Sở dĩ lúc này chàng không can thiệp vào chuyện của đám Hồ tiên là vì chàng bỗng nhìn thấy kẻ thù trước mặt. Vương Việt lập tức hiểu rằng có kẻ muốn giết mình, bốn tẩu giang hồ nhiều năm mà không có cái cảm giác đó thì chắc không thể sống lâu được. Hơn nữa Hồ tiên chỉ là chuyện gia đình, trước một cuộc chiến lớn thì phải bỏ qua những cuộc chiến nhỏ.
Hỏa Lôì Thần cũng thế, lão cũng đứng im lìm.
Lão thích nhìn thiên hạ đánh nhau, tranh giành nhau, giết nhau. Phương châm của lão là “Tọa sơn quan hổ đấu”.
Lão tự cho mình là đứng trên tất cả, là một thợ săn linh hồn.
Lão sẵn bằng một vũ khí gọi là “Lôi hỏa song hoàn”.
Hoàn là một thứ vũ khí tròn nhỏ, nhưng cặp “Lôi hỏa song hoàn” của Hỏa Lôì Thần lại to như hai cái bánh xe bò. Cặp hoàn này mà đánh trên đại mạc thì nó tạo ra những trận bão cát kinh hoàng.
Nhà độc tài như Hỏa Lôì Thần cũng có lúc rung động trước sắc đẹp, nhưng lão đến đây thực ra không phải là vì mỹ nhân – mỹ nhân chỉ là một cái cớ...
Lão đến đây là vì linh cảm cho thấy một kẻ thù nguy hiểm đã xuất hiện...
Kẻ có thể làm ảnh hưởng đến quyền lực của lão. Một kẻ ở cái xứ sở xa xôi

nào đó lang thang đến đây...

Một người đam mê quyền lực tất phải cảnh giác với những gì được cho là sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của họ, và họ sẽ tiêu diệt ngay từ trong trứng nước...

Vương Việt biết rằng đây mới là trận chiến lớn nhất trong đời mình.

Đối với Hỏa Lôi Thần thì không phải như thế, trên đại mạc lão bao giờ cũng là vô địch. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt Vương Việt, nếu để lâu nữa thì quả là một hiểm họa khó lường. Hơn nữa lão vẫn nghi ngờ về cái chết của Thất Xích Thâu Hồn.

Hỏa Lôi Thần vũ lộng cặp song hoàn tạo thành những cột cát khổng lồ, từng đợt từng đợt đổ ập lên người Vương Việt. Con bão cát trong đêm đen thật khủng khiếp, Vương Việt múa tít thanh kiếm cố đánh bật cơn mưa cát, tình trạng của chàng chỉ có chống đỡ cũng đủ mệt rồi chứ đừng nói là tấn công. Hỏa Lôi Thần buông tay, một chiếc hoàn khổng lồ xé gió bay về phía Vương Việt.

“Cảng” – một tiếng vang xé màn đêm, Vương Việt cảm thấy bàn tay tê bại, khi chiếc hoàn thứ hai bay đến thì chàng không còn sức để đỡ nữa.

“Bình” – Vương Việt như con diều đứt giây bay tuốt ra xa.

Cơn lốc cát cuộn cuộn cuốn Vương Việt lên trên cao, trong cơn mưa cát đỏ hồng tràn ngập một màu đen, một kiếm ảnh đen sì từ đâu bỗng đổ ập xuống Hỏa Lôi Thần. Kiếm khí trùng trùng công thẳng về phía lão, cặp Lôi hỏa song hoàn đã buông khỏi tay, Hỏa Lôi Thần hoảng vía chui ngập luôn xuống đồi cát, lão chỉ thoáng thấy một bộ xương trắng hếu và thanh kiếm đen sì đang bay vun vút.

*Anh có thấy màu đất đen trong nắng,
Sắc kiếm đen làm tia nắng càng đen.
Gió hòa cát thổi từng cơn rất bỏng,
Kiếm khí xông lên tận chín tầng mây..*

Khi Hỏa Lôi Thần thoát khỏi đồi cát thì lão chỉ còn thấy cặp song hoàn nằm chơ vơ trong màn đêm tĩnh mịch.

Đấu chiến thắng Phật

Vương Việt từ từ tỉnh dậy, chàng thấy một bộ xương khô trước mặt. Chàng buồn bã nói “Ồ đại mặc ta không phải là đối thủ của lão”. Bạch Cốt Tinh cười nhẹ “Nếu đánh ở Thành Đỏ e rằng cũng thế”. Vương Việt lại nói “Ta chắc không bao giờ có thể chiến thắng lão được”. Bạch Cốt Tinh im lặng. Vương Việt nói tiếp “Sao ta lại không chết, lại ở đây được?”. Bạch Cốt Tinh nói “Vì ta cứu ngươi”. Vương Việt chăm chú nhìn bộ xương khô trắng hếu, chàng chợt nhìn thấy thanh Cổ kiếm đen sì. “Mỹ nhân tự cổ như danh kiếm... Trong đời ai được chứng kiến một lần thì xem như là một điều may mắn lớn...”. Chàng nhớ Hỏa Lôi Thần đã từng nói thế. Vương Việt cảm thấy may mắn vì đã không chết, chàng từ từ ngồi dậy. Bạch Cốt Tinh nói “ngươi ở đây đã được bảy ngày rồi”. Vương Việt cảm thấy trong người đã khá khỏe, chàng thấy thanh Phiêu Tâm kiếm màu trắng xóa đang đặt bên đầu giường. Chàng nhìn Bạch Cốt Tinh và nói “ta đã hiểu vì sao ngươi cứu ta, bởi vì ngươi cũng không thể thắng lão được”. Không phải ngẫu nhiên mà Cửu Tử Hoàng Châu xếp hai thanh kiếm này thành một cặp. Nếu đánh “song kiếm hợp bích” thì trên trần gian này không ai thoát chết dưới nó được. Vương Việt lại nói “Nếu chúng ta liên thủ chắc sẽ giết được lão”. Bạch Cốt Tinh nói “Lão đã trở về Thành Đỏ, giờ thì không còn cơ hội đó nữa”.

.....
Nơi đây là một căn nhà nhỏ bên Dòng Sông Thanh Tịnh, căn nhà lẩn khuất sau những bụi cỏ lau cao vút. Bạch Cốt Tinh lựa chọn chỗ này vì nàng không muốn hiện hữu dưới cái thân xác của Tam Vĩ Thiên Hồ, chỉ cần ngửi mùi xạ hương là bọn Hồ tiên sẽ kéo đến đông còn hơn kiến.

Bạch Cốt Tinh hiện nguyên hình là một bộ xương khô với thanh Cổ kiếm. Vương Việt đã trở về Cực Lạc Thành, chàng vẫn đang tìm người mà chàng cần phải tìm, vẫn phải cố gắng hoàn thành sứ mệnh mà chàng cần phải hoàn thành. Bạch Cốt Tinh nghĩ ở nơi heo hút này thì không ai có thể lẩn ra được. Nàng đã làm.

Mờ sáng hôm đó Bạch Cốt Tinh nhìn thấy một cái thân ảnh xanh xanh lượn qua lượn lại giữa đám cỏ lau. Kẻ đó bay đến trước mặt với một màu xanh lè

lè đáng sợ.

Tứ Lục Thân Bất Hoại.

Y cũng ở trong Cửu tinh.

Tên này vốn không phải là người sống, y là một cương thi. Giang hồ còn gọi là “Người xác ướp”. Y đã là một xác chết nên hiển nhiên không thể chết được nữa. Cửu Tử Hoàng Châu sử dụng một cương thi để truy tầm một bộ xương khô thì quả là đặc cách.

Ma quỷ sẽ dễ dàng tìm ra ma quỷ.

Tứ Lục Thân Bất Hoại chỉ đứng yên lặng. Sở dĩ y được gọi là Thân Bất Hoại bởi vì thân thể đã được luyện trong gió và lửa, nham thạch và hàn băng nên bây giờ cứng như kim cương, không gì có thể xuyên thủng được.

Y là một kẻ không thấy, không nghe, không nói và không suy nghĩ gì hết.

Nhưng y không phải là một vị Phật đã giác ngộ, một vị Phật giác ngộ Niết bàn cũng có thể như thế, nhưng đó là cảnh giới ở phía bên kia của cái Thiện.

Còn Tứ Lục Thân Bất Hoại thì ở cái cực bên này của cái Ác.

Y là một công cụ để giết người, một sát thủ khủng khiếp nhất mọi thời đại.

Bởi vì một sát thủ là con người thì cũng có khi lương tâm thức tỉnh, cái đó Phật đã chấp nhận, bỏ qua quá khứ và hướng đến tương lai “Buông dao đồ tể tất thành Phật”.

Một xác chết không có linh hồn như Tứ Lục Thân Bất Hoại thì không bao giờ có thể thức tỉnh được.

Thanh Cổ kiếm chém sắt như chém bùn cũng không mảy may làm Tứ Lục Thân Bất Hoại hề hấn gì, trong khi đó hai bàn tay với những móng tay dài nhọn hoắt của y tấn công như vũ bão làm Bạch Cốt Tinh xiềng niềng. Trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra cách gì có thể đả thương Tứ Lục Thân Bất Hoại được, đến giữa trưa thì Bạch Cốt Tinh đã bắt đầu thấm mệt nhưng nàng không có cách gì để tách khỏi Tứ Lục Thân Bất Hoại. Xem ra trước sau gì thì Bạch Cốt Tinh cũng phải bỏ mạng...

Bạch Cốt Tinh đột nhiên biến thành Tam Vĩ Thiên Hồ, từ thân thể bắt đầu tỏa ra mùi xạ hương ngào ngạt. Hai bên đấu với nhau chừng nửa giờ nữa thì đã có những bóng trắng bay thấp thoáng về ngôi nhà nhỏ.

Đám Hồ tiên bắt đầu xuất hiện.

Khi đám Hồ tiên này xuất hiện thì Tứ Lục Thân Bất Hoại tỏ ra chới với. Y là một kẻ không thấy, không nghe, không nói và không suy nghĩ gì hết nhưng y lại ngửi thấy. Y có cái mũi bắt mùi rất nhạy và bây giờ giữa đám Hồ tiên đông đảo, mùi xạ hương ngào ngạt thì y không còn phân biệt đâu là một con Hồ ly bình thường và đâu là Tam Vĩ Thiên Hồ nữa.

Gặp chuyện như thế thì Tứ Lục Thân Bất Hoại nhảy lung tung một hồi rồi trở về trạng thái im lìm bất động. Y trở thành một xác chết hiền hòa nhất.

Bỗng từ xa vang vọng tiếng kêu leng xeng, tiếng của những đồng tiên va

chạm vào nhau, nghe tiếng đó thì cương thì dường như thức tỉnh, nó bằng mình phóng đi vùn vụt, Bạch Cốt Tinh liền lướt vội theo.

Giữa con đường đất đỏ bỗng xuất hiện một thầy đồ mặc áo nửa đen nửa trắng, trên tay y cầm một xâu chuỗi tiền không ngừng rung động. Xâu chuỗi phát ra những âm thanh xành xạch, Tứ Lục Thân Bất Hoại chính là chạy theo âm thanh này. Y đã được luyện tập chỉ nghe được âm thanh đặc biệt này và hành động theo sự điều khiển của âm thanh đó.

Thầy đồ mặc áo nửa đen nửa trắng nom hình dung rất cổ quái, mũi như mũi kỳ lân còn hai con mắt lại ti hí.

Bát Bạch Tiền.

Y là vua cờ bạc.

Một tay đại bợm và là một trùm trộm.

Thấy chưa giết được Bạch Cốt Tinh nên Bát Bạch Tiền dẫn Tứ Lục Thân Bất Hoại quay trở về Cự Lạc Thành.

Y bước đi rất chậm rãi mà không hiểu sao lại nhanh vô kể, đó chính là phép “rút đất”, thảo nào Bạch Cốt Tinh phóng đi như bay mà vẫn không theo kịp. Đám Hồ tiên cũng ào ào theo, tiếng lùa bay trong gió nghe phần phật.

Trời tự nhiên đổ mưa rào rích, Bát Bạch Tiền đi quanh co qua những con đường hóc hẻm về khuya vắng lặng và đìu hiu. Tiếng ếch ương, ếch nhái kêu thảm thương bên những hồ nước. Xuyên qua cái quang cảnh tĩnh mịch ấy đột nhiên là một khung cảnh ồn ào, sôi động. Thì ra Bát Bạch Tiền đi thẳng đến một sông bạc tọa lạc ở một khu tồi tàn nhất của Cự Lạc Thành.

Chỉ những tay cờ bạc vào hàng cự phách thì mới dám đến đây, còn thì có vô số các sông bạc khác đình đám hơn nhiều ở vùng trung tâm của kinh thành.

Sông bạc này chỉ dành cho các tay chơi “thứ dữ”.

Quỷ Dao Chu Cáp cũng có mặt ở đây.

Ở đây còn có những tay giang hồ nổi tiếng khác mà nghe tên cũng đủ rùng mình ớn lạnh.

Một đạo sĩ râu bạc, mái tóc trắng tét thành từng lọn như những con rắn, móng tay dài nhọn hoắt, ánh mắt sắc còn hơn dao cạo, có tên “Miêu Đạo Nhân”.

Một hòa thượng to lớn, cặp mắt to như hai con mắt bò, cổ đeo một xâu chuỗi hạt màu xanh lục, khoác chiếc đạo bào che nửa người màu cam còn gọi là “Ngưu Đầu Đà”. Y sử một cây Quyền trượng cực lớn.

Một hán tử mặt vàng, mình gầy, lưng đeo một cái hồ lô rượu, tóc xõa dài tên Nghê Quỷ, có gương mặt nom rất tàn khốc hiều sát. Y sử một thanh “Nghê thường kiếm”.

Còn có một bọn mặc đồ đen, đầu chít khăn, như từ xứ Ba Tư vừa mới đến.

Bọn này chuyên sử dụng “Dao quắc” và dây xích - nói chung các toán cướp sa mạc thường hay lảng vảng nơi đây.

Ngay cả Thần Kiếm Vương Việt không hiểu sao cũng có mặt.
Còn khá nhiều võ lâm cao thủ ghê gớm nữa không thể kể hết...
Đặc biệt còn có cả Đại phú gia giàu có bậc nhất của đất thánh Tamakan, đã từng dự Đại Tiệc Tím nơi Thành Đỏ là Cổ Mặc Mặc. Hôm nay ông ta dẫn theo một người ngồi trùm khăn kín mít, chỉ lộ có hai con mắt, chẳng biết là đàn ông hay đàn bà.
Chủ nhân của nơi này mới là một kẻ đáng sợ, tên Sài Đảo, mình cao chín thước, mặt xanh nanh đỏ, chuyên nghề giết mướn. Sòng bạc là nơi đấu giá những món hàng cực lớn, từ một mạng người cho đến một báu vật liên thành, điều đặc biệt là mỗi ngày chỉ có một món. Tuy vóc dáng to lớn như thế nhưng Sài Đảo lại sử dụng một thứ vũ khí rất nhỏ bé, nghe tên rất dịu dàng là “Uyên ương đao”.
Bát Bạch Tiền chọn một chỗ ngồi quen thuộc, ở đây hình như không ai ưa lão, thấy lão đến đều tránh ra xa.
Tới nửa đêm trời mưa sục sùi, Sài Đảo đứng lên tuyên bố “Buổi đấu giá hôm nay là một món đồ đặc biệt của một người cũng vô cùng đặc biệt”.
Cả sòng bạc trở nên yên lặng, mọi người đều nhìn lên đại sảnh đường, một ông già khoảng ngoài bảy mươi, miệng móm, răng rụng, bản mặt lấm lem từ từ đi ra... Sài Đảo cười khè khè lên tiếng “Đây là cự quốc vương của xứ Ngô Hòa, quý vị cũng biết xứ đó bây giờ đã mất và trên đó được xây một kinh thành vĩ đại là Thành Đỏ. Cự Quốc vương Ngô Cường đã thua ở sòng bạc này tất cả tài sản, tất cả các phi tần và bây giờ ông ta chỉ còn một báu vật duy nhất...”.
Nói tới đó thì Sài Đảo dừng lại, gió bên ngoài tự nhiên thổi mạnh, mưa bỗng rào rào như trút, một tiếng sấm nổ rầm rầm nghe thật kinh khủng, chớp giật liên hồi.
Sài Đảo quát lớn “Ngô Cường, người còn báu vật cuối cùng hãy mang ra rao bán để chuộc cái mạng chó ngay đi”.
Ngô Cường người run rẩy, lão đảo, phều phào nói “Tôi còn một tấm bản đồ, một thiên hạ bảo tàng mà nếu ai chiếm được nó thì sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất phú quý...”.
Bên dưới có tiếng xầm xì, Ngưu Đầu Đà đứng lên rồn rảng nói “Tấm bản đồ vớ vẩn thì sao có thể tin được, lão vua già chỉ còn cái mạng chó đâu còn đáng gì nữa”. Một tiếng nói từ dưới vọng lên “Nếu quý giá như thế thì sao lão già không tìm lấy để trở thành thiên hạ đệ nhất phú quý...”.
Sài Đảo lại nói “tuy đã hết sạch vàng bạc, châu báu, phi tần mỹ nữ nhưng lão vua già cũng còn một thứ để bảo chứng”. Y vỗ tay một cái, bên trong có bốn người khiêng ra một chiếc kiệu, một chiếc kiệu nom khá đơn sơ. Sài Đảo bước đến vén chiếc rèm, mọi người nhìn vào thấy đều ồ lên kinh ngạc. Y nói tiếp “Đây là hoàng hậu cuối cùng của đất nước Ngô Hòa đã mất, bà

tên Yến Dương Trang. Quý vị đã nghe đến dòng họ Yến ở đất Minh Viễn, vua nước Ngô Hổ khi còn đương thời đã làm một tiệc cưới dài đến một trăm ngày để rước bà về”.

Sài Đảo tỏ ra vẫn còn rất tôn trọng người đàn bà đã thất thế này. Ngưu Đầu Đà tỏ ra sốt ruột nói “Tám bản đồ đó đâu sao không mang ra...”.

Sài Đảo lại cười khè khè, y nói “Lúc này có một anh hùng phía dưới có nói sao lão vua già không tự tìm lấy, tôi tuy chưa được xem tám bản đồ vô giá đó, nhưng đã được Ngô Cường cho biết nó ở một vị trí cực khó khăn... đó là...”.

Nói đến đó thì y dừng lại nhìn qua Ngô Cường, ông già run run nói tiếp “Vị trí chôn kho báu đó theo bản đồ thì thuộc về một dãy núi đá nằm trong một lãnh thổ của xứ Taklamakan”.

Nghe nói đến Taklamakan thì hầu như tất cả phía dưới đều yên lặng.

Đó là một đại sa mạc mênh mông cát bỏng với những thành lũy kiên cố, những núi đá cao chót vót, và quan trọng nhất đó là một nơi thuộc về đất quý, vùng đất của các loài quý dữ, các loài quái thú và một nhân vật ghê gớm là “Thổ Thú Thần”.

Không như Hỏa Lôì Thần là kẻ mà ai cũng biết, Thổ Thú Thần mọi người chỉ nghe nói đến chứ hầu như rất ít người được gặp. Nghe đồn xung quanh ông ta luôn là những bầy quái thú rất khủng khiếp.

Một giọng nói thanh tao phát ra từ trong rèm “Tôi xin chứng thực những lời nói của Quân Vương hoàn toàn là sự thực”. Mệnh phụ từ từ bước xuống trong tiếng mưa đêm nặng hạt, bà ta mặc một bộ xiêm y màu đen bí ẩn.

Không biết mệnh phụ đẹp đến mức nào nhưng cả sòng bạc trở nên im lìm không một tiếng động, tất cả mọi người dường như hóa đá. Mệnh phụ từ từ xoay lưng lại, bà ta từ từ tụt chiếc váy, lộ ra bờ vai trắng ngần, đến khoảng lưng thì cả sòng bạc ồ lên rúng động.

Trên lưng bà ta được xăm trở kín mít, nhìn thì ai cũng có thể đoán biết đó là một tám bản đồ. Mệnh phụ từ từ kéo váy lên che kín khoảng lưng, bà ta quay mặt lại, một gương mặt đẹp một cách quý phái, lạnh lùng lên tiếng “Ai được tám bản đồ thì xem như được cả hoàng hậu”.

Khi nghe câu đó thì cả sòng bạc ồ lên chấn động một lần nữa, còn cự quốc vương của xứ Ngô Hổ thì đổ vật xuống sàn. Ông ta đã cùng đường đến mức phải bán cả vợ thì còn mặt mũi gì nữa ?

Bên ngoài đột nhiên nghe tiếng hát :

“Yến Phi Hoa, Yến Phi Hoa...”

Nàng đã cùng ta... nàng là của ta...

Nàng hãy theo ta...

Nàng hãy về...”

Một đứa bé gái đen đũi, tóc bù xù vừa vỗ tay vừa hát từ ngoài tiến vào, Mệnh phụ hình như hơi tái mặt còn Sài Đảo thì cau mặt nhìn, y không hiểu vì sao ở nơi rỗng ầu cộp nấp này mà có một đứa bé lẻn vào được, hơn nữa nó lại hát những lời kỳ lạ, hẳn là có kẻ đứng sau lưng chỉ dẫn.

Đứa bé bước đến gần chiếc kiệu, nó ngồi bệt luôn xuống.

Nó là một bé gái đen đũi nhưng khá xinh xắn, đôi mắt to tròn.

Bên ngoài lại có một kẻ tiến vào, y vừa đi vừa cúi mặt khóc.

Sài Đảo như muốn nổi điên, y định ra tay đập chết bọn phá đám này cho hả giận.

Kẻ đang khóc đột nhiên ngưng khóc, y vụt nói “Ta không mua tấm bản đồ, nhưng ta muốn mua nàng”.

Cả sòng bạc cũng phải cười ồ, Ngưu Đầu Đà quát to “Nàng ta và tấm bản đồ là một, người mua một thứ làm sao được?”.

Kẻ mới đến vụt ngẩng mặt lên, cả sòng bạc trở nên im lặng, Ngưu Đầu Đà cũng trợn mắt há cả miệng.

Kẻ vừa đi vừa cúi mặt khóc đó hầu như ai cũng biết, chỉ có điều là mọi người chưa thấy y khóc bao giờ. Y là bảo chủ của một bảo nổi tiếng không kém gì Ưng Bảo Chủ... y là Vạn Ứng Khinh Hầu “Hầu Bảo Chủ”.

Vạn Ứng Khinh Hầu võ công cái thế.

Hai mắt y tròn xoe như hai mắt khỉ, mặt cũng có lông như mặt khỉ, y chỉ khác con khỉ ở một điểm là biết nói tiếng... người.

Thế mà bây giờ y đang khóc, y nói “Ta sắp chết nên không cần kho báu, ta muốn được làm vua một đêm để biết mùi vị vua là như thế nào rồi có chết cũng cam lòng”.

Sài Đảo đã bình tĩnh trở lại, lạnh lùng lên tiếng “Vậy ông sẽ đổi bằng cái gì?”.

Vạn Ứng Khinh Hầu chỉ ra ngoài, một cỗ xe song mã từ từ tiến vào, cỗ xe trùm một cái khăn đỏ. Khi Vạn Ứng Khinh Hầu giở chiếc khăn ra thì mọi người đều trở mắt, trong cỗ xe là một cái rương chất đầy những đồng tiền vàng. Cái rương này có đến hàng vạn lạng vàng.

Hàng vạn lạng vàng để đổi lấy “Nhất dạ đế vương” kẻ ra cũng xứng.

Sài Đảo nói “Ông giàu có vô thiên, võ công lại vào hàng đại cao thủ thì sao lại sắp chết được?”.

Vạn Ứng Khinh Hầu nói “Ta phạm một sai lầm lớn là đã ăn thịt một con khỉ”.

Mọi người cười xòa, lão là Hầu Bảo Chủ, trong bảo lão nuôi hàng ngàn con khỉ để luyện Hầu quyền và ăn thịt khỉ mỗi ngày để luyện Hầu công. Lão cũng là khách thường xuyên của sòng bạc, có lần lão còn đãi cả sòng ăn thịt

khỉ nữa là...

Vạn Ứng Khinh Hầu nói tiếp “Đó là một con khỉ cái có bầu, ta giết nó, chặt đầu, cạo lông, sau đó quay giòn lên để ăn. Còn cái bào thai ta mang chung cách thủy, đó là món thuốc đại bổ, tăng cường công lực...”. Nói đến đó lão liếm mép, nuốt nước bọt ừng ực, dường như vẫn còn thèm thường lắm.

Bên ngoài mưa đã ngưng, gió không còn thổi nữa...

Đã quá nửa đêm rồi.

- Con khỉ đó không phải là con khỉ thường, mà là con Linh hầu, con khỉ cưng nhất của Thổ Thú Thần. Ta phải ăn con đó thì công phu Hầu Trảo Thủ của ta mới đạt đến thượng tầng được. Không ngờ có kẻ lại ton hót cho lão Thổ Thú Thần biết...

Nói đến đó lão đưa ánh mắt căm thù nhìn xuống mọi người, lão giận không tìm ra được kẻ tâu hót để băm vằm cho hả giận.

Lão mang cả rương vàng đến đây để làm vua một đêm với cựu hoàng hậu, rồi nếu đấu với Thổ Thú Thần thì có chết cũng không tiếc. Vạn Ứng Khinh Hầu đưa tay cầm lấy một vốc đồng tiền vàng, khi lão mở tay ra thì những đồng vàng từ từ chảy ra thành nước, công phu Hầu Trảo Thủ quả là kinh khiếp.

Mọi người dường như nín thở, Sài Đảo cảm thấy nổi cả da gà.

Bên ngoài có một người tiến vào, người đó nhẹ nhàng như gió thoảng.

Người đó cất tiếng trầm trầm “Làm người ai làm thế...”.

Vạn Ứng Khinh Hầu cười khàn khàn “Ta không làm thế sao làm người được...”.

Người mới tới nói tiếp “Người còn tệ hơn loài cầm thú, làm người như người còn tởm hơn làm một con thú”.

Vạn Ứng Khinh Hầu vùng vượn tới, công phu Hầu Trảo Thủ của lão đã đạt đến mức tối thượng... nhưng lão dường như không nhích được một bước, từ cổ họng lão máu bỗng phụt ra có vòi, lão bật văng vào vách, đổ vật xuống. Không ai thấy người đó ra tay như thế nào, bằng cái gì, ngay cả Thần Kiếm Vương Việt cũng không nhìn thấy gì hết, chàng cảm thấy mồ hôi tay rịn ướt. Thổ Thú Thần từ từ bước tới, lão tiến đến gần chiếc kiệu.

Bây giờ mới nhìn rõ hình dạng của lão, phải nói nhân gian gọi lão là “thú” cũng không ngoa. Đầu thì trọc lóc, trên đỉnh đầu lại mọc một cái sừng nhọn hoắt như sừng tê giác. Bộ râu dưới cằm nhuôm nhuôm nâu đỏ, dài thườn thượt gần tới rốn còn hai lỗ tai thì vểnh lên như tai chó. Nhìn lão giống thú hơn là giống người, một sinh vật nửa người nửa thú, một thứ “nửa người, nửa ngợm, nửa đười ươi” mà các bà mẹ hay dùng để dọa con nít khi dỗ nó ăn.

Sài Đảo đã vội dạt ra xa, đang đà tiến tới bỗng Thổ Thú Thần tự nhiên khựng lại, rồi lão đi lùi ra đến cửa và biến mất...

Cỗ xe với chiếc rương đầy vàng vẫn còn đó, xác Vạn Ứng Khinh Hầu nằm một đồng đầy máu, trong chiếc kiệu Mệnh phụ vẫn ngồi im lặng, gương mặt kiêu sa vẫn lạnh lùng.

Đứa bé gái đã nằm bên chiếc kiệu ngủ ngon lành từ bao giờ.

Sòng bạc chìm trong im lặng, mọi người hầu như không hiểu gì hết.

Mãi một lúc sau Sài Đảo mới lên tiếng “Nếu không ai trả cao hơn thì ta vẫn phải làm theo đúng luật, đó là sẽ chôn cựu hoàng hậu chung với Vạn Ứng Khinh Hầu”.

Về mặt sông phẳng thì Sài Đảo đúng là số một, thảo nào mà sông bạc của lão được xem đứng đầu ở Cự Lạc Thành này.

Cổ Mặc Mặc bất ngờ lên tiếng “ta trả gấp đôi số vàng đó”

Lão là Đại phú gia giàu có bậc nhất của đất thánh Tamakan, ở đây e rằng không ai giàu hơn lão. Hơn nữa mọi người cũng đã nhìn thấy Thổ Thú Thần ra tay giết Vạn Ứng Khinh Hầu nhanh như thế nào. Tấm bản đồ chỉ kho báu nằm ở vùng đất Taklamakan, vùng đất của các loài quỷ dữ, các loài quái thú và cái chính là của Thổ Thú Thần.

Bát Bạch Tiền bỗng đứng lên, lão là vua cờ bạc, lão đâu có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Không lẽ lão còn giàu hơn Cổ Mặc Mặc ?

Lão giờ cao xấp tiền khua xanh xạch, bên ngoài thấp thoáng một màu xanh xanh.

Tứ Lục Thân Bát Hoại.

Y nhảy cẫng tung, y đúng là một cương thi, giang hồ còn gọi là “người xác ướp”.

Không lẽ lão muốn đổi Tứ Lục Thân Bát Hoại lấy cựu hoàng hậu ?

Bát Bạch Tiền lớn tiếng “Thổ Thú Thần đã đi rồi, Vạn Ứng Khinh Hầu cũng đã chết, ở đây ai có thể đấu lại Tứ Lục Thân Bát Hoại ?”.

Mọi người trầm ngâm, chưa có nghĩ ra cách gì để có thể giết được một xác chết.

Bát Bạch Tiền cười ha hả “Ta muốn đánh đổi với Cổ Mặc Mặc”.

Cái con người trùm kín mít này giờ bỗng đứng lên, y tiến đến gần Bát Bạch Tiền. Bát Bạch Tiền cao hứng nói tiếp “Ta chỉ cần nhìn kỹ tấm bản đồ một lần nữa, đổi lại ta sẽ cho Cổ Mặc Mặc biết một bí mật phi thường”.

Tứ Lục Thân Bát Hoại là một kẻ không thấy, không nghe, không nói và không suy nghĩ gì hết, nhưng Bát Bạch Tiền là kẻ điều khiển nên y đã thấy tất cả, thấy Bạch Cốt Tinh biến thành Tam Vĩ Thiên Hồ như thế nào.

Bát Bạch Tiền lớn tiếng “Như vậy là ta quá sông phẳng rồi... còn nếu không kẻ nào muốn lấy được hoàng hậu thì phải bước qua được cương thi này”.

Tứ Lục Thân Bát Hoại tiến đến, cái bóng xanh lè của y nom thật khiếp đảm. Sài Đảo cũng yên lặng, danh tiếng của Tứ Lục Thân Bát Hoại với thân thể

cứng như kim cương không ai là không biết. Bạch Cốt Tinh ở bên ngoài cũng cảm thấy không thể chiến thắng được gã.

Người trùm kín mít này giờ bỗng cất tiếng, giọng y nghe rất âm trầm “Cương thì cương cũng vẫn phải chết như thường”.

Trong tay y bỗng vọt ra một sợi dây đen sì, sợi dây ấy quấn lấy Tứ Lục Thân Bất Hoại và xiết chặt. Sợi dây càng lúc càng trở nên to và toát ra một mùi tanh lợm, trong nháy mắt nó xiết Tứ Lục Thân Bất Hoại thành một đồng bầy nhầy không còn hình thù gì nữa. Bạch Cốt Tinh đã từng đấu với Tứ Lục Thân Bất Hoại nên y hiểu rõ cái cứng rắn vô cùng của y nên thấy cảnh đó phải rùng mình ớn lạnh.

Trong đám đông bỗng có tiếng la lớn : Hậu hoa xà... Hậu hoa xà...

“Hậu hoa xà” là thứ binh khí mà Cửu Tử Hoàng Châu xếp ở hàng thứ hai, cô ta không chắc chắn nó là gì mà chỉ mô tả nó giống như Nhuyễn tiên, một loại dây rất độc – Độc như rắn độc, mềm mại như rắn độc, nhanh nhẹn như rắn độc. Cửu Tử Hoàng Châu cho rằng người dùng binh khí này rất bí ẩn, không bao giờ thấy hình bóng nên nhiều khả năng là một Pháp sư, cô ta nghi ngờ đó là Vô Ảnh Pháp Sư của xứ Thiên Trúc.

Bây giờ thì nó xuất hiện ở đây.

Bát Bạch Tiền đã không còn thấy đâu nữa, y bỏ chạy còn nhanh hơn gió.

Bọn Chu Cáp, Miêu Đạo Nhân, Ngưu Đầu Đà, Nghê Quỷ... cũng đã rút êm. Cổ Mặc Mặc tiến đến bên chiếc kiệu, nở một nụ cười ngạo nghễ, say đắm nhìn hoàng hậu của xứ Ngô Hỏa, sau đó phủ rèm che xuống, quay qua nói với Sài Đảo “Người hãy qua trại của ta, ta có một xe tiền còn nhiều hơn thế” Sài Đảo cười toét đến tận mang tai, khoanh tay cúi mình “cung hỷ, cung hỷ...”

Hậu hoa xà đã xuất hiện rồi, còn ai dám tranh chấp với Cổ Mặc Mặc nữa ?

Đấu chiến thắng Phật

- 11 -

Bạch Cốt Tinh lại đắm mình trong Dòng Sông Thanh Tịnh, đắm Hồ tiên hầu như không biết bơi lội nên để thoát khỏi chúng nàng chọn giải pháp bơi theo dòng sông. Một buổi tối trời nàng thấy có ánh lửa lấp lánh bên bờ bèn tò mò tiến lại thì thấy có hai người đang ngồi, một nhà sư già nua bên cạnh là đứa bé gái gầy gò đen đui nhưng lại có đôi mắt trong sáng to tròn.

Chính là đứa bé trong buổi đầu giá hôm nào, thấy Bạch Cốt Tinh nó nhoén miệng cười, vỗ tay và hát :

*“Người đến rồi, người đến rồi...
Người thì tìm đến... người thì ra đi...”*

Bạch Cốt Tinh cảm thấy lời hát của đứa bé ẩn chứa nhiều điều kỳ lạ, nàng đến bên đồng lửa và ngồi xuống. Nước làm xiêm y của nàng dán chặt vào thân thể, những đường cong nổi lên ngồn ngộn. Bạch Cốt Tinh nhớ đến yêu cầu của Kim Tài Thần là muốn nàng quyến rũ một thầy chùa.

Nhưng lão lại không nói rõ là thầy chùa nào.

Bạch Cốt Tinh tự hỏi nhà sư ăn mày này thì có gì để quyến rũ ?

Ông ta ngồi im lặng như pho tượng, chiếc áo cà sa bạc màu nom nghèo nàn, thô sơ và tầm thường, đôi mắt nhà sư nhắm nghiền.

Bên đồng lửa có một cái bình bát bằng đất sét nung cũ kỹ, đứa bé lấy từ trong đó ra một nắm ngô, nó ăn ngon lành, nhìn Bạch Cốt Tinh như muốn hỏi “nàng có muốn ăn không?”.

Bạch Cốt Tinh lắc đầu, nàng vén cho mái tóc bay lòa xòa trong gió, phô ra cái cổ trắng ngần. Sư ăn mày bỗng mở bừng mắt, ông nói *“Sinh ra để sống... và sống thì không dừng lại... nhưng chẳng có một nơi nào mà nó không dừng lại...”*.

Bạch Cốt Tinh cảm thấy tức cười, nàng nghĩ lão thầy chùa này nói năng chẳng có đầu đuôi gì cả. Đứa bé ăn no xong thì lăn ra ngủ, nó ngủ thật say sưa bên dòng sông hiền hòa. Làn gió thổi nhẹ nhàng, sóng nước lăn tăn, khung cảnh chìm vào trong tĩnh lặng. Một tuyệt sắc giai nhân ngồi cạnh một nhà sư ăn mày bên đồng lửa thì quả là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ. Nhất Bạch Cuồng Phong cũng cảm thấy thế, y đến bên đồng lửa và ngồi xuống.

Y không hỏi gì cả, kẻ si tình thì không bao giờ hỏi gì cả ?

Gió đêm ngày càng lạnh, Nhất Bạch Cuồng Phong cởi chiếc áo ra khoác lên người Tam Vĩ Thiên Hồ, cô gái mà y vẫn gọi là Liễu Dương.

Thời gian như lắng đọng... bỗng có tiếng nhạc vang lên du dương trầm bổng, xa xa một chiếc thuyền hoa từ từ tiến đến, chiếc thuyền treo những chiếc lồng đèn to tròn, cầu kỳ, rực rỡ. Giữa thuyền bày một cái ghế bành sang trọng khảm hàng ngàn viên Sapphire xanh biếc, phía trên là tượng một con chim công màu xanh ngọc đang múa với chiếc đuôi xòe rộng. Hai hàng cột treo đèn bằng đá cẩm thạch ốp gỗ đỏ choáng lộn dưới ánh lửa bập bùng le lói. Gió từ sa mạc thổi những cánh bướm căng phồng hết cỡ, trên đó có thêu từng bầy công óng ánh đang múa lượn. Hai bên là hai hàng thiếu nữ mặc váy dài hở lưng màu xanh biếc, điểm xuyết bằng những dải voan trắng

lung linh.

Một viên ngọc bích trôi giữa dòng sông huyền thoại.

Thuyền hoa phá tan màn đêm yên tĩnh, cái màn đêm đen kịt của hoang mạc như bùng sáng, các vì sao trên bầu trời như ngưng lấp lánh, ánh sao dường như choáng ngợp trước cái lộng lẫy của chiếc du thuyền.

Trên chiếc ghế bành là một đồng đen đen, to thù lù... một người đang ngồi... một người đàn bà to béo như khổng tượng.

Thủy Thái Thần.

Bà ta đã đến rồi, thuyền hoa đã dừng lại...

Bạch Cốt Tinh bất giác nhớ đến câu nói của nhà sư, nàng cảm thấy nó dường như hơi đúng.

Thần Kiếm Vương Việt cũng thế, chàng cũng vừa kịp đến.

Thủy Thái Thần cau mặt lại, thái độ thay đổi nhanh như chong chóng, đang từ giận dữ bỗng chuyển ngay thành bề bạn.

Nếu chỉ có một mình Tam Vĩ Thiên Hồ thì bà ta sẽ “lượm” ngay lập tức.

Nhưng có thêm Vương Việt và Nhất Bạch Cuồng Phong thì tình thế có khác.

Bà ta cảm thấy không chắc thắng thì sẽ không chiến đấu.

Một vò rượu lớn được khiêng xuống, Thủy Thái Thần nói “Trong đêm lạnh không có gì bằng uống rượu, nhất là rượu *Ngọc uyển thanh lai hồ phách quang này*”.

Rượu hồ phách đựng trong ly hồ phách... còn gì ngon hơn thế ?

Muốn có thứ rượu hồ phách này, Thủy Thái Thần phải ngâm một vị thuốc quý là “Linh chi cổ”.

Linh chi cổ to bằng cái lòng bàn, dày bằng ba cái thớt mỡ heo, nó là một loại nấm quý hiếm như thiên niên tuyết sâm vậy.

Bà ta nhìn Bạch Cốt Tinh, trong cái nhìn có nhiều ẩn ý.

Bà ta chắc đã biết sự hòa nhập giữa Bạch Cốt Tinh và Tam Vĩ Thiên Hồ.

Bát Bạch Tiền hẳn đã bán bí mật này.

Một kẻ có tâm hồn mua bán như Bát Bạch Tiền luôn luôn tìm ra kẻ muốn mua và điều cần để bán...

Người đàn bà khi đã yêu rồi thì vô cùng tha thiết, vô cùng say đắm và cũng vô cùng mù quáng... Giữa Thủy Thái Thần và Nhất Bạch Cuồng Phong hiện giờ không biết là ai si tình hơn?

Thần Kiếm Vương Việt uống một hơi cạn ly rượu hồ phách, Thủy Thái Thần mỉm cười nói “Mỹ nhân tự cổ như danh kiếm... Không ngờ hôm nay lại tụ về đây cả...”.

Bà ta nom thì đen đúa, xấu xí nhưng phong thái lại rất sang trọng, quyền quý.

Bạch Cốt Tinh, Nhất Bạch Cuồng Phong đều nâng ly uống cạn.

Thủy Thái Thần hiểu rằng ba người này mà liên thủ thì bà ta nhất định sẽ

phải thảm bại.

Dao kiếm hợp bích có khi còn mạnh hơn cả Song kiếm hợp bích.

Sư ăn mỳ vẫn ngồi im lặng, hai mắt nhắm nghiền, dường như ông ta hóa đá.

Ánh lửa trong đêm lung linh huyền ảo, trên thuyền một điệu nhạc du dương trôi dạt... Thuyền hoa từ từ rời bến sông, Thủy Thái Thần cất lời êm dịu “Hãy đến Bích Ngọc Thành, ở đó có tất cả và các người sẽ được xem như là thượng khách...”.

Khi ánh trời gần rạng thì vò rượu cũng đã cạn, Vương Việt cảm thấy say ngà ngà, Bạch Cốt Tinh ngã người vào vai Nhất Bạch Cuồng Phong chìm dần vào giấc ngủ... sư ăn mỳ thoáng mở mắt ra một lần nữa, ông mỉm cười, nói “*Mỗi người nên tự gìn giữ lấy mình, giữ gìn lấy mình tức là gìn giữ cho nhau...*”.

Đấu chiến thắng Phật

- 12 -

Thời gian trôi chậm chậm... trong cái ánh sáng vàng óng của bình minh bỗng có một bóng đen loạng choạng chạy về phía họ, đến gần thì thấy người y đầm máu, thanh kiếm trên tay y máu cũng tuôn giọt giọt.

Nghê thường kiếm.

Nghê Quỷ.

Nhưng Nghê Quỷ không còn oai phong như hôm nào, gương mặt tàn khốc hiều sứt bây giờ đã trắng bợt, mái tóc xơ dài dường như càng thêm dài và cái hồ lô rượu đã rớt đầu mất. Y chạy đến gần đồng lửa thì ngã xuống, miệng trào máu, y muốn nói gì đó nhưng không nói được, ánh mắt nhìn Vương Việt như cầu cứu...

Nghê thường kiếm đâu phải tầm thường, chưa chắc nó đã thua Phiêu Tâm kiếm. Nhưng Nghê Quỷ lại chết thật thảm, trước ngực thủng một lỗ lớn. Bạch Cốt Tinh nhìn vết thương, giả sử có Cửu Tử Hoàng Châu ở đây nhất định cô ta sẽ nhìn ra là vết của thứ vũ khí gì, còn bây giờ thì đành chịu.

Nhất Bạch Cuồng Phong nói “Giống như bị huyết thủ đâm vào...”

Y chơi thân với Huyết thủ thâm hèn nên biết rõ vết thương do Huyết thủ gây

ra như thế nào. Y vẫn đang truy tìm kẻ giết Thất Xích Thâu Hồn, kẻ cầm cây Huyết thủ này chắc chắn phải có dính líu.

Bọn họ lần theo vết máu của Nghê Quỷ đến doanh trại của Cổ Mặc Mặc. Đó vốn là một nơi bất khả xâm phạm, nhưng bây giờ thì tan hoang cả. Lá cờ đen thêu hình con rồng vàng vẫn tung bay phấp phới, nhưng chủ nhân của nó là Cổ Mặc Mặc nằm ngửa trên long sàng, lão trần truồng như nhộng làm Tam Vĩ Thiên Hồ phải đỏ mặt. Trước ngực Cổ Mặc Mặc cũng thủng một lỗ như Nghê Quỷ, hai mắt lão trợn trừng dường như kinh ngạc lắm.

Xác chết ngổn ngang khắp nơi, máu chảy như sông suối, một mùi máu tanh bốc lên nồng nặc. Không thấy hoàng hậu Yến Dương Trang và Vô Ảnh Pháp Sư đâu cả.

Nhất Bạch Cuồng Phong, Bạch Cốt Tinh, Vương Việt cùng tiến sâu vào rừng trúc, họ không để ý đến một tấm bia đá cắm trọi bên ngoài.

Tấm bia ghi ba chữ “Tử Trúc Lâm” đen sịt.

Nhất Bạch Cuồng Phong lần theo vết máu vương vãi, y nhất quyết phải truy theo vết thương từ thứ vũ khí mà Cửu Tử Hoàng Châu xếp vào hàng thứ bảy : Huyết thủ thâu hồn.

Thất Xích Thâu Hồn chết đi thì vũ khí này cũng biến mất, dường như nó đã xuất hiện trở lại. Huyết thủ thâu hồn thâu linh hồn càng nhiều thì nó càng mạnh. Y thấy Yến Dương Trang đang nằm sấp trong vũng máu, bên một bụi trúc già, tuy chết rồi nhưng thân thể vẫn tràn trề khêu gợi. Nhất Bạch Cuồng Phong xoay người bà ta lại thì thấy một ánh đỏ lóe lên, trên tay Yến Dương Trang cây Huyết thủ thâu hồn phóng ra như chớp.

Cảng.

Một ánh kiếm đen sì chặn đứng đường đi của Huyết thủ, Nhất Bạch Cuồng Phong thoát chết trong kẽ tóc.

Y thấy một bộ xương khô cầm thanh Cổ kiếm đen sì.

Cổ kiếm đã giết Thất Xích Thâu Hồn nhưng Cổ kiếm cũng cứu Nhất Bạch Cuồng Phong thoát chết.

Bạch Cốt Tinh phóng kiếm liên tục, nhưng không may may đụng đến Yến Dương Trang được, bà ta uốn éo như con rắn, cây huyết thủ phát ra ánh sáng màu đỏ lòe. Ở tình thế như vậy Nhất Bạch Cuồng Phong chưa thể xác định bạn thù một cách rõ ràng được.

Cuồng phong đao đã được rút ra, liên thủ với Cổ kiếm tấn công.

Đao kiếm hợp bích có khi còn mạnh hơn cả Song kiếm hợp bích.

Thế mà Yến Dương Trang xuyên qua xuyên lại trong ánh đao và ánh kiếm, không mấy may run sợ, cây huyết thủ tạo thành một bức tường ánh sáng không gì có thể xâm nhập.

Hoàng hậu xứ Ngô Hỏa đâu có biết võ công, hẳn đây là hoàng hậu giả.

Nhất Bạch Cuồng Phong cười gằn, y biết đâu thêm một lúc nữa Yến Dương

Trang nhất định phải chịu thua. “Cuồng phong đao nhanh như gió thổi và mạnh như bão táp, còn hiểm độc thì như lốc xoáy...”

Cổ kiếm đen sì phóng ra như màn đêm bao phủ.

Bỗng có ảo ảnh thấp thoáng, một sợi dây dài cuốn tới như con lốc, đánh bật Cuồng phong đao ra một bên. Sợi dây bỗng to khổng lồ như con rắn lớn quật về phía Bạch Cốt Tinh...

Bình.

Màn đen đổ ập xuống, thanh Cổ kiếm bật văng khỏi tay, trong lúc như chìm vào hư ảo Bạch Cốt Tinh bỗng thấy dường như có kiếm khí vô hình tràn ngập và tiếng la thảng thốt của Yến Dương Trang rồi không còn biết gì nữa. Khi nàng tỉnh lại thì thấy một cặp mắt tròn xoe nhìn mình, thấy những mái ngói cũ kỹ của tòa cổ miếu, thấy mình không còn là một bộ xương khô mà lại là một thiếu nữ đẹp nhất trần gian.

Xác thân của Tam Vĩ Thiên Hồ.

Đứa bé gái đen đũi nhớn miệng cười, Bạch Cốt Tinh không thể tin đứa bé này có thể cứu mình được, nàng vội ngồi bật dậy, mái tóc dài xõa tung trước ngực... Đứa bé nói “cô nương vẫn còn chưa được khỏe, hay nằm nghỉ thêm...”

Bạch Cốt Tinh thấy sư ăn mày ngồi sát vách tường, chiếc áo cà sa bạc màu sáng lên trong những tia nắng xuyên qua mái ngói.

Bạch Cốt Tinh bỗng nghĩ đến một người, nghĩ đến cái kiếm khí vô hình đã khiến bọn Vô Ảnh Pháp Sư và Yến Dương Trang phải bỏ chạy.

.....

Thần Kiếm Vương Việt dường như ngưng đọng hết cả thần khí, chàng cảm nhận được kẻ thù luẩn quẩn đâu đây, đó là điểm khác biệt giữa chàng và bao kiếm sĩ khác.

Một sợi dây dài cuốn cuộn cuốn tới như con lốc, một màn đen bao phủ trùng trùng, Vương Việt phóng thanh kiếm vào khoảng hư vô phía trước...

Kẻ thù chưa xuất hiện.

Kiếm phóng ra như vào khoảng không.

“Hậu hoa xà” đến nhanh như cơn bão, đó là một cơn cuồng phong thật sự... chỉ trong vài giây là họ đã trao đổi hơn hai mươi chiêu, thanh Phiêu Tâm kiếm không hổ thẹn là một báu vật...

Thủy chung Vương Việt vẫn không nhìn thấy kẻ đối diện.

Chàng chỉ thấy đó là một cái bóng mờ mờ với làn sát khí tràn ngập.

Không ai có thể thoát được lưỡi hái từ thần, cũng như khó có ai có thể chịu được cái gọi là Hậu hoa xà ?

Tứ Lục Thân Bất Hoại đã bị nó cuốn nát...

Nhưng Vương Việt vẫn đứng vững, Phiêu Tâm kiếm trở thành một bức tường thành vô cùng vững chắc không gì phá nổi.

Vô Ảnh Pháp Sư đã bắt đầu cảm thấy nóng ruột, cũng như Ứng Bảo Chủ, y muốn kết thúc nhanh với một đối thủ được cho là dưới tay mình.

Y đã làm to.

Hơn nửa giờ nữa trôi qua... Phiêu Tâm kiếm vẫn như bức tường thành vách sắt không thể vượt qua.

Cảm thấy không đánh ngã nổi Vương Việt, “Hậu hoa xà” biến đi còn nhanh hơn lúc nó đến. Thoát khỏi áp lực, Vương Việt lão đảo như muốn ngã.

Chàng cố đến bên một tảng đá, leo lên và ngã lưng nằm lịm... chàng đã vượt qua được một cuộc chiến quá sức mình.

Hơi nóng dịu êm của tảng đá làm chàng như chìm vào giấc ngủ say.

Đó cũng là lúc cuộc chiến bên kia đến hồi kết thúc, Vô Ảnh Pháp Sư bay đến tiếp tay với Yên Dương Trang đánh ngã Bạch Cốt Tinh và Nhất Bạch Cuồng Phong.

Bạch Cốt Tinh may mắn thoát chết, giờ đang ngồi trong tòa cổ miếu với cô gái nhỏ và ông sư già.

Trong thân xác của Tam Vĩ Thiên Hồ, nàng đột nhiên nghĩ đến lời hứa với Kim Tài Thần “sẽ phải quyền rũ một thầy chùa...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 13 -

Khi đó màn đêm đã buông xuôi, khi đó không gian dường như tĩnh lặng... Bầu trời về chiều thì mây như chạy trốn, nắng như giã biệt và không gian nhuộm một màu đỏ ối. Đang nằm thiếp đi trên tảng đá Vương Việt bỗng nghe như có hơi thở nặng nhọc phía dưới, chàng tuột xuống, vòng ra phía sau thì thấy trong một ngách kẹt một người nằm thoi thóp. Một đạo sĩ râu tóc bạc râu ngắn... chính là Miêu Đạo Nhân tiếng tăm lừng lẫy, có điều cặp mắt sắc như dao cạo ngày nào giờ đây như lạc thần, hiển nhiên y đã bị thương trầm trọng. Vương Việt vận khí xoa lưng y một hồi, sau đó chàng xòe bàn tay đập mạnh lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu Miêu Đạo Nhân, đây là một lối chữa thương rất nguy hiểm, đòi hỏi phải có công phu thật thâm hậu nếu không sẽ làm người được chữa trị chết ngay hay về sau sẽ bị điên điên khùng khùng.

Sau cú đập hơi thở của Miêu Đạo Nhân từ từ ổn định, thương thế lão đã hồi phục phần nào, không còn nguy hiểm đến tính mạng, có điều Miêu lão vẫn

nằm im lìm, chưa dậy được.

Vương Việt lấy những cây trúc đan thành một cái cang và đặt Miêu Đạo Nhân trên đó và kéo đi, chàng và lão không thân thiết gì nhưng không thể bỏ lão trong tình trạng như thế này trong rừng được. Thấy người sắp chết không thể không cứu.

Không thấy Bạch Cốt Tinh và Nhất Bạch Cuồng Phong đâu cả. Khi tiến sâu vào khu rừng trúc này, Vương Việt không để ý đến cái tên của nó là “Tử Trúc lâm”. Đến khi quay trở ra chàng mới hiểu vì sao nó có cái tên như thế, bởi vì chàng kéo Miêu Đạo Nhân đi mãi mà vẫn chỉ thấy rừng trúc trùng trùng điệp điệp.

Đây là một khu rừng bị ma ám, không có lối ra. Trên con đường mòn thỉnh thoảng chàng lại thấy những bộ xương vất vương, hẳn là họ đã chết vì đói khát và mệt mỏi vì lạc bước. “Tử Trúc lâm” từng là nơi cư trú của một con quái thú ghê gớm tên “Độc Hùng Miêu”.

Loài gấu mèo là một loài gấu hiền lành và nhút nhát chỉ ăn lá tre, lá trúc, có màu lông nửa đen nửa trắng. Nhưng “Độc Hùng Miêu” thì khác hẳn, đó là một con gấu mèo chuyên ăn thịt gấu mèo... Một con gấu mèo của Thổ Thú Thần huấn luyện để ăn thịt người. Nó có bộ dạng vô cùng hung tợn, sắc lông nửa đỏ nửa đen, to lớn như một con voi, hai mắt đỏ rực có thể xé toạc màn đêm dày đặc và thở ra hơi độc làm người đứng xa mấy thước trở nên mê muội, tự dẫn xác đến làm mồi cho nó.

Độc Hùng Miêu là nỗi kinh hoàng cho những đoàn thương nhân vô tình đi ngang qua “Tử Trúc Lâm” này. Khá nhiều cao thủ đã bỏ mạng khi đối địch với con quái thú này, cuối cùng thì nó phải đền tội nhưng không phải vì một đại cao thủ danh tiếng mà là dưới bàn tay của một bé gái không ai biết nguồn gốc.

Một cô bé da trắng, mắt xanh với mái tóc vàng kim.

Nghe đồn cô ta đến từ kinh thành Constantinople điểm lệ.
Từ khi “Độc Hùng Miêu” bỏ mạng, “Tử Trúc Lâm” vẫn là một nơi không có người dám lai vãng vì cái không khí u uất còn dày đặc, cái tử khí còn tanh tưởi và vì Thổ Thủ Thần cũng thể tìm cho bằng được Nguyên Băng Băng để bầm vằm cho hả giận.

Khi đã đi vào khu rừng trúc này thì xem như số đã tận vì không thể quay trở ra được nữa. Vương Việt kéo lê cái cang chở Miêu Đạo Nhân đi lang thang trong khu rừng đã hơn ba ngày mà chỉ thấy xung quanh vẫn là những bụi trúc trùng trùng điệp điệp. Khi gặp những dòng suối nhỏ chàng dừng chân, uống một vài hớp nước và nhỏ vài giọt vào cái miệng đã nứt nẻ của Miêu lão.

Khi đói chàng phải tạm ăn vài bứt măng trúc... măng của khu rừng trúc này có vị đắng và chát, đôi khi làm đau quận bụng. Không hề có một sinh vật nào sống được ở “Tử Trúc Lâm” kể cả những con vật như cóc, nhái, bò cạp, rắn, rít...

Miêu Đạo Nhân thủy chung vẫn nằm thêm thiếp.

Khu rừng này có những đoạn rậm rạp tối đen như mực, dây leo chằng chịt phải cúi gập mình bò chui từng bước. Vương Việt cảm thấy hai chân run lẩy bẩy, đầu gối dường như không còn sức... Chàng ngồi dựa lưng vào một tảng đá, không biết là đã bao ngày qua, bảy ngày hay mười ngày... “Tử Trúc Lâm” càng trở nên âm u và ma quái. Ban ngày cũng có vài tia nắng le lói của mặt trời từ trên cao chiếu xuống, còn buổi tối Vương Việt nương theo cái ánh sáng mờ mờ của thanh Phiêu Tâm kiếm để định hướng. Do cuộc đấu với Vô Ảnh Pháp Sư, nội lực của chàng bị suy giảm nghiêm trọng, đôi khi chàng muốn bỏ mặc Miêu Đạo Nhân nhưng không nỡ, lão vẫn nằm im lìm, hơi thở se se như sắp chết.

Khi màn đêm dần buông xuống, Vương Việt thấy bên mình rung động, viên Huyết Hoa Châu của Hỏa Lôi Thần tưng ngày nào đột nhiên tỏa ra một thứ ánh sáng, một thứ ánh sáng đỏ như máu có hình những cánh hoa đào...

Bỗng từ xa xuất hiện một cái bóng đỏ rực, khi cái bóng đến gần thì chàng thấy một con quái thú.

Một con khi đột lông đỏ, mặt người.

Hai con mắt nó như hai ngọn lửa.

Trên tay nó cầm một thanh kiếm cũng màu đỏ rực.

Huyết ma kiếm.

Huyết ma tuy chưa phải là một kiếm thủ bậc nhất nhưng lại là một kiếm thủ đến đúng lúc nhất.

Huyết ma cười lên the thé “Ta tưởng lão Hỏa Lôi Thần mượn Huyết Hoa Châu để làm gì té ra là để đưa cho ngươi”.

Huyết Hoa Châu là viên ngọc gắn ở chuôi của thanh Huyết ma kiếm, vì thế giữa nó và thanh kiếm có sự thông linh, nó ở đâu thì Huyết ma đều có thể tìm đến. Hỏa Lôi Thần quả là nhìn xa hơn người, giả sử lão chưa giết được Vương Việt thì theo dấu Huyết Hoa Châu, Huyết ma sẽ tìm đến được...

Thanh Phiêu Tâm kiếm trong tay Vương Việt dường như run rẩy... đối với một kiếm thủ thì điều đó tương đồng với cái chết.

Huyết ma phóng tay thu viên Huyết Hoa Châu về, gắn viên kỳ châu vào lại thanh kiếm - Huyết ma kiếm trở nên đỏ rực hơn bao giờ hết, từ đó tỏa ra một luồng sát khí đậm đặc, một luồng tử khí tanh tưởi vô cùng.

Thanh Phiêu Tâm kiếm càng trở nên rung động... Cửu Tử Hoàng Châu đã từng nói thanh kiếm này càng rung động thì càng nguy hiểm hay sao ?

Chỉ nhìn sơ là biết khí lực Vương Việt đã bị suy giảm trầm trọng, chàng vẫn cố gắng đứng vững, ánh mắt vẫn lạnh lùng, từ trước đến giờ chàng vẫn xem cái chết nhẹ tựa lông hồng...

Huyết ma chưa vội ra tay, sinh mạng của Thần Kiếm Vương Việt hầu như đã nằm trên thớt... Y muốn tận hưởng từ từ cái hứng thú trong việc giết một kẻ thù... một kiếm thủ nổi tiếng - Thanh Phiêu Tâm kiếm đã từng được xếp trên thanh Huyết ma kiếm cơ mà ?

Khi những sợi lông đỏ trên người Huyết ma trở nên đỏ chóc, cặp mắt của y trở thành hai cục máu đỏ lù và cái miệng càng thềm máu tanh thì y mới rít lên một tiếng kinh khiếp...

Huyết ma kiếm phóng tới như một luồng máu đỏ...

Đang nằm im lìm bỗng Miêu Đạo Nhân ngồi bật dậy, trên tay lão mọc ra một thanh kiếm dài thượt, thanh kiếm dài vươn ra đẩy bật Huyết ma kiếm sang một bên.

Phiêu Tâm kiếm xuyên thủng ngực của Huyết ma, trở ra tận sau lưng.

Con khi đột lông đỏ giãy lên dữ dội, hai con mắt như lòi hẳn ra ngoài...

Huyết ma không thể hiểu nổi vì sao thắng lợi đã tưởng như mười mươi rồi mà lại trở thành chiến bại.

Máu từ giữa ngực Huyết ma bắn ra như mưa đỏ, xối ướt cả người Vương Việt lẫn Miêu Đạo Nhân... mãi một lúc sau y mới chịu gục xuống, hai mắt còn trợn trắng không chịu nhắm lại, đúng là “chết mà không nhắm mắt”.

Vương Việt gắng gượng nhìn qua thanh kiếm của Miêu Đạo Nhân, chàng

thấy nó thật mềm mại, lung linh bảy màu như sắc cầu vồng...
Phụng vĩ kiếm.

Chàng bỗng ngã lún xuống.

Miêu Đạo Nhân cũng thế, có lẽ lão cố vận chút sức tàn để đánh một chiêu cuối cùng... Lão cũng lún ra đất nằm im lìm.

Đấu chiến thắng Phật

- 14 -

Ngân Tiền Từ Mục Phong và đoàn quân hầu như đi liên tục không nghỉ. Khi đến dự Đại Tiệc Tím chàng không đi một mình như Vương Việt mà dẫn theo hai trăm quân, tất cả đều mặc “Hoàng kim giáp” và trang bị “Kim Long Khiên”, cưỡi những con ngựa cũng được mặc giáp bào.

Riêng cái khiên của Từ Mục Phong lại là cái “Khiên Triệu Hồn”.

Phòng thủ nghiêm ngặt như thế vì Từ Mục Phong biết nhiều kẻ thù sẽ muốn ám hại chàng vào lúc này. “Bình nguyên vàng” luôn là miếng mồi béo bở cho thiên hạ thèm muốn, và chủ nhân của nó thì còn quá trẻ.

Hôm nay họ vừa đến ven bờ của “Tử Trúc Lâm”, phía bên kia là đại mạc với bao kẻ thù rình rập. Đến chập tối Từ Mục Phong cho tập trung quân lại thành vòng tròn, những cái Kim Long Khiên xếp thành một bức tường vững chắc hướng ra ngoài. Phòng thủ kỹ lưỡng như thế kẻ nào dù có ba đầu sáu tay muốn đột nhập vào cũng không phải dễ. Ban đêm họ không đốt lửa, cứ chìm vào bóng đen như thế.

Trong màn đen dày đặc, từ đại mạc bỗng có hàng ngàn những đốm sáng xanh nhấp nháy, những đốm sáng này lao thẳng về phía đoàn quân của Từ Mục Phong, khi đến gần thì chúng dừng lại.

Đoàn quân của Từ Mục Phong vẫn vững như tường đồng vách sắt, từ bên trong chàng nhìn ra thấy những đốm sáng đó không phải là những con đom đóm mà là những cặp mắt.

Những cặp mắt rực sáng trong đêm đen.

Trời bỗng đổ mưa như trút, cơn mưa trong “Tử Trúc Lâm” thật là kinh khủng, như tiếng gào thét, như tiếng khóc lóc kêu than của hàng triệu triệu oan hồn.

Nước mưa rơi xuống đen sì sì, một thứ nước mắt của loài ma quỷ.
Những cặp mắt rực sáng vẫn bao vây lấy đoàn quân của Từ Mục Phong, dường như mưa không ảnh hưởng gì đến họ.
Ngân Tiễn Từ Mục Phong có thể nhìn thấy trong đêm đen, khi nhìn rõ những kẻ này chàng không khỏi sờn da gà.
Đó là những chiến binh quỷ mặt mũi sần sùi, thân thể lông lá nom rất ghê rợn, họ là nỗi kinh hoàng của nhân loại, lúc này dường như họ đang chờ đợi ai đó thì phải.
Đến nửa đêm thì có một tiếng hú lồng lộng, một bóng sáng từ phía xa lao đến như con lốc, kẻ mới đến nom rất hung tợn.
Đó là con Quỷ một mắt.
Con mắt trước trán nó to như cái tộ, sáng rực trong đêm đen.
Đoàn chiến binh này hẳn là đến từ xứ Taklamakan, bọn họ không tấn công vào đoàn quân của Từ Mục Phong mà tiến thẳng vào “Tử Trúc Lâm”.
Dường như họ đang truy tầm một kẻ thù nào ở trong đó.
Từ Mục Phong đứng trầm ngâm suy nghĩ, khu “Tử Trúc Lâm” này là nỗi kinh hoàng của bao người, bây giờ nó đang che giấu điều gì đó ở bên trong, điều gì mà khiến đám quỷ binh ở tận Taklamakan phải đến tận đây ?
Từ Mục Phong lấy ra một mũi ngân tiễn, chàng dương cây cung vàng bắn một phát tên xuyên lên bầu trời của “Tử Trúc Lâm”. Mũi tên vàng sáng rực trong màn đêm đen, cả khu “Tử Trúc Lâm” được nó chiếu sáng. Mũi ngân tiễn này quả là một báu vật, thảo nào Thủy Thái Thần với Phong vũ châm cũng phải kinh sợ.

.....
Không biết Vương Việt nằm bất tỉnh đã bao lâu, bỗng có những bóng đen thấp thoáng đến lay động chàng. Chúng là linh hồn của những người chết oan lần khuất trong rừng già không thoát ra để đi đầu thai được, khi Vương Việt tỉnh lại thì chúng vội vã chui nấp vào những cây trúc.
Vương Việt gắng gượng từ từ ngồi dậy, phía bên kia Miêu Đạo Nhân cũng thế, lão cũng bị những oan hồn đánh thức và đang cố bò dậy.
Đó cũng là lúc đoàn chiến binh quỷ đang từ bìa rừng tiến vào.
Một mũi tên vàng xé toang màn đêm, ánh sáng từ mũi tên làm cả đoàn quân quỷ phải dừng lại.
Con Quỷ một mắt cũng dừng lại, nó tỏ ra giận dữ pha chút lo lắng.
Vương Việt vui mừng nhìn đường bay của mũi tên vàng trên khu rừng trúc, nhờ nó chàng có thể xác định được hướng ra khỏi “Tử Trúc Lâm” ma quái này.
Đúng vào lúc hoạn nạn nhất chàng lại có một người bạn.
Quê hương của chàng còn xa xôi hơn cả “Bình nguyên vàng”, muốn đến được Thành Đỏ chàng phải đi qua bình nguyên này. Mỗi lần đi ngang qua

đây chàng đều ghé thăm Từ Mục Phong, hai người có dịp ngồi đối ẩm. Vương Việt là người đi lang thang khắp nơi, còn Từ Mục Phong thì ngược lại, chàng hầu như chẳng đi đâu, chàng không thể từ bỏ bộ lạc của mình được, vì thế mỗi lần Vương Việt ghé thăm là họ Từ rất mừng rỡ, bởi vì chàng rất muốn nghe Vương Việt kể về những vùng đất đã đi qua, những nơi xa xôi và những con người xa lạ.

Trong căn lều chủ soái, trên tấm thảm đan bằng cỏ cắm, Từ Mục Phong và Vương Việt ngồi uống một thứ rượu pha với tiết dê, ăn sườn dê nướng và cùng bàn luận về cuộc đời rộng lớn...

Xứ sở đã sinh ra Vương Việt là một vùng đất nhỏ bé có bờ biển cong cong uốn lượn. Nơi đó không có đại mạc mênh mông nhưng có những triền cát trắng trải dài nhấp nhô như sóng. Những rừng dừa trùng điệp và những tán lá dừa xanh xanh óng mượt như người con gái đang xõa tóc. Nơi ấy từng thấm đẫm những bài ca về tình yêu đôi lứa, về quê hương yêu dấu và hạnh phúc thanh bình...

Vương Việt có niềm say mê võ thuật từ nhỏ, chàng từ bỏ làng quê lên kinh thành, tìm đến những lò võ lớn để học tập. Nhờ có thiên khiếu và niềm say mê mãnh liệt, sau khoảng mười năm chàng có được một sở học kha khá và một chút tiếng tăm thông qua những cuộc thi đấu giữa các võ đường.

Nhưng chàng không thỏa mãn với những gì đã học được.

Vương Việt đi lang thang khắp nơi, thi đấu với đủ mọi cao thủ - thậm chí còn đánh nhau với bọn cướp nơi rừng rậm hay đám cường đạo nơi thôn dã. Lúc đó chàng đã nổi tiếng là một kiếm thủ.

Chàng vẫn hay luyện kiếm bên bờ biển, phóng kiếm vào từng cơn sóng lớn và hòa mình vào tiếng vỗ gầm gào. Vào những lúc bình minh, khi mặt trời to như cái lồng bàn chiếu những tia nắng đỏ hồng thì Vương Việt ngồi yên lặng... chàng chìm đắm vào trong hư vô, cảm nhận sự chuyển mình của trời và đất, sự luân chuyển của hai vầng nhật nguyệt và cái khí âm dương vô hình vẫn đang lặng lẽ động...

Những người ngư dân cũng dậy từ mờ sáng, họ quá quen với chàng kiếm thủ bên bờ biển và khi họ lặng lẽ cho thuyền rời bến, Vương Việt cảm được cái nồng nàn của người làng chài, cái đầm ấm của mái tranh nghèo nơi thôn dã và dù đã xa cách lâu ngày chàng vẫn như cảm thấy tiếng xào xạc của những rừng dừa...

.....

Vương Việt đến Thập Tam Thôn thì trời vừa rạng sáng, chàng đã đi suốt đêm nhưng xem ra vẫn còn quá muộn.

Thập Tam Thôn là một làng chài nhỏ ven bờ biển, bao gồm mười ba nóc nhà, giờ đây cả mười ba nóc nhà đang rùng rục cháy. Xác chết nằm ngổn ngang, mùi thịt cháy khét lẹt, hình như toàn bộ dân làng đã bị giết sạch...

không một con chó, con heo, con bò... nào thoát chết hướng hồ là con người? Đàn bà thì nằm chết trong nhà, có người quần áo còn bị xé rách thảm thương, còn đàn ông thì nằm chết ngoài đường, có lẽ vì trốn chạy mà không kịp.

Chiến tranh là cả một màu tang tóc.

Vương Việt chậm chậm bước, bàn tay chàng đã đặt trên đốc kiếm, cuối làng còn nghe tiếng vũ khí va chạm chan chát... chàng từ từ tiến đến.

Qua khỏi mười ba nóc nhà đang cháy tro trụi là một triền dốc cát trải dài, có hơn chục bóng đen đang vây lấy một người, khi thấy Vương Việt bọn chúng liền tản ra.

Người bị bao vây đã ngã xuống rồi.

Vương Việt đứng yên lặng, cặp mắt trở nên sắc lạnh, chàng đã nhận ra vài gương mặt quen thuộc, gương mặt của những tên cướp cạm. Nhưng trong đó có vài người lạ...

Một cái mặt bõn bợt với vài cọng râu thưa, đôi mắt tí hí và cái mũi khoằm khoằm, cái bản mặt ác nhân này không gì xa lạ - Lý Khắc - Lão đã từng là chủ một võ đường, từng tham gia vài vụ cướp của giết người, giống như một con ma lai, chỗ nào có xác chết thì có lão.

Kẻ đứng bên cạnh nom còn tà ác hơn, cao cũng không cao mà thấp cũng không thấp, trắng cũng không trắng mà đen cũng chẳng đen... nhìn kẻ đó người ta nghĩ đến một con quỷ đang mặc áo... con quỷ lại mặc cái áo của một đạo sĩ - Lão có tên cúng cơm là Trần Tứ, những lại đổi thành “Thanh Hư Đạo Nhân”, cái tên thì thay đổi nhưng xem ra con người không thay đổi gì hết...

Kẻ thứ ba thì hoàn toàn xa lạ, nhìn hẩn như một pho tượng đồng...

Một người đầy máu đang nằm dưới đất - một người đàn bà. Bà ta đã bị thương khá nặng, trên tay còn cầm một thanh kiếm có màu trắng xóa.

Phiêu Tâm kiếm.

Vương Việt đã từng nghe về thanh kiếm này, chàng không ngờ nó lại xuất hiện ở đây, trong tình trạng thê thảm như thế.

Lý Khắc vốn có thâm thù với Vương Việt, hẩn gằm gừ nói “oan gia khi cần tìm thì không thấy, khi thấy thì lại không cần. Chuyện hôm nay của bọn ta không cần người xen vào...”.

Lý Khắc dứt lời thì tấn công liền, lão sử một cặp kiếm rất quái gở, có cái mũi cong quặp vào, chuyên bẻ gãy hay khổng chế vũ khí của đối thủ gọi là “Xà kiếm”. Xà kiếm khi đánh chia ra hai bên tả hữu hoặc trên dưới, vừa công vừa thủ rất hữu hiệu. Người trong chính đạo không bao giờ sử dụng loại kiếm như thế này vì tính chất âm độc, tàn bạo của nó.

Khi Xà kiếm móc vào cổ Vương Việt thì Lý Khắc mừng rỡ tính giật mạnh, lão bỗng cảm thấy như giật vào một khúc gỗ cứng... khi lão chưa kịp nhận

ra sự kỳ chuyển thì đầu đã văng ra xa lông lóc.

Máu từ cổ Lý Khắc vọt ra có vòi...

Trần Tứ phóng lên chữ “quân lừa đảo... đồ vô sỉ...” – Lão đã nhìn thấy một miếng đồng trên cổ Vương Việt, chính nó đã cản Xà kiếm của Lý Khắc.

Miếng đồng được che bởi cái cổ áo... Vương Việt đã từng nhìn thấy Lý Khắc tỷ võ nên chàng biết rõ chiêu này của lão.

Trần Tứ là một đạo sĩ, lão sử một thanh đao gọi là “Bát quái đao” - Bát quái đao gồm bảy mươi hai chiêu, khi tấn công rất dồn dập.

Trần Tứ chỉ là cao thủ hạng hai, so với Lý Khắc lão còn thua xa, lão chủ yếu sống bằng nghề lừa đảo, cúng kiếng, bắt vong, triệu hồn... Vì thế sau bảy mươi hai chiêu thì lão lại đánh quanh quẩn trở lại. Kiểu đấu của lão nếu đánh với ai thì được chứ gặp Vương Việt thì quá nhiều sơ hở, vì thế kiếm của Vương Việt dễ dàng đâm xuyên tim lão.

Tên đạo sĩ giả hiệu té phịch xuống đất như một bao cát, người xa lạ nom như bức tượng đồng bước tới bồi thêm một đá làm cái xác của lão văng ra xa lắc. Gã cười khàn khạch và nói “Kiếm pháp khá lắm... khá lắm... Ta cho người được biết tên ta để khi chết còn cảm thấy vinh dự... kẻ nào chết dưới tay ta đều cảm thấy rất vinh dự...”.

Gã nói tiếp “ta là Hắc chủ Đồng Đại Độc”.

Lúc bấy giờ Vương Việt lại chưa nghe cái tên này, vì thế chàng cũng không ấn tượng lắm. Nhiều năm sau đó khi bôn tẩu trên Con Đường Tơ Lụa chàng mới được biết đó là cái tên khiến nhiều đoàn thương lái phải sợ vỡ mật.

Hắc chủ Đồng Đại Độc là một trong năm đường chủ của Ngũ Độc Giáo, một giáo phái đang bành trướng thế lực với giáo chủ của nó ngay đến cả Ngũ hành thần cũng phải kiêng dè.

Đồng Đại Độc cười như quỷ cười, tay y cầm một thứ vũ khí cực độc gọi là “Cô lâu côn”, một cây gậy đen sì chia làm bảy khúc, phía trên có một cái sọ người thật được thu nhỏ. Cửu Tử Hoàng Châu cũng đã từng nói vũ khí của Ngũ Độc Giáo là những vũ khí không thể xem thường.

Vương Việt lúc bấy giờ chưa phải là đối thủ của Đồng Đại Độc, chàng bị y đánh ngã, thanh kiếm văng khỏi tay.

Chàng ngã xuống cạnh người đàn bà, lúc đó trên tay Vương Việt bỗng nhiên có một thanh kiếm trắng xóa.

“Kiếm thần thì chọn chủ”, câu nói này trước giờ vẫn chỉ là lời đồn đại vì mấy khi con người được nhìn thấy kiếm thần ?

Phiêu Tâm kiếm đã chọn Vương Việt, thanh kiếm trở nên sáng trắng hơn bao giờ hết. Đồng Đại Độc không kịp phản ứng, khi gã định đưa cái sọ nhỏ thu hồn Vương Việt thì bị thanh Phiêu Tâm kiếm bay ra khỏi tay chàng đâm thủng bụng trở ra sau lưng.

Đồng Đại Độc ngã vật xuống, đám thủ hạ còn lại nhanh chóng biến mất.

Vương Việt gắng gượng đứng lên... chàng nhìn thấy người đàn bà đang bò về phía một cái hang nhỏ phía xa, nơi đó được che khuất bởi vài đụn cát và mấy tảng đá. Có tiếng trẻ thơ khóc...

Vương Việt loạng choạng tiến đến thì thấy người đàn bà đang cho một đứa bé chùng một tuổi bú, bà ta bị thương rất nặng, chắc cũng sắp chết... bà ta đưa cặp mắt đã lạc thần nhìn Vương Việt, thều thào nói “Người phải đi ngay... còn nhiều kẻ thù nữa sẽ tìm đến” – Vương Việt hỏi “Bà là ai, vì sao bọn chúng lại bao vây truy sát?...”

Người đàn bà nói dứt quãng “Ta đang có con nhỏ thì bị trúng độc... nên không chống lại được, bọn chúng mà đến đây thì người không thể thoát chết... ta là... là... là...”

Bà ta nói đến đây thì ngả đầu qua một bên, mép miệng rỉ máu, bà hẳn đã tắt thở, còn đứa bé vẫn không hay biết gì, nó vẫn áp miệng vào vú mẹ mà bú chùn chụt – Cho mãi đến tận sau này, trải qua biết bao cuộc chiến mà Vương Việt chưa hề thấy cái cảnh nào thương tâm hơn thế.

.....
Vương Việt mang đứa nhỏ về lại ngôi làng đã sinh ra chàng, đứa bé lớn lên trong sự thương yêu của mọi người, còn Vương Việt rất ít khi trở về, đến khi nó được bảy tuổi, trong một lần gặp lại, bất ngờ nó hỏi “Dân làng nói ông đã cứu tôi mang về đây... ông có thể cho tôi biết cha mẹ tôi là ai?”

Thế nhưng Vương Việt chưa thực hiện được điều đó thì trong một lần khi chàng đi xa có những kẻ bịt mặt đã đến ngôi làng bắt cóc đứa bé mang đi mất.

Vì thế Vương Việt mới nói với Từ Mục Phong “Tôi muốn đi dọc theo Con Đường Tơ Lụa, thanh Phiêu Tâm kiếm nổi tiếng như vậy thì chủ nhân của nó hẳn nhiều người phải biết. Tôi muốn biết người đàn bà là ai, cha của đứa bé là ai và biết đâu có thể tìm ra đứa bé...”

Đấu chiến thắng Phật

- 15 -

Đoàn chiến binh quý tộc Taklamakan đi sâu vào “Tử Trúc Lâm”. Khi thấy cái xác đầy máu của Huyết ma con Quỷ một mắt dừng lại, nó tỏ ra hết sức kinh

ngạc, tuy nhiên thanh Huyết ma kiếm thì đã biến mất từ hồi nào. Phía bên trên bầu trời mũi ngân tiền vẫn còn chiếu sáng rực.

Có những tiếng rít khùng khiếp phát ra từ sâu trong rừng, “Tử Trúc Lâm” rung chuyển dữ dội, từ sâu bên trong hàng ngàn cây trúc nhọn hoắt bay ra đâm thẳng về phía đoàn chiến binh. Đoàn chiến binh quý chống đỡ khá vất vả trước những thanh trúc trùng trùng điệp điệp. Ban đầu bọn quý còn múa tít vũ khí để chống đỡ, nhưng sau một hồi thì đã có khá nhiều con quý bị đâm chết. Vương Việt và Miêu Đạo Nhân phải nép sát mình xuống đất, núp sau một tảng đá mà vẫn bị những thanh trúc đập phải. Trước tình thế như vậy, con Quý một mắt ra lệnh rút lui, đoàn chiến binh nương theo ánh sáng của mũi ngân tiền ra được đến bìa rừng thì đã bị chết hơn phân nửa. Trong thoáng chốc Quý một mắt lần đám chiến binh biến sâu vào đại mạc.

Những mũi tên trúc nhọn hoắt lại liên tục bắn về phía đoàn quân của Tử Mục Phong, nhưng Kim Long Khiên đã xếp thành một bức tường vững chắc không gì xuyên thủng được. Thấy tấn công hồi lâu mà không có kết quả, những thanh trúc bắn ra bắt đầu ít dần và cuối cùng thì ngưng hẳn.

Phía trước “Tử Trúc Lâm” trở thành một vùng trống tan hoang nên Vương Việt và Miêu Đạo Nhân dễ dàng thoát được ra ngoài.

Tử Mục Phong mừng rỡ nói “Tại hạ bắn một phát tên để cầu may, không ngờ nhờ nó mà gặp được nhị vị huynh đệ”.

Vương Việt nói “khu “Tử Trúc Lâm” này đã vào rồi thì không thể ra được, may mà có cuộc chiến vừa rồi làm trống cả một khoảng rừng và ánh sáng của mũi ngân tiền đã cứu cả đoàn chiến binh lẫn bọn tại hạ”.

Tử Mục Phong nói “Không biết có gì bên trong mà ghê gớm như thế”

Vương Việt lại nói “Đây là sự giao tranh giữa Mộc Trúc Thần và đám chiến binh Đất Quý, có thể bọn chúng đang tranh giành điều gì đó”

Tử Mục Phong nói tiếp “Vậy ta rút đi, không nên ở đây lâu kéo bị vạ lây”

Miêu Đạo Nhân bây giờ mới chịu mở miệng “Ta đã từng đi qua xứ Taklamakan, nơi đó có vô số quý dữ và đủ loại chiến binh, con Quý một mắt chỉ là một trong số đó. Thổ Thú Thần nuôi một bầy quái thú rất kỳ dị, hẳn là lão muốn đua tranh với Hỏa Lôi Thần để thống trị thiên hạ”.

Tử Mục Phong thở dài “Bọn chúng ta chỉ muốn sống yên ổn mà không được, mỗi một cuộc chiến đều mang lại bao nhiêu tổn thất... Ở “Bình nguyên vàng” có những bộ lạc chỉ toàn đàn bà vì đàn ông đã bị chết hết trong các cuộc chiến đấu”.

Ngân Tiền Tử Mục Phong muốn trở về gấp nên Vương Việt đành phải chia tay sớm. Chàng và Miêu Đạo Nhân quyết định quay trở lại Cực Lạc Thành, hai người đi dọc theo Dòng Sông Thanh Tịnh, đến tối, khi ngồi bên đống lửa, Miêu Đạo Nhân mới trấn tĩnh lại và kể :

Tuy kinh sợ “Hậu hoa xà” và Vô Ảnh Pháp Sư nhưng cái quyền rũ của kho

tàng làm họ quên đi sợ hãi.

Họ gồm ba người võ công đều thuộc vào hạng đại cao thủ là Miêu Đạo Nhân, Nguru Đầu Đà và Nghê Quỷ. Trong ba người thì Nghê Quỷ tỏ ra hung hăng và tham vọng hơn cả, y rủ hai người kia cùng bám sát theo Cổ Mặc Mặc.

Doanh trại của Cổ Mặc Mặc đóng bên ngoài Cực Lạc Thành, đèn đuốc sáng rực trời, khí thế vô cùng hùng mạnh. Chiếc kiệu của hoàng hậu của xứ Ngô Hỏa Yên Dương Trang được khiêng một cách trang trọng đến căn lều chỉ huy to lớn nhất. Trên đỉnh là lá cờ màu đen thêu hình một con rồng sắc vàng đang nhe nanh múa vuốt.

Ồ đời người thì quá dư thừa, kẻ thì lần không ra... Cổ Mặc Mặc giàu vô thiên như vậy, bây giờ lại có thêm hoàng hậu với bảo tàng trên lưng nên y cảm thấy thỏa mãn tốt cùng.

Yên tiệc đã bày ra, thủ hạ đã đông đủ, Cổ Mặc Mặc ngồi chủ tọa, Yên Dương Trang được xếp ngồi ngay bên cạnh, bà ta đã thay bộ xiêm y màu đen u ám bằng một chiếc váy đỏ rực đính kim cương lộng lẫy. Ngựa đã đổi chủ, nước đã thay dòng thì vẻ bên ngoài cũng phải biến đổi theo cho phù hợp. Ngô Cường là một tên vua đã mất nước thì đâu còn xứng với người đẹp nữa, ngọc quý phải ở trong tay người xứng đáng thì mới có thể tỏa sáng chứ ?

Những ngày tiếp theo mới là Bồng lai tiên cảnh, chưa có ai làm Cổ Mặc Mặc được thỏa mãn như thế, dường như cả vũ trụ phải đảo lộn và nhật nguyệt cũng phải ghen tuông...

Pháp thuật của Vô Ảnh Pháp Sư là một nỗi ám ảnh nên bọn Nghê Quỷ chỉ dám đi theo doanh trại Cổ Mặc Mặc từ rất xa. Một ngày kia khi trời vừa chập tối thì bỗng thấy chiếc kiệu đã từng khiêng hoàng hậu Yên Dương Trang ngày nào rời khỏi doanh trại, lúc đó bọn Miêu Đạo Nhân, Nguru Đầu Đà và Nghê Quỷ liền theo sát và núp sau những tảng đá.

Họ thấy Yên Dương Trang bước xuống và nói với một cái bóng mờ mờ “Ta đã giết lão... lão làm ta cảm thấy kinh tởm...”.

Cái bóng mờ mờ từ từ rõ dần, họ thấy đó là một lão già râu tóc bạc như cước, quanh lão dường như có một con rắn khổng lồ bao phủ. Lần đầu tiên chân diện mục của Vô Ảnh Pháp Sư, con người kỳ bí nhất thiên hạ mới được thấy rõ như thế. Miêu Đạo Nhân là người đã đi khắp nơi nên lão ngờ ngờ Vô Ảnh Pháp Sư đến từ kinh thành Khiva, nơi được gọi là "Thành phố tử thần" với những vị pháp sư chuyên luyện rắn hổ mang chứ không phải là đạo sĩ Yogi của xứ Thiên Trúc như mọi người vẫn đồn đại.

Vô Ảnh Pháp Sư nói “Người đã lột da Yên Dương Trang để lấy tám bản đồ, ta e rằng với một mình ngươi khó có thể lấy được kho báu, tốt nhất là nên giao cho ta”.

Yến Dương Trang (giả) nói “Điều gì khiến ta tin ngươi sẽ không giết ta để độc chiếm kho tàng một mình?”.

Vô Ảnh Pháp Sư nói “Ngươi nên suy nghĩ sâu xa hơn một chút, có biết bao nhiêu thế lực nhòm ngó đến nó... Một mình ta sợ cũng không đủ sức giữ được, tại sao hai ta không kết thành một cặp... lúc đó chúng ta sẽ không còn sợ gì nữa”.

Yến Dương Trang (giả) nói tiếp “Lão Hỏa Lôi Thần cũng từng nói với ta những lời đường mật như vậy, cuối cùng ta hầu như không được gì”

Vô Ảnh Pháp Sư tỏ ra tức giận, lão gằn giọng “Yến Phi Hoa, em ruột mà ngươi cũng còn giết được thì ta e rằng không việc gì mà ngươi không dám làm, ngươi không sợ bị quả báo?”.

Yến Phi Hoa cười ha hả “Ta e rằng kẻ nhận quả báo đầu tiên chính là ngươi, ngươi tự xưng là pháp sư nhưng chỉ làm toàn chuyện bại hoại”

Vô Ảnh Pháp Sư lại nói tiếp “Ngươi giết Cổ Mặc Mặc là kết thù oán với xứ Samarkand ... Kết thù oán với những kẻ giàu có bậc nhất và dư tiền bạc để mướn những sát thủ bậc nhất... ngươi chỉ con cách theo ta mà thôi. Cây Huyết thủ thâu hồn làm sao ngươi có được ?”

Yến Phi Hoa nói “Có người đưa cho ta, ta e rằng nói tên người đó ra làm ngươi sẽ kinh sợ mà chết”.

Vô Ảnh Pháp Sư cười khùng khục “Hậu hoa xà chưa từng biết sợ ai bao giờ, hay là ngươi muốn chúng ta làm một cuộc trao đổi ?”.

Yến Phi Hoa ngưng cười, nói “Ngươi nói điều này ngay từ đầu nghe có phải dễ thương hơn không, ngày xưa khi Đại Hoạt Phật đến với ta lão đã trao cho ta tất cả...”

Vô Ảnh Pháp Sư vội nói “Ta cũng sẽ trao tất cả... có người đàn bà nào trên đời này hơn Yến Phi Hoa được nữa...”

Yến Phi Hoa nói “Vậy ngươi hãy thể hiện đi...”.

Vô Ảnh Pháp Sư quỳ thụp xuống dưới chân Yến Phi Hoa, miệng nói leo lẻo “Xin thề trước các đấng thần linh, các Thầy tổ pháp thuật, các thần chú linh thiêng rằng ta sẽ trung thành tuyệt đối... không bao giờ từ bỏ nàng....”

Yến Phi Hoa gác một chân lên vai Vô Ảnh Pháp Sư, ả đưa tay vuốt tóc lão, cười khúc khích “Không ngờ một lão già như ngươi mà cũng còn dẻo miệng thế... Lát nữa ta sẽ thử xem gân sức của ngươi tới đâu...”.

Ngưu Đầu Đà bản tính nóng nảy, trước sự việc kỳ lạ lão hơi chuyển mình một cái nên ả đàn bà nhận ra ngay.

Yến Phi Hoa thoát cái đã tiến sát bên Ngưu Đầu Đà, cây Huyết thủ phóng ra nhanh như chớp.

“càng”

Nghê thường kiếm đã phóng ra chặn đứng Huyết thủ, cứu Ngưu Đầu Đà thoát chết. Nghê Quỷ tuy là kẻ tàn khốc nhưng với bè bạn y cũng biết cách

cư xử, thanh Nghệ thường kiếm phóng ra như mưa sa bão táp, thoáng chốc đã đầy dạt Yên Phi Hoa ra xa. Nguru Đầu Đà cũng múa tít quyền trượng nhẩy vào tham chiến, miệng chửi “Con điểm thôi tha này, không mau giao nộp bản đồ bảo tàng ông sẽ tha mạng cho...”.

Miêu Đạo Nhân đành phải phóng ra đấu với Vô Ảnh Pháp Sư, lão múa tít Phụng vũ kiếm thành một vòng tròn kín đặc, miễn cưỡng chống đỡ với Hậu hoa xà.

Trong chốc lát Miêu Đạo Nhân bị rắn thần hút hết sức lực, lão trúng phải một cú đập của nhuyễn tiên bắn ra xa. Nếu không nhờ có Phụng vũ kiếm thì lão đã “ngòm củ tỏi” rồi, tuy gần chết nhưng Miêu Đạo Nhân còn biết khôn chui sâu vào trong một kẹt đá để lẩn trốn nên lão không biết số phận của Nghệ Quỷ và Nguru Đầu Đà về sau ra sao cả. Lão thở dài khi biết Nghệ Quỷ bị Huyết thủ đâm thủng ngực “Kho báu chưa thấy đâu mà quỷ môn quan thì đã thấy rồi...”.

Giang hồ gọi lão là “đạo sĩ mèo” vì lối đánh mềm dịu, uyển chuyển như mèo. Lão là người của một tôn giáo rất lạ thờ thần Mặt Trời và Mặt Trăng, thanh Phụng vũ kiếm là báu vật trấn môn của giáo phái. Người sáng lập ra “Nhật Nguyệt Thần Giáo” này trước đây theo Bà-la-môn giáo, sau đó tách ra lập một giáo phái riêng cũng vẫn thờ Lin-ga và Jo-ni nhưng ý nghĩa của các biểu tượng có phần thay đổi. Sinh thực khí trong Nhật Nguyệt Thần Giáo không chỉ là dương vật và âm vật, nó còn là dương khí và âm khí, còn là mặt trời và mặt trăng luân chuyển, còn là cầu vòng biến đổi kỳ ảo tượng trưng là thanh Phụng vũ kiếm. Giáo phái này chỉ hưng thịnh được một thời, sau khi tổ sư chết đi nó mai một dần dần, đệ tử chỉ còn lèo tèo vài chục người nên Miêu Đạo Nhân mới nói “Ta muốn có nhiều tiền của để xây dựng đền đài hùng vĩ, khuyếch trương môn phái...”

Đấu chiến thắng Phật

- 16 -

Cực Lạc Thành là một nơi hỗn tạp với đủ mọi tôn giáo, đủ loại tư tưởng. Có khá nhiều đền thờ Bà la môn to lớn... nhưng cũng có giáo sĩ Thánh chiến của Cơ Đốc giáo, các chiến binh Hồi giáo với những nhà thờ mái vòm củ tỏi trắng toát.

Ở nơi cao nhất của Cực Lạc Thành, trên một ngọn núi lại là một ngôi chùa có tên Lôi Âm Tự. Nhưng đây không phải là chùa Lôi Âm của Đức Phật Như Lai mà là chùa Lôi Âm của Ngũ Hoàng Kim Phật.

Vương Việt đã chia tay với Miêu Đạo Nhân, bây giờ chàng chậm rãi bước từng nấc thang lên đỉnh núi, có hơn năm ngàn bậc thang cả thảy, núi cao hơn bốn ngàn mét so với mặt biển, là một thử thách lòng kiên trì đối với người hành hương. Trên từng bậc thang có khá đông người, già có trẻ có, một cụ bà quá mệt mỏi bỗng thốt “Xin Đức Phật từ bi chứng cho lòng thành để con đi được nhẹ nhàng...”.

Vương Việt bất giác nghĩ đến niềm tin của con người... chàng thầm so sánh nó với niềm tin của một kiếm thủ. Một kiếm thủ dù là vô danh khi ra trận bao giờ cũng phải khát khao chiến thắng và tin tưởng vào đường kiếm của mình... một kiếm thủ như thế thì sẽ có nhiều cơ may chiến thắng.

Đi chừng nửa đoạn đường, Vương Việt bỗng thấy trước mặt chập chờn hư ảo, bên những bậc thang đá xuất hiện một lối rẽ quanh co, bất giác chàng bước theo thì nó dẫn đến một cái am nhỏ. Trong am có một đạo sĩ đang ngồi kiết già - một Dị nhân sơn cước...

Trước am có một tảng đá lớn, khắc một câu kinh “*Chư pháp sở sanh, duy tâm sở hiện*”, nét khắc nom thô sơ, mộc mạc.

Dị nhân chỉ mặc mỗi cái khố, ông ta nom như một tảng đá rêu phong, cần cỗi và khô khốc. Vương Việt lắng nghe mãi mà không thể nghe nổi hơi thở của ông ta... tim ông ta cũng dường như không đập. Chàng biết có một công phu gọi là “Qui tức thần công”, người luyện công phu này đến tột đỉnh thì dường như không cần thở nữa, tim cũng không đập nữa. Tim không đập, phổi không thở thì cuộc sống cũng không tồn tại, vì thế họ cũng không già và không chết. Nghe đồn Kim Qui lão nhân luyện được công phu này, ông ta đã sống cả ngàn năm nên biết hết mọi việc quá khứ lẫn tương lai.

Dị nhân sơn cước đang ngồi thiền tọa, bên cạnh ông ta có một tảng đá, trên tảng đá có một viên minh châu chói sáng. Vương Việt cảm thấy viên châu này có vẻ quen quen, chàng bỗng nhận ra đó chính là viên Hồn Nguyên Châu mà Hỏa Lôi Thần đã tặng cho Hải Vực Vô Ngân. Dị nhân đột nhiên mở mắt ra, ông ta nhìn chàng và nói: “Người hữu duyên hãy hỏi một câu...”.

Vương Việt ngồi đối diện dị nhân, chàng lấy trong bọc ra một viên ngọc xanh biếc – đây là viên ngọc mà Hỏa Lôi Thần định tặng cho Đại Hoạt Phật, nhưng sau lão lại giao cho chàng – Vương Việt nói “Một lời chân thành giá như ngọc quý...”.

Dị nhân : “Một cô nương cũng đã từng nói như thế...”

Vương Việt nhìn viên Hồn Nguyên Châu, chàng nói “Phải chăng cô ta đã để lại viên châu này ?”.

Dị nhân gật đầu “Cô ta đã hỏi hai câu...”

Vương Việt dường như sốt ruột “Câu hỏi của tôi là : cô ta đã hỏi điều gì ?”

Chàng không nghĩ là mình lại có thể tò mò đến mức ấy, nhưng không nén

ghìm được.

Dị nhân mỉm cười “Cô ta hỏi chồng tương lai của cô là ai ?”

Các thiếu nữ mới lớn dường như đều có cùng câu hỏi này.

Vương Việt bất giác nghĩ ai có thể xứng đáng với một quận chúa diễm lệ và võ công cao cường như Hải Vực Vô Ngân được ?

Dị nhân lại nói “Ta trả lời : đó là Thần Kiếm Vương Việt”

Vương Việt giật mình, tay chàng bất giác sờ lên đốc kiếm...

Dị nhân sơn cước mặt không hề đổi sắc.

Vương Việt trầm ngâm hồi lâu, chàng bỗng tưởng ra khung cảnh huy hoàng của xứ Ba Tư, Hải Vực Vô Ngân trong trang phục cô dâu tha thướt và chính chàng đứng bên cạnh nàng, một chú rể khôi ngô tuấn tú, đầu quần khăn, quần thụng... Cả kinh thành Ba Tư rộn rã trong điệu nhạc tân hôn và khi Vương Việt giở chiếc mạng che mặt, chàng thấy đôi mắt của Hải Vực Vô Ngân nhìn mình nồng nàn, say đắm, đôi mắt chất chứa bao niềm yêu dấu... chỉ nàng mới có được ánh mắt thiết tha như thế...

Vương Việt bất giác mỉm cười.

Dị nhân lại nói “Cô ta hỏi bao giờ thì sẽ có đám cưới” – Ta nói “ Không bao giờ...”

Vương Việt vẫn thường đi lang thang qua những xóm làng ven sông, một hôm chàng dừng ngựa bên một căn nhà nhỏ, một căn nhà bằng đất cũ kỹ, xin một bình nước... Vương Việt thấy một thiếu phụ nhỏ bé với đôi mắt đầm lệ bước ra khỏi cánh cửa tối và thấp, chàng bất giác hỏi “Vì sao cô khóc ?”

Đại Hoạt Phạt đã đi ngang qua đây, lão cường đoạt hầu hết các cô gái trong làng, thiếu phụ này không là ngoại lệ.

Vương Việt ở lại trong căn nhà nhỏ này một thời gian, người thiếu phụ muốn được che chở còn chàng muốn an ủi thiếu phụ nhỏ bé với đứa con thơ dại. Buổi tối, khi người đàn bà ngả đầu vào ngực, chàng vuốt ve mái tóc của nàng và tự hỏi tại sao hạnh phúc lại là một điều khó kiếm tìm như thế ? Đến một lúc nào đó Vương Việt lại phải ra đi, chàng vẫn day dứt tự hỏi về số phận của những người đàn bà nghèo khó và đáng thương nơi những làng quê hẻo lánh, họ không bao giờ có được một cơ hội nào để vượt qua số phận? Sau này Vương Việt không ghé vào những xóm nhỏ xin nước nữa, chàng hay dừng lại ven sông và ngủ bên bờ những tảng đá hay bên những gò đất... chàng vẫn nhớ đến người thiếu phụ nhỏ bé và ánh mắt của nàng, chàng sống cô độc như thế cho đến tận bây giờ.

Chàng vẫn tự hỏi mình có phải là người phụ bạc ?

Tiếng nói của Dị nhân sơn cước như con ong vo ve bên tai “Cô ta hỏi tại sao?” – Ta nói “Hai người không được sống cùng nhau nhưng sẽ được chết cùng nhau...”.

Bàn tay của dị nhân bất ngờ đưa ra trước, bàn tay đó bỗng trở thành đen như

mực, móng tay của nó dài ngoằng như móng tay của quỷ, Vương Việt bất giác giật mình.

Hắc sát thủ.

Có một cao thủ sử dụng công phu này, sống ở những nơi hoang vu, thâm sơn cùng cốc gọi là “Hoang Sơn Hắc Sát”, những người tìm đến ông ta phần lớn đều biến thành những xác chết cả.

Không ngờ bây giờ lại gặp.

Vương Việt phản ứng cực nhanh, chàng ngả người ra sau tránh khỏi Hắc sát thủ, tay của chàng cũng vụt đưa lên.

Kiểm của Vương Việt phóng vào khoảng không.

Dị nhân sơn cước đang ở trước mặt bỗng nhiên biến mất.

Ông ta đã ra bên ngoài, ngồi trên một tảng đá.

Vương Việt nói “Ông không phải là Hoang Sơn Hắc Sát”

Nếu là Hoang Sơn Hắc Sát thực thì đã không tránh được mũi kiếm dễ dàng như thế, hơn nữa Hắc sát thủ có một mùi rất đặc trưng, mùi của tử thi đã chết lâu ngày.

Vương Việt nói “Rất giống nhưng không phải...”.

Dị nhân sơn cước thở dài “Vì thế cuộc đời luôn cần phải phân biệt đâu là thật, đâu là giả... đâu là điều đáng tin và đâu là điều không nên tin... đâu là điều không thể không tin...” – Ngưng hồi lâu ông nói tiếp “Phiêu Tâm kiếm đã ra khỏi vỏ thì mấy ai tránh được?”

Vương Việt nói “Nếu là Kim Qui lão nhân thì đâu có sá gì”.

Dị nhân cười ha hả, ông ta nói “Cho người hỏi một câu nữa...”.

Vương Việt nói “Trước đây ai là chủ nhân của thanh Phiêu Tâm kiếm này”.

Dị nhân sơn cước đã đi rất xa, tiếng của ông ta như một tiếng vọng xa xôi :

- Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Đấu chiến thắng Phật

- 17 -

Phiêu Tâm kiếm trong tay Cửu Vĩ Thiên Hồ thì nó luôn rung động cực kỳ mãnh liệt, nó có phần nào tương đồng với trái tim của người đàn bà, vì thế khi ở trong tay Vương Việt nó không phát huy được hết sức mạnh.

Khi Vương Việt đang nói chuyện với Dị nhân sơn cước thì cũng có một người đã lên đến đỉnh Lôi Âm Tự.

Đó là Bạch Cốt Tinh.

Khi tỉnh lại trong tòa cổ miếu với cô gái nhỏ và ông sư già, nàng đột nhiên nghĩ đến lời hứa với Kim Tài Thần “Sẽ phải quyến rũ một thầy chùa...”.

Nàng nhớ đến lời nói của Cửu Tử Hoàng Châu “Có một thứ kiếm gọi là Vô hình kiếm, nó không có hình dạng, nó có thể phủ tràn ngập không gian và cũng có khi lại cô đọng thành một điểm – nó là kiếm khí không có hình bóng, vì thế nó là vô định không thể chống đỡ - nghe đồn có một nhà sư từng sử dụng được người đời gọi là Đấu Chiến Thắng Phật”.

Bạch Cốt Tinh chăm chú nhìn ông sư già nua ngồi bên vách tường của tòa cổ miếu. Nàng nhìn mãi mà cũng không tìm thấy ở ông ta một điểm gì đặc biệt khả dĩ cho thấy đó là một đại cao thủ. Có điều nàng đột nhiên phát hiện ra rằng nàng không phải là người đang quyến rũ nhà sư ăn mày mà chính nàng lại đang bị quyến rũ. Nàng bị quyến rũ bởi cái phong thái đơn sơ và giản dị, bởi những lời nói trong sáng và chân thành.

Cái gì phát xuất từ trái tim sẽ đi đến trái tim.

Bé gái đã đi ra bên ngoài, nó sung sướng đón nhận cái ánh sáng tinh khôi của vầng dương mới rạng. Bạch Cốt Tinh cũng đi ra, đã lâu lắm rồi từ khi rời xa Xóm Nước Đen, nàng mới cảm thấy một cái không khí thanh bình và chan hòa như thế.

Bé gái nhìn nàng và mỉm cười, nó nói “Hôm nay nom cô nương thật là đẹp”.

Bạch Cốt Tinh cũng mỉm cười, từ khi sống trong thân xác của Tam Vĩ Thiên Hồ, nàng mới biết thế nào là nụ cười của một con người.

Nàng nhớ đến kiếm khách áo đen, khi ông ta đến Xóm Nước Đen thì đã bị thương rất nặng. Bạch Cốt Tinh định thừa cơ kiếm khách bị thương ra tay sát hại nhưng y không ngờ tuy thương thế nặng như vậy ông ta vẫn đủ sức không chế lại được.

Bạch Cốt Tinh nói “Ngươi giết ta đi”

Kiếm khách áo đen nói “Ta sắp chết rồi, giữa hai ta chỉ nên có một người chết”

Ông nói tiếp “Ngươi ở trong ngũ tinh gọi là Bạch Cốt Tinh”

Bạch Cốt Tinh nói “Kẻ nào có thể đả thương ông được ?”

Kiểm khách áo đen thở dài “Ta đã bị trúng độc, hơn nữa ở đời cao nhân tất hữu cao nhân trị, ta đâu phải là người giỏi nhất...”.

Bầu trời hôm đó mây mù nặng trĩu, những con quạ kêu lên thê lương... phía xa xa dường như có bụi...

Kiểm khách áo đen giơ thanh Cổ kiếm lên nói “Người định giết ta là để đoạt thanh kiếm này, bây giờ ta trao nó cho người”.

Kiểm thần đã đổi chủ... trên đời này phỏng có điều gì là bất biến ?

Bạch Cốt Tinh chôn Kiếm khách áo đen ở nơi cao nhất trong nghĩa địa, y không biết tên ông nên cắm một cái bia đá đen sì, trơ trụi. Y khâm phục kiếm khách vì tuy đã bị thương nặng nhưng vẫn có thể chiến thắng y được, hơn nữa ông đã tin tưởng mà trao cho y thanh Cổ kiếm.

Cái chết của ông ta vẫn là một điều bí mật.

Bây giờ Bạch Cốt Tinh đã có một thân xác đẹp nhất, thanh Cổ kiếm được nàng biến thành cây trâm cài trên mái tóc, nàng cũng nhảy múa và hát cùng bé gái, trên đời không ai có thể múa và hát hay hơn Tam Vĩ Thiên Hồ được.

Bạch Cốt Tinh cũng đi theo những bậc thang dài dằng dặc, đường lên cao vút. Phía trên thì bậc tiếp bậc, phía dưới thì mây mù bao phủ, càng lên cao càng khó đi, từng viên đá to trơn trượt, mùi nhựa cây ngào ngạt không gian, tiếng suối reo róc rách, tiếng vượn hót véo von, dường như chốn Bồng lai tiên cảnh. Có một nơi như vậy thì kẻ hành hương phải cố dốc hết sức lực mà đi tới. Giữa trời đất bao la, ngôi chùa tọa trên đỉnh núi cao. Thử thách cuối cùng là một trăm bậc thang dốc đứng dẫn lên sân chính. Đến nơi thì nghe tiếng chuông chùa âm âm, tiếng mõ lốc cốc ẩn hiện trong làn sương mù nhàn nhạt. Mọi người hầu như choáng ngợp trước một cảnh tượng hùng vĩ, với những tòa ngang dãy dọc trùng trùng điệp điệp. Ngôi chùa to lớn, đồ sộ, dựng bằng những cột gỗ lim sừng sững. Những bức tượng Phật ở đây dường như to không thể to hơn, không thể đẹp hơn...

Đi sâu vào chánh điện thì thấy Ngũ Hoàng Kim Phật chễm chệ trên một tòa sen lộng lẫy, xung quanh lão cũng có mười tám người ngồi – mười tám vị La hán. Cạnh bên cũng có một người đàn bà cầm tịnh bình trong bộ đồ trắng – Phật Quan Âm.

Ngũ Hoàng Kim Phật từ lâu đã nghĩ mình là Đức Phật Thích Ca thực thụ.

Bạch Cốt Tinh đứng yên lặng, nàng cảm thấy một luồng tà khí ghê gớm tỏa ra từ mười tám vị La-hán, những kẻ giả dạng này có thể giả được về hình dạng nhưng cái thần khí của Phật thì không thể giả được.

Cửu Vĩ Hồ Ly giả làm Phật Quan Âm dường như phảng phất một nụ cười

dâm dăng, ả là kẻ khó đối phó nhất trong bọn yêu ma này.

Ngũ Hoàng Kim Phật cất tiếng nói rồn rảng như chuông đồng :

- nữ thí chủ, hãy quỳ xuống.

Bạch Cốt Tinh từ từ quỳ xuống, chấp hai tay lại.

Những người đứng sau nàng đều lần lượt quỳ xuống.

Tiếng nói của Ngũ Hoàng Kim Phật như tiếng chuông chùa từ xa vắng vắng :

- Hôm nay ta phát tâm từ bi hóa độ cho chúng sinh...

Lão nói thao thao bất tuyệt, Bạch Cốt Tinh nghe một hồi cảm thấy đầu óc choáng váng, tai ù, mắt như có hàng ngàn con đóm đóm nhảy múa... nàng vội điều khí, gắng giữ tâm trấn tĩnh.

Có một thứ công phu thông qua âm thanh để mê hoặc con người, thứ công phu này gọi là “Quỷ tiểu”, một thứ “thôi miên thuật” bằng giọng nói và tiếng cười. Tiếng cười của quỷ bình thường rất kinh khủng, có thể làm đàn trâu, đàn bò hàng ngàn con phải bỏ chạy tán loạn, làm cây rừng rạp ngã và làm người nghe phải phát điên. Nhưng đến một trình độ cao hơn thì nó lại trở nên ngọt như rót mật, êm như tiếng sáo và mềm như nhung lụa... nó từ từ dụ dỗ đưa con người vào bẫy mà không hề hay biết. Nó vẽ ra đủ thứ tiên cảnh kỳ ảo, nó đưa người nghe đến chốn bồng lai tưởng tượng và từ từ không chế tâm trí của họ.

Ngũ Hoàng Kim Phật giảng kinh như ru hồn, Bạch Cốt Tinh cảm thấy ghê tởm con người này, nàng nghĩ thà như Đại Hoạt Phật tỏ rõ cho mọi người thấy mình là ai, mình muốn gì còn hơn là một kẻ “khẩu Phật tâm xà” như lão yêu ma này. Thế nhưng ngồi lâu trên tòa sen khiến lão tưởng mình đã thành Phật thực sự, lão dường như đã quên bằng cái tâm ma quỷ của mình.

Nếu Bạch Cốt Tinh không phải là một “con tinh” thực thụ thì nàng cũng đã bị mê hoặc như tất cả mọi người đang quỳ phía sau rồi.

Thế gian có “Ngũ hành thần” thì cũng có “Ngũ yêu tinh”. Đó là Hắc Mộc Tinh, Hải Băng Tinh, Huyết Ma Tinh, Bạch Cốt Tinh, và Hồ Ly Tinh. Mỗi con tinh đều có sở trường sở đoản riêng biệt, đều có khả năng trường tồn như Ngũ hành thần. Riêng Hồ Ly Tinh thì không phải một con mà là cả một bầy, trong đó “Thiên Hồ” có cuộc sống thanh tao, rất ít khi xuống dương trần còn “Địa hồ” thì ngược lại, luôn quấy phá trần gian và làm đủ thứ chuyện bại hoại.

Cửu Vĩ Hồ Ly là con Địa hồ xảo quyết nhất và cũng tài giỏi nhất, nó có bộ lông màu đen tuyền và chín cái đuôi có chín màu khác biệt.

Khác với đám Thiên hồ có mùi xạ hương thơm ngát, Địa hồ lại có mùi hôi nên Cửu Vĩ Hồ Ly luôn phải cần đến các loại nước hoa thơm phức, vì thế đám Địa hồ luôn ganh ghét với đám Thiên hồ, có dịp là tìm cách hãm hại ngay.

Bạch Cốt Tinh quý như thế rất lâu... rất lâu... có thể là một ngày, cũng có thể là ba ngày... cho đến một hôm nàng được dẫn vào phía sau.

Hậu thất phía trong của Lôi Âm Tự nồng mùi hương trầm, Ngũ Hoàng Kim Phật ngồi trên một cái sập, lão nhìn nàng chăm chú.

Lão nói “đẹp... rất đẹp... có thể là người đẹp nhất mà ta biết...”.

Bạch Cốt Tinh mỉm cười “Thế ông “biết” được bao nhiêu người đàn bà rồi?” - Nàng hơi uốn người lên, bộ ngực vươn cao, có lẽ là để Ngũ Hoàng Kim Phật nhìn cho rõ hơn, đó là một dáng đứng vô cùng khiêu khích.

Ngũ Hoàng Kim Phật cười nhẹ “Nàng cần gì phải quan tâm ta “biết” nhiều hay ít, chỉ cần biết là ta thấy nàng đẹp là được rồi” - Lão ngưng hồi lâu, ngắm nghía nàng như con sói ngắm mồi non rồi nói “Đến với ta nàng sẽ có được tất cả... bởi vì ta có tất cả... và tất cả những cái đó đều sẽ thuộc về nàng”.

Bạch Cốt Tinh lại mở to đôi mắt nhìn lão, nàng nở nụ cười ngây thơ khoe hàm răng đều đặn, sáng trắng như ngọc, nụ cười giống như lần nàng gặp Thất Xích Thâu Hồn.

Ngũ Hoàng Kim Phật dường như cũng ngẩn ngơ như thế.

Mũi kiếm của Bạch Cốt Tinh đâm trúng ngay cổ họng Ngũ Hoàng Kim Phật, có điều nó không xuyên thủng như khi đâm Thất Xích Thâu Hồn.

- Cách

Bạch Cốt Tinh cảm giác như đâm vào một tảng đá, nàng không thể ngờ được công phu của lão sư giả hiệu này cao siêu như vậy. Lúc này Ngũ Hoàng Kim Phật mà phản công thì Bạch Cốt Tinh khó mà tránh được. Nhưng nàng bỗng thấy hai mắt Ngũ Hoàng Kim Phật trợn trắng lên rồi từ miệng máu rỉ ra hai bên mép, bấy giờ Bạch Cốt Tinh mới thấy từ ngực lão trở ra một vật đỏ lòe...

Huyết thủ thâu hồn.

Cửu Vĩ Hồ Ly đã đứng ngay phía sau, thanh Huyết thủ trong tay đâm từ sau lưng trở ra trước ngực Ngũ Hoàng Kim Phật. Lão sư giả hiệu vẫn chưa chết ngay, môi lão mấp máy như muốn nói gì đó, Cửu Vĩ Hồ Ly co chân đạp mạnh, hất cái xác của Ngũ Hoàng Kim Phật bật văng ra khỏi thanh huyết thủ, đập vào vách tường nghe “bình” một cái, miệng nói “Tên giả sư hôi thối, chết cho đáng kiếp... cho mày xuống chín tầng địa ngục để sám hối”. Ả ta hẳn cũng là người của Kim Tài Thần. Lão Tài Thần này có tuyệt chiêu là chuyên dùng mỹ nhân để khuynh đảo thiên hạ.

Cửu Vĩ Hồ Ly nói “muốn giết được lão đâu có dễ, ta chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi”.

Bạch Cốt Tinh cảm thấy mình khá may mắn, nếu không có Cửu Vĩ Hồ Ly thì xác chết nằm đây không phải Ngũ Hoàng Kim Phật mà chính là nàng. Nàng bất giác nói “cám ơn người nhiều”.

Cửu Vĩ Hồ Ly nói “không dám, ta cảm ơn người mới phải vì nếu lão không tập trung công lực để đỡ cú đâm đó thì ta đâu có thể đắc thủ dễ dàng như thế”.

Trên đỉnh Lôi Âm Tự này mây mù luôn bao phủ, phía sau hậu thất mây còn dày đặc hơn. Cửu Vĩ Hồ Ly bỗng phóng vụt ra ngoài, từ trên cao một tấm lưới phóng xuống chụp lấy Bạch Cốt Tinh, nàng vội nhảy tránh nhưng không thoát khỏi bốn năm tấm lưới chụp như thế.

Bạch Cốt Tinh chống đỡ lấy lệ, nàng nằm im trong những tấm lưới, xung quanh đã xuất hiện khá nhiều bóng trắng. Giữa những tà áo trắng tung bay phát phối, Hồ cung chủ bước đến bên, thì thâm vào tai nàng “Bất đắc dĩ bọn ta mới phải dùng hạ sách này, muội hãy thông cảm – Thủy Thái Thần dọa sẽ giết sạch loài Hồ tiên chúng ta nếu không mang được muội trở về, xin muội hãy vì giống loài chúng ta một lần...”.

Dấu chiến thắng Phật

- 18 -

Nhất Bạch Cuồng Phong từng là, đang là và sẽ là thần tượng của các thiếu nữ, các mệnh phụ phu nhân ở Cực Lạc Thành. Thậm chí là niềm đam mê thầm kín của các bà quý tộc, các nữ hoàng của nhiều vương quốc.

Y mặt trắng mà vuông, trán cao rộng, hai hàng lông mày xéch như kiếm, đôi môi mỏng với bộ ria con kiến đen đậm. Nhất Bạch Cuồng Phong có phong thái sang trọng, quyền quý, giọng nói vô cùng truyền cảm... y hiện được xem là nhân vật số hai của Thành Đỏ chỉ sau có Hỏa Lôi Thần.

Kỹ viện của Cực Lạc Thành có vô số các mỹ nữ, họ đều phủ phục dưới chân Nhất Bạch Cuồng Phong bởi vì ngoài cái vẻ hào hoa phong nhã y còn có quyền sinh quyền sát...

Nhưng cái mà Nhất Bạch Cuồng Phong được mọi người nể phục chính là vì y không hề xem những điều đó là quan trọng, y luôn cư xử hiền hòa và đúng mực.

Hỏa Lôì Thần xem y là cánh tay mặt chính vì điều đó.
Vì được ngưỡng mộ như thế nên thâm tâm Nhất Bạch Cuồng Phong đâm ra coi thường đàn bà, chỉ đến khi gặp Bạch Cốt Tinh trong lót của Tam Vĩ Thiên Hồ y mới có cái cảm giác là lạ.

Cái cô Liễu Dương này tưởng như yếu đuối, cần che chở nhưng lại có vẻ gì đó không thể giải thích được... luôn luôn vượt khỏi tay những lúc tưởng là đã cầm chắc nhất. Cái mà Nhất Bạch Cuồng Phong cảm giác được là dường như cô ta không cần một cái gì hết, đàn bà mê tiền thì y đã quá chán chường, đàn bà mê tình y cũng có vô số... Bạch Cốt Tinh là một ân số mà Nhất Bạch Cuồng Phong không thể nắm bắt...
Đó là thiếu nữ đẹp nhất và kỳ lạ nhất mà y từng được gặp.

Vì thế khi tỉnh dậy người mà y nhớ đến đầu tiên chính là nàng.
Nhưng y không thấy nàng mà lại thấy Hỏa Lôì Thần, thấy mình đang ở trong cung Bạch Long của Thành Đỏ.

Hỏa Lôì Thần nói “Có kẻ đã giết Ngũ Hoàng Kim Phật, đã bắt mất cô gái rồi”.

Kẻ đó ngoài Thủy Thái Thần thì còn có thể là ai được nữa ?

Giết thầy chùa, bắt cóc con gái... tội ác này có thể dung tha ?

Ngũ Hoàng Kim Phật lấy đầu ra tiền của để xây dựng đền đài nguy nga hoành tráng như thế nếu không phải là từ Hỏa Lôì Thần ? Cục Lạc Thành tiếng là không có chủ chứ thực ra từ lâu đã được xem là một “đặc khu” của Thành Đỏ.

Một nơi để Hỏa Lôì Thần buôn tiền và rửa tiền. Ngũ Hoàng Kim Phật là một trong những tên tay sai đắc lực nhất, chỉ sau có Nhất Bạch Cuồng Phong mà thôi.

Hỏa Lôì Thần nói “Có kẻ nào đó đang tia dần người của chúng ta, e rằng lần này sẽ đến lượt người đó”.

Nhất Bạch Cuồng Phong ngồi dậy, y đã lấy lại bình tĩnh.

Hỏa Lôì Thần nói tiếp “Cần phải cho phần còn lại của thế giới biết được sức mạnh vĩ đại của Thành Đỏ, kẻ nào dám chống lại phải bị trừng phạt thích đáng” - Lão hay dùng từ “phần còn lại của thế giới” để chỉ những kẻ nào không tuân phục theo - Ngừng lại một lúc rồi Hỏa Lôì Thần gằn giọng “Đây chính là thời điểm thích hợp để chúng ta giương cao lá cờ chính nghĩa, thống nhất thiên hạ”.

Lão nói đến đó thì dường như cả Thành Đỏ rục lên chói lọi, Nhất Bạch

Cuồng Phong bắt giặc gặt đầu.

.....

Bạch Cốt Tinh thả mình nằm im trong tấm lưới, có lẽ đây là cách hay nhất để tiếp cận với Thủy Thái Thần. Trong Ngũ hành thần thì Thủy Thái Thần là kẻ đầu tiên mà nàng chọn.

Đám Hồ tiên khiêng nàng bay trong không gian, lướt qua những đám mây trắng. Bạch Cốt Tinh lắng nghe tiếng gió, tiếng mây vùn vụt và tiếng của ánh nắng ban mai.

Tương lai là gì nếu không khởi nguồn từ hiện tại ?

Khi trời vừa hừng sáng thì sư ăn mày cất bước, ông đi chậm rãi như đếm từng bước chân. Dáng vẻ hiền hòa và bình dị, đầu trần chân không, tay ôm bình bát.

Ông là một Khất Sĩ.

Ở đời ai cũng phải xin và cho, ai cũng phải học và dạy vì không ai tự một mình mình mà có thể sống được, “*lẽ xin là chân lý của vũ trụ, mà chúng sanh, kẻ thì xin vật chất để nuôi thân, người thì xin các pháp để nuôi trí, ai ai cũng đều là kẻ xin cả thấy*”. Người cho và kẻ thọ nhận đều được lợi lạc, phước báu, an vui, với tinh thần tự nguyện.

Bé gái và Bạch Cốt Tinh chạy lên phía trước, họ bỏ sư ăn mày một quãng rất xa. Bạch Cốt Tinh nhận thấy bé gái này lúc nào cũng tràn ngập niềm vui. Nó lúc nào cũng nở nụ cười, khi tiến vào Cục Lạc Thành thì có cả một bầy trẻ thơ cùng vui đùa như vậy.

Bây giờ thì nàng lại bay trong không gian, bay trong gió và chìm dần vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy thì Bạch Cốt Tinh đã thấy mình nằm trong một căn phòng xanh biếc, trên chiếc giường nệm êm đềm và bên tai nghe giọng hát du dương.

*Ôi cuộc đời lang thang
Trên khắp miền sa mạc,
Dưới ánh nắng chói chang
Bên dòng sông khô kiệt.*

*Nước rời xa tầm tay
Nao nao lòng khao khát.
Sao có được một ngày
Cho tim nàng được mát ?*

*Cát trải dài mênh mông
Nẻo đường như vô tận
Nắng vàng trưa gay gắt
Sa mạc vẫn vô biên.
Gió không ngừng than van
Cát không ngừng gào thét
Bước chân mờ dấu vết
Ôi... về đâu... về đâu ?*

Khi tiến vào Đại mạc, dù đã nghe Vương Việt kể qua nhưng Từ Mục Phong đâu có nghĩ là nó gian khổ như thế. Nhiều con giáp mã không chịu nổi cái nóng đã ngã gục, gió có lúc thổi điên cuồng xuyên qua những đụn cát cao hàng trăm mét làm cả một vùng mù mịt, cát bắn tứ tung vào mặt, vào tay, vào cổ, đau rát như bị kim châm. Nóng như thiêu như đốt, khát khô cháy cổ và những ảo giác luôn rình rập xuất hiện bất chợt nơi phía trước...

Đoàn quân của chàng đang tiến vào một ốc đảo, Từ Mục Phong nhận thấy một lá cờ có hình con chim nhạn đang bay phấp phới.

Một đoàn người khá đông tụ tập ở đây, họ nom giống như những thương buôn, một số thì lại giống như những cao thủ giang hồ.

Một ông già đang ngồi trong trướng, bộ râu bạc nom rất oai phong.

Lạc nhạn Thần phong Trương Thiên Nhạn.

Võ công của Trương Thiên Nhạn có thể không được đánh giá cao, nhưng trong việc buôn bán thì vô cùng uy tín. Ông ta chuyên buôn lụa, giấy và gốm sứ từ Đại Hải về Cực Lạc Thành, bây giờ ông đang chở một số hàng như rượu “Trúc bạch thiên hà tửu”, da gấu mèo, nấm trúc, tơ lụa... của Trúc Mẫu về Đại Hải.

Đi cùng là ba người của Trúc Mẫu : ba người họ Diệp.

Diệp Định Quốc trạc ngoài sáu mươi, người lùn thấp, đen đen, không có râu, chuyên sử “Diệp liễu đao”. Y là kẻ đứng thứ hai sau Trúc Mẫu ở tửu lầu Trúc Tuyền.

Diệp Kiên Cường cũng lùn lùn đen đúa như cha, cũng không có râu và cũng sử Diệp liễu đao. Ở Cực Lạc Thành y nổi tiếng là một tay chơi không tiếc tiền. Suy cho cùng thì với nhân dạng xấu xí như thế mà muốn có các người đẹp cung phụng thì phải “chi bạo” là điều hiển nhiên rồi. Y chi bạo và chơi cũng bạo nên có khá nhiều con rơi con rớt, một trong số đó là Diệp Khuynh Thành.

Diệp Khuynh Thành cao mà trắng, hẳn là nàng phải giống mẹ mới được như vậy, nhan sắc của nàng cũng thuộc vào hạng “khuynh quốc khuynh thành”, khó có thể tưởng được nàng là con của Diệp Kiên Cường, nhưng họ luôn gọi nhau là cha con và Diệp Định Quốc là ông nội.

Diệp Định Quốc nói “Nghe danh đại hiệp đã lâu bây giờ mới được diện kiến”.

Cái bàn trong trướng là một cái bàn bằng đá cẩm thạch, nó mát lạnh giữa cái nóng như thiêu của sa mạc. Từ Mục Phong ngồi đối diện với Trương Thiên Nhạn và Diệp Định Quốc thì ngồi bên cạnh. Nếu so về đẳng cấp thì hai người này không bằng họ Từ những về tuổi tác thì lại lớn hơn hẳn.

Hoàng hôn dần xuống, sa mạc nhuộm một màu hồng phơn phớt... Ốc đảo rợp bóng mát và những cây chà là cũng dường như thẫm đỏ. Từ Mục Phong lấy trong người ra một khúc cây rồng màu nâu đỏ, chàng thổi một điệu nhạc trầm trầm... Có lẽ đây là giờ phút hiếm hoi thư giãn nhất trong suốt cuộc hành trình.

Khi màn đêm buông xuống thì không khí lại trở nên lạnh giá, Diệp Khuynh Thành mơ màng ngắm những ngôi sao xa xôi. Nàng đã mười chín tuổi, mái tóc của nàng đen huyền và ánh sao như những hạt kim cương đính trên mái tóc, chúng lấp lánh và ngời sáng. Nàng có một vẻ đẹp e lệ chứ không kêu gọi như Bạch Cốt Tinh, và Từ Mục Phong cảm thấy con tim mình rung động. Nhưng chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên như không có gì, địa vị của chàng không cho phép thể hiện điều đó. Chàng là một tộc trưởng và đã có hai người vợ với những đứa con. Việc lấy vợ của Từ Mục Phong là một nghĩa vụ đối với bộ lạc để bảo đảm có con nối dõi, còn bản thân họ Từ chưa hề biết thế nào là một tình yêu thực sự.

Được mấy ngày thì Trương Thiên Nhạn ra đi trước, lão đòi cho Từ Mục Phong một số lạc đà và lấy đi những con giáp mã. Ông ta nói “ai muốn vượt qua sa mạc mà không có lạc đà thì xem như tự sát”.

Từ Mục Phong quyết định nghỉ lại thêm để đoàn quân hồi phục sức lực đầy đủ nên mấy ngày sau chàng mới lên đường. Nhờ có lạc đà đoàn quân đi nhanh hơn, qua sa mạc này là đến “Bình nguyên xanh” và sau đó là “Bình nguyên vàng”, quê hương của chàng...

Đi hơn nửa ngày thì thấy gió thổi càng lúc càng mạnh, người chỉ còn thấy lơ mơ qua màn cát trắng xóa.

Giữa sa mạc tự nhiên có một vách đá sừng sững, hằn xưa kia nơi đây phải có một dòng sông chảy xiết nên còn rải rác khá nhiều vỏ trai, vỏ ốc, họ bèn nép vào vách đá để tránh cơn bão cát và cái ánh nắng chói chang của mặt trời.

Trong cơn bão cát đó bỗng nghe có tiếng gầm gào dữ dội và những tiếng la khẩn thiết, Từ Mục Phong phóng người xuyên qua màn cát...

Chàng thấy một lá cờ gãy gục... lá cờ có hình con chim nhạn.

Một cuộc chiến khùng khiếp đã diễn ra, xác người bị xé làm nhiều mảnh bắn tứ tung – Một bầy quái thú – Từ Mục Phong đã nghe Vương Việt kể về bầy quái thú này, đó là bầy Sói Sa Mạc của Thổ Thú Thần, chuyên tấn công

những đoàn thương buôn. Con Sói Sa Mạc to lớn dị thường, toàn thân nó phủ một lớp lông màu trắng bạc, cứng như thép. Cả bầy sói lao vào tấn công đoàn thương nhân trong cơn bão cát khiến họ không kịp trở tay. Một con sói to nhất chắc là con đầu đàn phóng lên cắn đứt đầu của Diệp Định Quốc, thanh Diệp liễu đao văng ra xa lắc. Diệp Kiên Cường định xông vào cứu cũng không thoát khỏi nanh vuốt của mấy con sói khác.

Trong cơn bão cát điên cuồng, Từ Mục Phong bắn ra một phát ngân tiễn, cái ánh sáng vàng chói lọi của nó mạnh hơn cơn bão, nó làm bầy Sói Sa Mạc chóá mắt, chàng rút Kim đao ra, trong nháy mắt chém chết hơn chục con.

Con sói đầu đàn hoảng sợ bỏ chạy, dẫn theo cả bầy.

Khi cơn bão cát chấm dứt thì cả đoàn thương nhân chỉ còn hơn chục người sống sót, Diệp Khuynh Thành ôm xác cha và ông nội khóc thảm thiết, còn Trương Thiên Nhận lại không thấy đâu, chắc ông ta đã bị vùi thây trong cát bỏng ? Trong tình trạng như thế này nếu không theo Từ Mục Phong thì họ còn có thể đi đâu được nữa ?

Đấu chiến thắng Phạt

- 19 -

Bích Ngọc Thành là một nơi trù phú, cỏ cây xanh mướt, đủ loại kì hoa dị thảo, quanh năm hoa đào nở rộ, hồ nước trong veo, chim chóc luôn ríu rít trên cây... cả kinh thành ngập chìm trong làn nước xanh biếc, nhà cửa san sát, phố xá tấp nập, kiến trúc điện đài nguy nga tráng lệ, mọi người di chuyển trên những chiếc thuyền thơ mộng... phụ nữ thỏa sức vui chơi, họ uống rượu, đánh bạc, luyện tập võ nghệ, hầu như quyết định hết tất cả công việc, đàn ông chỉ làm những việc lật vật và phụ thuộc. Sống ở nơi đây Bạch Cốt Tinh dường như có được tất cả mọi cái gọi là “Lạc thú trần gian”. Đây có thể là chốn tiên bồng, nhưng là chốn tiên bồng chỉ dành cho đàn bà. Ở các tử điểm nơi khác thì đàn ông vồ vào mộng các thiếu nữ, còn ở Bích Ngọc Thành này, các bà lại có quyền vồ vào mộng các chàng trai trẻ. Từ thuở hồng hoang loài người vốn theo chế độ mẫu hệ, phụ nữ làm chủ bộ tộc, làm chủ gia đình, nhưng dần dần họ đánh mất cái địa vị đó cho đàn ông, Bích

Ngọc Thành có lẽ là nơi cuối cùng còn sót lại cái truyền thống này. Tất cả các vị trí tối cao nơi đây đều do phụ nữ nắm giữ, Thủy Thái Thần là người đàn bà có vị trí cao nhất, dưới trưởng bà ta là những người đàn bà cũng to mập y như vậy.

Trung tâm của Bích Ngọc Thành là một lâu đài nguy nga tráng lệ, tỏa ra một ánh sáng màu xanh biếc, đỉnh của nó là đầu của một con công với cái mào màu đỏ và phía sau là những cái đuôi vươn cao, xòe như cái quạt. Hàng vạn viên ngọc bích được dát lên tòa tháp, dưới ánh sáng ban ngày nó có màu xanh chói lọi.

Thủy Thái Thần ngự trị ở nơi này, là một người đồng tính nên trong lâu đài không hề có đàn ông bén mảng, bà ta cai trị Bích Ngọc Thành bằng một bàn tay sắt. Bên cạnh luôn là Thủy Cầm, một phụ nữ trắng trẻo phốp pháp, có tài đánh đàn tỳ bà siêu hạng, tiếng đàn như nước chảy mây trôi, lúc trầm lúc bổng, đặc biệt là tiếng đàn có thể đánh ngã người cách xa trăm thước. Một người nữa là Thủy Kỳ lại cao, gầy, có mái tóc đen dài tha thướt, nổi tiếng là một kỳ thủ siêu đẳng và có thể dùng quân cờ làm ám khí đánh ngã cả người lẫn ngựa ở xa hàng chục mét. Dưới trưởng Thủy Cầm và Thủy Kỳ là một đội nữ binh đông đảo và thiện chiến.

Thủy Mai, Thủy Lan, Thủy Cúc, Thủy Trúc là tứ đại hộ pháp, đều võ nghệ tuyệt luân, đều sử dụng loại vũ khí đặc dị và hơn hết là Thủy Tượng, một người đàn bà nặng hàng mấy tạ, thủ lĩnh của đàn voi chiến. Là phụ nữ mà bà ta lại dùng một cặp búa to đùng, sáng loáng, Bạch Cốt Tinh nhìn thấy phải nổi cả da gà... Thủy Thái Thần thống trị được Bích Ngọc Thành cũng là nhờ ở đám bộ hạ tài giỏi và trung thành như vậy. Khi Hải Vực Vô Ngân tiến vào nơi đây nàng được chào đón vô cùng nồng nhiệt, thay vì tuân theo Hỏa Lôi Thần, nàng quyết định đứng về nơi này vì một lý do đơn giản là họ đều cùng là đàn bà.

Hôm nay Thủy Thái Thần cũng tổ chức một đại tiệc để khao quân, thết đãi Hải Vực Vô Ngân, quận chúa áo tím của xứ ngàn lẻ một đêm và để bàn cách chống lại Liên quân Thành Đỏ.

Trong đại sảnh được khảm vô số những viên ngọc bích lung linh, Thủy Thái Thần mặt đỏ phừng phừng, tay giơ cao ly rượu, miệng quát lớn như tiếng sấm “Bọn Hỏa Lôi Thần khốn kiếp mà đến nơi đây chúng sẽ phải trả giá... ta nguyện rửa bọn chúng, thề sẽ đánh cho chúng không còn một manh giáp, không còn xác để trở về...”.

Hải Vực Vô Ngân đứng dậy, giơ cao thanh “Tử kim đao” ánh tím ngời ngời thề quyết tử cùng Bích Ngọc Thành trong tiếng hò reo của cả đoàn quân. Hoắc Tổng Quân cũng được mời tham dự, lão có lẽ là chiến binh duy nhất không phải đàn bà ở nơi này.

Tiếng đàn tỳ bà của Thủy Cầm vang lên réo rắt, Bạch Cốt Tinh lại xuất hiện

trong lót của Tam Vĩ Thiên Hồ giữa bầy mỹ nữ với điệu múa mê hoặc lòng người. Nàng đứng trên một tòa sen lung linh bởi những viên minh châu, đầu đội một cái vương miện long công gắn nhưng viên ngọc bích rạng ngời. Ánh mắt của Thủy Thái Thần nhìn nàng say đắm. Rượu Hồ phách được dịp chảy tràn như suối...

Đấu chiến thắng Phật

- 20 -

Khi Liên quân Thành Đỏ bắt đầu tiến vào lãnh địa của Thủy Thái Thần thì nữ tướng Thủy Tượng xin ra đánh trận đầu. Bà ta đứng trên một con voi trắng, con voi chúa này đầu được bọc giáp bạc, cặp ngà dài cũng được bọc thép và gắn thêm các mũi nhọn lờm chờm. Hai tay Thủy Tượng cầm hai cái búa khổng lồ múa tít, tiếng hô xung trận vang trời. Đàn voi chiến xông lên ầm ầm, khí thế vô cùng dũng mãnh, sát khí ngùn ngụt bay ngập cả một góc trời, cát phải bay, đá phải chạy, đất trời dường như nghiêng ngả.

Phía bên kia tướng tiên phong là Nhất Bạch Cuồng Phong đứng sừng sững giữa đại mạc, tóc của y bay phấp phật trong gió, y ngửa cổ phát ra những âm thanh khùng khiếp, đó là tiếng của “Quý khóc”, một siêu công phu dùng âm thanh để triệt hạ đối thủ.

Tiếng quý khóc cũng như tiếng quý cười, âm thanh kinh hồn làm bầy voi chiến đang ào ào tiến đến phải khiếp sợ dừng lại, lúc đó đoàn cung thủ của Thành Đỏ bắn hàng vạn mũi tên tua tua như mưa bão bay đến làm bầy voi lồng lên, quay người bỏ chạy. Tội nghiệp cho Thủy Tượng bị con voi trắng hất ngã xuống đất, nát thây vì đàn voi dẫm đạp trong lúc hoảng loạn. Đoàn quân tiên phong của Nhất Bạch Cuồng Phong thừa thế xông lên ào ào, chém giết đoàn nữ binh của Thủy Tượng vô số. Cuộc ra quân lần đầu thất bại làm Thủy Thái Thần phải cố thủ trong Bích Ngọc Thành, bên ngoài Liên quân Thành Đỏ bao vây trùng trùng điệp điệp.

Sau mấy ngày bao vây, bảo chủ của Long Bảo là Thiên Hỏa Thần Long Long Phi muốn lập công nên xin Hỏa Lôi Thần cho đánh trận thứ hai. Đoàn

quân của Long Bảo đều mặc giáp vàng với những chiếc vảy như vảy rồng, sử dụng trường kiếm và giáo dài, khi công thành thì dùng thang gỗ có bánh xe đẩy từ xa, áp vào tường thành để leo lên tấn công. Riêng Long Phi múa tít Thần long kiếm tạo ra những quãng sáng vàng chói lọi, cùng đám thủ hạ xông lên ào ạt, quyết tâm giết ngã các bức tường bao quanh thành và phá hủy các công trình cổ thủ trọng yếu.

Hàng trăm tiếng tù và cùng rúc lên trợ chiến. Chưa đến sát được tường thành đã thấy Thủy Cầm đứng trên cao, mười ngón tay múa tít gãy đàn tỳ bà. Tiếng ma cầm dồn dập như những đợt sóng biển đánh xuống làm đoàn quân phía dưới chao đảo, một số ngã gục. Thủy Kỳ lại xuất hiện dùng các quân cờ làm ám khí bắn như mưa sa bão táp khiến quân Long Bảo dẫm lên nhau mà chạy, chết vô số kể.

Sau thất bại của Long Phi, cuộc chiến tạm dừng được mấy ngày thì “Kim diện xích phát” Hùng Kiêu lại đòi tham chiến. Y cưỡi trên một con trâu to lớn đen sì với những sợi lông tua tủa, sức mạnh to lớn của nó là cày xéo xuyên toạc các chiến binh của kẻ địch, hất tung họ bay lên không trung như những món đồ chơi. Hùng Kiêu tay cầm một sợi dây xích dài, búi tóc đỏ bay phàn phật trong gió. Đoàn quân của y cũng cưỡi trâu kèm theo hàng trăm con trâu chiến bằng thép mũi nhọn tua tủa ào ào xung trận, quyết húc đổ tường thành.

Những con trâu sắt này chạy trên bốn bánh xe bằng thép, phía trước là một cái đầu với cặp sừng thép nhọn hoắt, khi nó di chuyển thì mặt đất rung lên bần bật, cây cối như ngã rạp và cát bốc lên như bão... Tiếng đàn tỳ bà của Thủy Cầm khó mà “gãy tai trâu” được, còn ám khí của Thủy Kỳ đâu có thấm gì với bầy trâu thép, tường cao của Bích Ngọc Thành sắp lung lay rạn vỡ thì Thủy Thái Thần xuất hiện...

Từ trên cao bà ta phát cái quạt, Phong Vũ Châm bay ra tua tủa, đó là cơn mưa tràn ngập không bao giờ dứt, là cơn thủy triều đen cuốn sạch cả bầy trâu sắt...

Nghe tiếng xương gãy răng rắc của hàng trăm con trâu chiến, Hùng Kiêu

rồng lên như trâu điên, quật mạnh sợi xích về phía Thủy Thái Thần, sợi xích quấn quanh bà ta giống như quấn phải một cây đại thụ, không lay chuyển nổi. Khi chiếc quạt sắp đập nát đầu Hùng Kiêu thì một chiếc hoàn bay đến, cứu y thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.
Hỏa Lôi Thần đã tới.

Đó là một cuộc chiến của nước và lửa...

Lửa càng bùng mãnh bao nhiêu thì Nước càng dồn dập bấy nhiêu.

Nước càng cuộn cuộn tuôn trào thì Lửa càng bốc cao lồng lộng.

Hỏa Lôi Thần múa tít cặp Lôi hỏa song hoàn tạo thành những cột cát khổng lồ, Thủy Thái Thần cũng đâu chịu kém, Phong vũ châm là những cơn mưa rất cả không gian.

Thủy Hỏa song thần đánh nhau mấy ngày mấy đêm vẫn bất phân thắng bại.

Cuộc chiến đã được nửa tuần trăng mà Liên quân Thành Đỏ vẫn không công nổi Bích Ngọc Thành, đến lượt Mã Hoành phải xung trận.

Y có biệt danh là “Thiên Lý Tung Hoành”, mấy chục năm nay tung hoành trên Con Đường Tơ Lụa, là nỗi khiếp sợ của bao đoàn thương lái, y cũng là một kẻ kiêu căng ngạo nghễ nên chúa thành Trường An tỏ ra không thích y lắm. Tham gia trận chiến này nếu y mà thắng trở về thì cũng được, còn bỏ mạng thì xem như là xong chuyện... vì thể tinh thần y không được sung mãn, nếu không vì sự bắt ép của Hỏa Lôi Thần thì y cũng chưa muốn đánh nhau ngay.

Mã Hoành một mình một ngựa đến trước cổng Bích Ngọc Thành khiêu chiến, lần này là cuộc chiến đơn lẻ giữa các tướng.

Khi cổng thành mở ra người ta thấy một bóng tím tràn ngập, Hải Vực Vô Ngân với thanh Tử kim đao chói ngời quyết tâm xung trận.

Mã Hoành cười lên hí hí như ngựa “Bích Ngọc Thành bộ hết người rồi hay sao mà phái một cô nương xinh đẹp ra đấu – hay là cô về làm vợ ta quách”

Hải Vực Vô Ngân quát “Tên mặt ngựa hỗn láo, hôm nay cho ngươi biết thế nào là lễ độ”. Tử kim đao phóng ra một đường như chớp hướng về Mã Hoành, nhưng Phi thiên kiếm là một cặp dài ngắn, âm dương, cương nhu có đủ - Tử kim đao muốn áp đảo nó không phải dễ. Hai bên đánh nhau từ lúc mặt trời đứng bóng cho đến khi sắp lặn vẫn chưa phân thắng bại, Mã Hoành sức khỏe như một con ngựa, y nhận thấy đao pháp của Hải Vực Vô Ngân đã có phần chậm lại.

Ngựa đã mệt nên cả hai bỏ ngựa chuyển sang đánh nhau trên cát bỏng, Phi thiên kiếm lúc thì bay lên như đại bàng, lúc thì sà xuống như rắn hổ tỏ ra ngày càng áp đảo. Hải Vực Vô Ngân vẫn không nao núng, nàng đã cởi bỏ cả áo giáp, bộ y phục màu tím ướt đầm mồ hôi dán chặt vào cơ thể lộ rõ từng

đường cong khêu gợi, Mã Hoành mắt không rời khỏi những đường cong đó, y đã chủ quan, muốn bắt sống Hải Vực Vô Ngân mang về...

Khi mặt trời to như cái lồng bàn chìm xuống dưới triền cát, tỏa cái ánh sáng đỏ thẫm thì Mã Hoành xòe Phi thiên kiếm như cánh chim, tung một đòn quyết định – bất thành linh từ dưới cát bỗng vọt lên một ánh lửa làm Mã Hoành bất ngờ chơi với – con Phượng hoàng lửa của Hải Vực Vô Ngân nấp chìm trong cát vọt lên khè một bóng lửa che khuất tầm mắt Mã Hoành, Hải Vực Vô Ngân chỉ chờ có thế, Tử kim đao bay đến nhanh như một làn chớp, đầu của Mã Hoành đứt lia khỏi cổ lẫn lồng lốc trên đại mạc.

Đấu chiến thắng Phật

- 21 -

Ngũ Độc Giáo chia làm năm đạo thủy quân hướng tới Bích Ngọc Thành.

Năm đạo quân đứng đầu bởi năm đường chủ là :

Hắc chủ Đồng Đại Diễn (con trai của Đồng Đại Độc)

Bạch chủ Lục Bạch Nương

Xích chủ Ngô Ngôn Thi

Thanh chủ Vu Lan Hoa

Huỳnh chủ Tân Hồng Diệp

Vạn Độc Thần ngồi trên chiến thuyền chỉ huy, hôm nay mặt lão trở nên xanh như chàm đồ, hai con mắt đỏ rực như lửa, bộ râu quai nón đen sì dựng lên tua tủa – Lão được người đời xưng tụng là “Tuyệt độc kỳ nhân”, hiển nhiên sát cơ đã cháy bùng trong tim lão.

Lục Bạch Nương luôn đứng sát bên, ả mặc chiến bào màu trắng, mái tóc bạch kim tung bay trong gió nom rất lộng lẫy.

Vạn Độc Thần và Lục Bạch Nương dùng chiếc nhẫn “Minh nguyện hóa hình” hạ độc vào nguồn nước của Bích Ngọc Thành nên sáng nay trong kinh thành này dân chết la liệt, có lẽ cả phân nửa kinh thành đã bỏ mạng, chìm trong một màu tang tóc.

Một tiếng pháo nổ vang trời, thuyền hoa từ từ tiến ra, trên chiếc ghé bành Chim công, Thủy Thái Thần ngồi chồm chồm như một con cóc khổng lồ, con giận dữ tộ độ làm nét mặt bà ta lúc xanh lúc đỏ nom rất khủng khiếp. Hạ độc vào nguồn nước để giết dân chúng là một thủ đoạn vô cùng hèn hạ, một tội ác không thể chấp nhận được dù là trong chiến tranh.

Tứ đại hộ pháp Mai, Lan, Cúc, Trúc đứng hai bên cũng đặng đặng sát khí. Thủy Mai lướt đến khiêu chiến với Hắc chủ Đồng Đại Điện, cô ta sử cặp “Mê hồn thảo” tấn công như vũ bão. Đồng Đại Điện vung “Thất xà kiếm” lên chống đỡ. Thất xà kiếm là một thanh kiếm có bảy đoạn, chính giữa có một cái rãnh nhỏ chứa “Thất độc xà” nên thanh kiếm này không cần đâm trúng, chỉ cần sượt nhẹ qua da là đối thủ vong mạng ngay.

Thủy Lan người cao dong dong, sử thanh “Luyện tử thương” như rồng bay phượng múa đấu với Thanh chủ Vu Lan Hoa. Á này sử một thứ vũ khí quái dị, âm độc nhìn giống như cái móc câu gọi là “Đoạn hồn câu” bốc lên mùi tử khí.

Thủy Cúc người thấp nhỏ lại sử Đại Long đao ồ ạt như bão táp công thẳng đến

Xích chủ Ngô Ngôn Thi, gã này mình cao tám thước, mặt đỏ râu dài, sử cặp “Ngô công kích” rất quái dị. Hai bên một cao một thấp quần thảo với nhau trên chiến thuyền nom rất tức cười.

Thủy Trúc có lẽ là người đẹp nhất trong Tứ đại hộ pháp, mặc chiến bào rất tha thướt, sử một dọi dây rất mỏng manh những áp lực lại nặng nề như sóng thần cuộn cuộn ập đến Huỳnh chủ Tân Hồng Diệp.

Tân Hồng Diệp gốc người Ba tư nên có mái tóc đen như mun, đôi hàng lông mày dài và đậm, còn có ngoại hiệu riêng là “Bò cạp núi” chỉ sự độc hiểm không ai bì kịp. Á cũng nổi danh là đại thâm nữ nên trước đây rất được Vạn Độc Thần sủng ái, từ khi có Lục Bạch Nương thì lão thâm ra lơ là nên giữa hai ả này luôn ngầm ngầm có sự kình địch. Tân Hồng Diệp sử đôi găng tay bọc thép màu đen tuyền với ngũ thảo dài nhọn hoắt tẩm đủ loại độc dược, khi đánh tỏa ra một làn bụi độc mờ mờ vạn phần nguy hiểm. Thủy Trúc và Huỳnh chủ Tân Hồng Diệp trong thoáng chốc trao đổi mấy chục chiêu bất phân thắng bại.

Trên chiến thuyền chỉ huy, Vạn Độc Thần mặc cái áo ngũ sắc, phía trước là “Ngũ Độc Kỳ Bảo” tạo nên danh tiếng ghê gớm cho Ngũ Độc Giáo.

- Chiếc hồ lô màu đen bên trong chứa “Thất xà đại độc” là nọc của bảy loài rắn độc nhất trong thiên hạ.

- Chiếc hồ lô màu trắng là nọc của Thiềm Tô Chu Cáp.

- Chiếc hồ lô màu vàng chứa Vạn Niên Cổ Mẫu.

- Chiếc hồ lô màu xanh chàm chứa Thiên Niên hạc đỉnh hồng.

- Chiếc hồ lô cuối cùng màu đỏ như lửa không biết chứa cái gì, nghe đồn là loại độc nhất trong thiên hạ gọi là “Thất tâm nữ”.

Thủy Thái Thần rống lên một tiếng như tiếng sấm, lao vút về phía Vạn Độc Thần, quyết xé xác lão cho hả giận. Phong vũ châm là một cơn mưa nước độc đen ngòm đổ ụp xuống. Đám đệ tử Ngũ Độc Giáo vũ lộng “Càn khôn khiên” thành một bờ tường vững chắc Phong vũ châm không thể xuyên qua

được.

Thủy Thái Thần phóng ra một luồng kinh khí như bạt sơn đảo hải, chỉ nghe sầm một tiếng, đám đệ tử với Càn khôn khiến bắn văng tứ phía. Vạn Độc Thần hoảng vía quăng chiếc hồ lô đen về phía Thủy Thái Thần, “Thất xà đại độc” phủ chụp lên người Thủy Thái Thần nhưng bà ta dường như không sao cả, vẫn lao về trước như con sóc. Trước tình thế đó Vạn Độc Thần hai tay cầm hai chiếc hồ lô trắng và vàng quăng tiếp, Thiềm Tô Chu Cáp và Vạn Niên Cổ Mẫu xông đến nhưng Thủy Thái Thần đưa tay chụp lấy rồi bỏ vào miệng nhai rau rầu. Cảnh tượng đó làm đám đệ tử Ngũ Độc Giáo khiếp đảm bỏ chạy tán loạn, Vạn Độc Thần quỳnh quáng cầm hai cái hồ lô xanh và đỏ còn lại quăng đại về phía Thủy Thái Thần. Một đám bụi đỏ và một làn khói trắng như sương mù mịt che phủ không còn thấy Thủy Thái Thần đâu nữa. Thần tiên mà trúng phải kỳ độc này thì cũng phải ứa máu mà chết, nhưng Thủy Thái Thần vẫn xuyên qua được, tiến sát đến Vạn Độc Thần. Lão già này cũng đâu chịu thua, vận “Ngũ độc thần công” đánh thẳng về phía Thủy Thái Thần. Bà này xòe bàn tay to như cái quạt ra đón đỡ, chỉ nghe sầm một tiếng Vạn Độc Thần bị chấn động tối tăm cả mặt mũi, chưa kịp hoàn hồn thì Thủy Thái Thần đã chụp lấy cổ vận mạnh, tiếng xương gãy nghe răng rắc. Bà ta nhắc bổng Vạn Độc Thần lên xé toạc ra làm hai mảnh khiến tim gan phèo phổi của lão bắn văng tứ phía, máu me nom rất khủng khiếp. Lục Bạch Nương hoảng vía quăng chiếc nhẫn “Minh nguyện hóa hình” trúng vào ngực của Thủy Thái Thần rồi quay mình bỏ chạy nhưng Tân Hồng Diệp đã chờ sẵn tung một cước khiến ả bị văng trở lại, Thủy Thái Thần nhanh tay tóm được liền xé toạc ra làm mấy mảnh.

Ngũ Độc Giáo mạnh ai nấy chạy, Hắc chủ Đồng Đại Điện bị phân tâm nên “Mê hồn thảo” của Thủy Mai thừa cơ móc luôn vào cổ giựt đứt cuống họng té nhào chết tốt. Thanh chủ Vu Lan Hoa cũng chịu chung số phận, bị Luyện tử thương của Thủy Lan đâm trúng ngực té xuống đất gãy đánh đập. Chỉ có Xích chủ Ngô Ngôn Thi và Huỳnh chủ Tân Hồng Diệp là nhanh chân tẩu thoát.

Thủy Thái Thần quay trở về tòa lầu đài nguy nga tráng lệ khám hàng ngàn viên ngọc bích. Trong cái ánh sáng xanh xanh kỳ ảo đó bà thấy Bạch Cốt Tinh với bộ đồ trắng muốt nhưng trên tay lại là thanh Cổ kiếm đen sì. Thủy Thái Thần dường như không lấy làm ngạc nhiên, bà ta đứng yên lặng, trên người hàng trăm thứ độc đã bắt đầu công phạt làm làn da của bà ta trở nên nhầy nhụa như một xác chết đã trương phình.

Bạch Cốt Tinh từ từ đâm mũi kiếm tới, Thủy Thái Thần dường như không chống đỡ, bà ta lại uốn lên, đưa ngực hứng lấy mũi kiếm. Bạch Cốt Tinh cảm giác mũi kiếm xuyên qua tim Thủy Thái Thần thật chậm, thật chậm... nằng bồng cảm thấy dường như tim mình cũng đau đớn... Thủy Thái Thần

nói khẽ “Ở đời trước sau gì thì cũng phải chết... chết trong tay người mình yêu có lẽ là sung sướng nhất”. Không thấy có sự căm thù... ánh mắt của Thủy Thái Thần nhìn Bạch Cốt Tinh vẫn rất dịu dàng, bà vẫn thấy đó là Tam Vĩ Thiên Hồ của ngày nào... cái hương vị nồng nàn của tình yêu vẫn còn như phảng phất...

Khi Thủy Thái Thần ngã xuống thì Bạch Cốt Tinh vẫn đứng lặng hồi lâu... rất lâu sau đó nàng mới bỏ đi, phía bên ngoài Bích Ngọc Thành đã bắt đầu phừng cháy, cái ánh lửa rừng rực của nó sáng vàng vạc xa hàng trăm dặm. Thủy Cầm đang ngồi trên thành cao dùng Ma cầm đánh dạt Liên quân Thành Đỏ ra xa đột nhiên nghe tiếng tiêu réo rất. Uy lực của Tử huyền tiêu dường như trấn áp cả tiếng Ma cầm. Tiêu Vong Trần đã xuất hiện, tiếng tiêu trở thành luồng “Phong kiếm” vút thẳng về phía Thủy Cầm. Phong kiếm xuyên qua tim hất Thủy Cầm từ trên thành cao ngã nhào xuống đất, Ma cầm đứt phụt. Thủy Kỳ thấy vậy thì bật vía kinh hồn, rơi cả mấy quân cờ, chưa kịp bỏ chạy thì sợi xích sắt của Hùng Kiêu từ dưới đất bay lên siết chặt lấy, đang trong thế giằng co thì Thần long kiếm của Long Phi đã bay đến chém rơi đầu.

Đàn trâu sắt đã húc đổ cổng thành và bờ tường, Liên quân Thành Đỏ tràn vào như nước vỡ bờ, cát bụi tung trời, tiếng binh khí va vào nhau inh tai nhức óc, tiếng ngựa hí vang, tiếng người la ó. Hải Vực Vô Ngân vùng Tử kim đao cùng Hoắc Tổng Quản múa đôi thiết kích tả xung hữu đột, mở đường máu xông ra nhưng Liên quân Thành Đỏ quá đông, cả hai đánh mãi vẫn không thoát được. Hoắc Tổng Quản bị lạc trong đám loạn quân còn Hải Vực Vô Ngân bị trúng phải sợi xích của Hùng Kiêu té nhào xuống. Trong lúc nhắm mắt chờ chết thì có một bóng đen từ đâu bay đến, trong chớp mắt đã không còn thấy Hải Vực Vô Ngân đâu nữa.

Đoàn quân chính nghĩa của Liên quân Thành Đỏ tràn vào như bão tố, gặp người giết người, gặp của cướp của, không một tội ác nào mà không dám làm, máu chảy thành sông, thân chết thành núi, đến con gà con chó còn không tha hưởng hồ là con người ?

Đấu chiến thắng Phật

- 22 -

Khi Hải Vực Vô Ngân tỉnh lại nàng thấy một đôi mắt đang dịu dàng nhìn mình, thấy những chiếc lá vàng bay và tiếng sóng nước vỗ rào rạt... Đây là một ngôi nhà nhỏ nằm ven Dòng Sông Thanh Tịnh.

Nàng nói “Phải chăng ta đã chết...”

Vương Việt mỉm cười “...và ta sống lại ở nơi này...”

Hải Vực Vô Ngân muốn hỏi về số phận của Bích Ngọc Thành, của mọi người nhưng nàng không dám nghĩ về nó.

Vương Việt nói nhỏ “Có những điều mà ta phải quên đi thì mới có thể sống tiếp được – ai có thể biết đằng sau một cuộc chiến nhân danh chính nghĩa là những điều gì ?”.

Chàng đang nghĩ đến Nhất Bạch Cuồng Phong.

Chàng nghĩ y là người rất tốt, nhưng lại là kẻ tiên phong trong một cuộc chiến mang lại đau thương cho biết bao con người.

Hải Vực Vô Ngân đã ngồi dậy, nàng nhìn ra dòng sông. Nàng đã dám sống hết mình, dám chiến đấu và hi sinh, không biết cả đoàn quân của nàng bây giờ ai còn sống, ai đã chết ? - Và bây giờ nàng có dám yêu ? – Nàng là quận chúa của một kinh thành vĩ đại còn Vương Việt chỉ là một kẻ lang thang không nhà, một kiếm thủ nổi tiếng đâu có nghĩa là gì trên trái đất này ?

Nhưng tình yêu lại là tất cả.

Vương Việt và Hải Vực Vô Ngân dường như quên đi cuộc đời xung quanh, họ sống bên nhau trong ảo mộng một thời gian rất dài, rất dài... Hơi thở họ hòa quyện vào nhau, thân thể họ hòa quyện vào nhau và tinh thần của họ dường như là một.

Ái tình là gì nếu không phải là sự hòa nhập, là sự tận hiến của hai con người dường như xa lạ nhưng lại đến với nhau vì sự tìm kiếm cái nửa bên kia của một đời người ?

Ở nơi đây buổi sáng có thể nghe tiếng vỗ cánh của những con vẹt trời còn buổi chiều có thể nghe tiếng chim bìm bịp kêu tha thiết. Có những ngày trời mưa như trút, căn nhà lá đơn sơ rung lên bần bật, Vương Việt và Hải Vực Vô Ngân ôm nhau thật chặt, họ sưởi ấm bằng chính tình yêu nồng nàn của họ. Vương Việt trở thành một người dân chài, chàng lưới những con cá mang ra chợ và Hải Vực Vô Ngân có thể tự tay nấu những món ăn ngon. Họ là hai con người của hai dân tộc khác biệt, tình cờ cùng đi trên một nẻo đường thiên lý xa xôi, cùng mong muốn cuộc sống yên bình như thế này được kéo dài mãi mãi... Buổi chiều hôm ấy trời dường như sắp mưa, gió thổi về mạnh lắm, hàng cỏ lau va vào nhau xào xạc, xào xạc. Rồi cơn mưa chợt đến mang theo làn hơi lạnh lạnh xen lẫn trong từng giọt nước, tiếng mưa rơi nghe tí tách, không gian như trầm lắng, thời gian như lắng đọng... có lẽ nào, có bao giờ và vì sao tình yêu của con người lại không thể lâu bền vĩnh viễn ?

Một ngày kia, trong một buổi sáng ban mai, khi Vương Việt chuẩn bị đi lưới

cá thì chàng thấy có những xác chết trôi dạt vào ngôi nhà đơn sơ của mình. Vương Việt thấy những xác chết này rất quen thuộc, họ bị kết thành bè và thả trôi theo dòng sông. Những con tôm bu theo những cái bè xác chết này để rĩa thịt, những con cá cũng bu theo xác chết để rĩa thịt... Những xác chết bị cá rĩa mất tai, mất mũi và mất nom thật kinh khủng. Vương Việt đã nhận ra những xác chết này... những xác chết này đã kéo chàng trở về với cuộc sống thực tại, một thực tại không thể trốn tránh.

Họ là người của những bộ tộc sống trên Bình nguyên vàng.

Đêm hôm đó Vương Việt buồn bã nói với Hải Vực Vô Ngân “Đã đến lúc chúng ta phải chia tay rồi”. Trời đêm tĩnh mịch, dưới ánh trăng mọi vật đều trở nên mờ ảo lung linh. Hải Vực Vô Ngân nao lòng trong màn không gian yên ắng, nàng lắng nghe tiếng chim vạc kêu trong đêm tối. Nghĩ đến cuộc chia ly sắp xảy đến, nàng chợt rung mình quẩn lại tấm áo choàng, như chìm vào bóng đen đặc quánh xung quanh. Nàng nói “Không lẽ mối tình nào với huynh cũng chỉ là mối tình qua đường ?” - Tuy là một nữ hiệp, từng trải qua bao cuộc chiến, lập nên bao kỳ tích nhưng nàng vẫn là một thiếu nữ với trái tim nhạy cảm, luôn đau đớn dần vạt vì chữ tình.

Vương Việt muốn Hải Vực Vô Ngân trở về kinh thành Baghdad, nơi đó mới xứng đáng với một quận chúa tôn quý như nàng. Cầm lấy bàn tay nồng ấm của Hải Vực Vô Ngân đặt lên trái tim mình, chàng nói “ngày nào trái tim huynh còn đập thì hình bóng của muội vẫn ngự trị ở nơi đây, huynh còn có sứ mệnh phải làm và huynh tin rằng chúng ta rồi sẽ còn gặp nhau và lúc đó số mệnh sẽ cho chúng ta ở bên nhau mãi mãi”.

Đấu chiến thắng Phật

- 23 -

Khác với Bích Ngọc Thành tường cao, hào sâu nên việc tấn công có phần khó khăn, Bình nguyên vàng là một thảo nguyên mênh mông với các bộ lạc cư trú rải rác nên Liên quân Thành Đỏ tràn qua tấn công có phần nhanh chóng. Họ chỉ dừng lại khi gặp phải đoàn quân “Hoàng kim giáp” và trang bị “Kim Long Khiên”, cưỡi những con ngựa cũng được mặc giáp bào của Ngân tiền Từ Mục Phong.

Hùng Kiêu và đoàn quân trâu sắt cũng phải dừng lại.

Thiên Hỏa Thần Long Long Phi với đoàn quân mặc giáp vảy rồng cũng chưa

dám tấn công.

Từ Mục Phong đứng giữa đoàn quân nom thật oai hùng, cái bóng dáng cao lớn của chàng sừng sững trên bình nguyên như một pho tượng đồng, chàng rút Kim Ngân cung và Ngân tiễn ra chuẩn bị bắn.

Khi Cửu Tử Hoàng Châu viết xong quyển “Thất bảo binh khí” đã lâu thì Ngân tiễn mới xuất hiện, chứ bảo bối này có thể xếp vào hàng thứ nhất trong thất bảo. Thủy Thái Thần mấy lần định thôn tính Bình nguyên vàng đều vì Ngân tiễn mà phải bỏ chạy.

Khi Ngân tiễn bắn ra cái ánh sáng huy hoàng của nó làm kẻ thù chói mắt không nhìn thấy gì và tất cả sức lực hầu như cạn kiệt, đoàn quân dù đông đến mấy cũng phải tan rã.

Từ Mục Phong dương cung bắn phát tên đầu tiên.

Thay vì phải vút lên cao và tỏa hào quang chói lọi thì mũi tên bay chấp chới vài chục thước rồi rơi bộp xuống đất. Bọn Hùng Kiêu cười lên ha hả “Tuồng Ngân tiễn có gì đặc biệt, té ra là thứ đồ chơi con nít”.

Từ Mục Phong giật mình, chàng vội bắn phát tên thứ hai, kết quả cũng không hơn gì. Đến phát tên thứ ba thì Kim Ngân cung gãy rời.

Ngân tiễn đã bị đánh tráo.

Ngân tiễn lúc nào cũng ở bên mình như hình với bóng, kẻ nào có thể đánh tráo nó được ? Từ Mục Phong cảm thấy tim mình như chùng xuống với một nỗi lo sợ mơ hồ... hình bóng của một thiếu nữ bỗng như hiện lên trước mắt... Nhưng chàng không còn thời gian để suy tư thêm nữa.

Từ trong Liên quân Thành Đỏ tiếng Tử huyền tiêu của Tiêu Vong Trần đã cất lên. Luồng Phong kiếm như cơn lốc xoáy xuyên thẳng vào trận địa của Kim long khiến làm nó phải chao đảo không còn đứng vững.

Hùng Kiêu và Long Phi chỉ chờ có thế, Liên quân Thành Đỏ ào lên tấn công ồ ạt. Trong tình thế đó Từ Mục Phong chỉ còn cách rút Kim đao và Khiên triệu hồn ra chống đỡ.

Thiên Hỏa Thần Long Long Phi vung Thần Long kiếm như một cơn rồng nhe nanh múa vuốt chém xuống một nhát thật mạnh, Từ Mục Phong vận hết công lực giơ Kim đao lên đỡ. Chỉ nghe một tiếng động kinh hồn, Thần long kiếm tuột khỏi tay Long Phi bay vút đi, dư lực của Kim đao tiếp tục bay đến làm lão hoảng vía vội lăn tròn xuống đất, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Từ Mục Phong múa tít Kim đao tả xung hữu đột đánh dạt cả trăm quân nhưng sức người có hạn, Liên quân Thành Đỏ lại đông như kiến, tràn lên hết đợt này đến đợt khác... đoàn quân của chàng chẳng mấy chốc hầu như chẳng còn ai sống sót, Từ Mục Phong chỉ còn lại một mình đành phải xoay người bỏ chạy.

Chàng phóng đi như gió, trở về bộ lạc chỉ còn người già, phụ nữ và con nít. Từ Mục Phong đốc thúc họ rút đi thật mau, chàng nhớ đến xứ sở xa xôi của

Vương Việt và bây giờ đó chính là con đường sống cuối cùng của họ. Khi ra khỏi Bình nguyên vàng thì chàng dừng lại, đau xót nhìn bộ tộc chỉ còn lại vài chục người, Từ Mục Phong nói với hai người vợ hiền nước mắt đang tuôn lã chã “Ta không thể đi tiếp, ta cần phải quay lại để làm cho rõ ràng một chuyện. Các ngươi phải đi thật xa, phải sống và duy trì bộ lạc”.

Những người vợ quý xuống cầu xin Từ Mục Phong hãy đi theo họ nhưng chàng kiên quyết lắc đầu. Chàng ôm lấy những đứa con bé nhỏ và nói “Đến một ngày nào đó khi các con lớn lên sẽ hiểu được rằng chúng ta đã chiến đấu vì tự do cho đến hơi thở cuối cùng. Các con là tương lai của bộ lạc và chúng ta sẽ vượt qua tất cả, bộ lạc sẽ nhất định trường tồn...”

Đấu chiến thắng Phật

- 24 -

Sau khi san bằng Bích Ngọc Thành và thôn tính Bình nguyên vàng, Hỏa Lôi Thần ngày càng thấy mình giống mặt trời. Một ngày kia khi đang ngồi trên Long sàng thuộc cung Hỏa Thần Long với những viên đá hoa cương tím lung linh lão bỗng mơ thấy mình biến thành mặt trời thực sự.

Lão thấy mình biến thành mặt trời bay lên khỏi Thành Đỏ và tít cao trên đại mạc, trong buổi trưa hè nhìn xuống phía dưới Hỏa Lôi Thần thấy một con cóc xám xịt và một con rắn khổng lồ.

Khi tỉnh dậy lão kể lại với Cửu Tử Hoàng Châu.

Cô ta nói “Con cóc chính là hiện thân của Thủy Thái Thần, cái chết của bà ta vẫn còn ám ảnh ngài”.

Hỏa Lôi Thần nói “Còn con rắn khổng lồ ? – ta không thích nó...”.

Cửu Tử Hoàng Châu trầm ngâm một hồi rồi nói “Có thể đó là điềm báo về sự thay đổi ngôi vị thống soái”.

Hỏa Lôi Thần không tin vào điềm báo, nhưng lão cũng quyết định ra đại mạc. Cửu Tử Hoàng Châu khuyên “Biết đâu đây là một âm mưu của kẻ thù, sao ngài không để Nhất Bạch Cuồng Phong đi thám thính trước ?”.

Hỏa Lôi Thần cười gằn “Một con người vĩ đại như ta thì có kẻ nào dám làm gì được ? hơn nữa ở đại mạc ta vẫn luôn là mạnh nhất”.

Khi lão đến giữa đại mạc, trên triền cát bỏng Hỏa Lôi Thần thấy có một túp lều trắng toát, bên trong có một lão già đang ngồi.

Lão già tóc bạc phơ, bộ râu cũng bạc trắng dài đến tận ngang bụng, nom như

một tiên ông.

Hỏa Lôi Thần thông thả bước vào.

Lão già râu bạc nói “Rất vinh dự được tiếp đón”

Hỏa Lôi Thần lạnh lùng hỏi “Người là ai mà dám giỡn mặt ở nơi này ?”.

Lão phỏng đoán lão già này là một pháp sư đến từ kinh thành Khiva. Đó là một nơi nổi tiếng với những pháp sư chuyên luyện rắn. Hỏa Lôi Thần cũng từng định cho quân chinh phục kinh thành này nhưng chưa có dịp.

Lão già nói tiếp “Chúng ta đều là những kẻ lang thang trong sa mạc, và sa mạc khó vượt qua nhất chính là sa mạc tinh thần”.

Hỏa Lôi Thần nghĩ giấc mơ của mình là do lão pháp sư này làm ra, những pháp sư ở kinh thành Khiva rất giỏi thâm nhập vào giấc mơ của người khác.

Lão nói “Người muốn gì ?”.

Pháp sư già nói khẽ “Con người chỉ có thể đến được với nhau bằng cách vượt qua được nỗi cô đơn của chính mình và lòng đố kỵ cố hữu...”.

Hỏa Lôi Thần cười nhạt.

Pháp sư mờ dần và biến mất, căn lều cũng biến mất, phía xa xa xuất hiện một bóng người, khi đến gần thì Hỏa Lôi Thần nhận ra đó là một người đàn bà.

Một người đàn bà xiêm y rất hờ hang kêu gọi.

Hỏa Lôi Thần đã nhận ra người đàn bà này.

Lão hắng giọng “ Yển Phi Hoa, người dám đến tìm ta sao ?”.

Yển Phi Hoa nói “Ông hứa cho ta tất cả, cuối cùng thì ta không hề có được gì hết”.

Hỏa Lôi Thần nói “Ta không định lập hoàng hậu cho Thành Đỏ”.

Yển Phi Hoa nói “Nhưng ông đã thề thốt với ta”.

Hỏa Lôi Thần cười gằn “Sau này ta đã nghĩ lại, hạng đàn bà bán đứng cả cha mẹ, anh chị và cả chồng như người giữ ở bên cạnh là rất nguy hiểm”.

Yển Phi Hoa căm thù nói “Vì thế mà ông đã chọn Cửu Tử Hoàng Châu”.

Hỏa Lôi Thần nhăn mặt “Cô ta không đáng gì đến chuyện này, ta căm người xúc phạm đến cô ta”.

Yển Phi Hoa rút trong người ra cây Huyết thủ đỏ rực, Hỏa Lôi Thần cười khinh bỉ “Người định dùng thứ đồ chơi đó đối phó với ta hay sao ?”.

Phía xa bỗng có cơn lốc xoáy ào ào cuốn tới.

Hậu hoa xà đã đến.

Hậu hoa xà cuốn lấy Hỏa Lôi Thần, bao vây lão bằng một sức mạnh phi thường, sức mạnh ấy đã từng giết chết Tứ Lục Thân Bất Hoại trong nháy mắt hay đã dễ dàng đả bại Vương Việt.

Hỏa Lôi Thần quát lên một tiếng, Lôi hỏa song hoàn vũ lộng đẩy bật Hậu hoa xà ra xa.

Vô Ảnh Pháp Sư không ngờ sức phản ứng của song hoàn mạnh kinh hồn

như vậy, lão hiện nguyên hình là một lão già râu dài đầu bạc, quần xung quanh là một con rắn thần khổng lồ. Lão bị chấn động còn đang thở không ra hơi.

Hỏa Lô Thần cười ha hả “Người nên dắt ả điếm về kinh thành Khiva mùa may làm trò xin tiền thiên hạ thì hơn”.

Vô Ảnh Pháp Sư phùng phùng nét mặt, con rắn thần từ từ lớn dần, to như một ngọn núi, khè khì độc lao thẳng về phía Hỏa Lô Thần trong gió cát bay mù mịt và trời đất tối sầm.

Hỏa Lô Thần không nao núng, lão vũ lộng Lô hỏa song hoàn, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa rung chuyển cả đại mạc khiến các đoàn thương lái đang đi trên những triền cát phải hoảng hồn dừng lại.

Cảnh vật sáng bừng trở lại trong ánh nắng trưa gay gắt.

Lô hỏa hoàn đập nátбет đầu con rắn thần khổng lồ, xác của nó nằm vắt trên đại mạc như một núi cát đen sì.

Đánh rắn phải đánh đập đầu, nhưng Lô hỏa song hoàn cũng phải chịu mất một.

Hậu hoa xà đã bị hủy, Vô Ảnh Pháp Sư bạt vĩa kính hồn toan biến hình chạy trốn nhưng chiếc hoàn còn lại của Hỏa Lô Thần đã bay đến. Số Vô Ảnh Pháp Sư không may mắn như Vương Việt, chiếc hoàn đập đầu lão vỡ nát, óc văng tung tóe.

Yến Phi Hoa khiếp đảm quay mình tính thoát thân nhưng chiếc Lô hỏa hoàn đã bay đến biến thành Càn khôn quỳện trù lên người ả, trong nháy mắt nó xiết Yến Phi Hoa thành một đồng thịt bầy nhầy không còn hình thù gì nữa.

Hỏa Lô Thần bật lên tiếng cười đắc thắng, tiếng cười của lão vang rền trên đại mạc, tiếng cười của một kẻ dường như bất khả chiến bại.

Đại mạc ngày càng nóng bỏng, càng lung linh huyền ảo, phía xa xa xuất hiện thêm một bóng người.

Một thiếu nữ trong trang phục trắng muốt bay pháp phối như mang lại làn gió mát, nàng từng được suy tôn là đẹp nhất trần gian, nhưng trên tay lại cầm một thanh kiếm.

Một thanh Cổ kiếm đen sì.

Anh có thấy màu đất đen trong nắng,

Sắc kiếm đen làm tia nắng càng đen.

Gió hòa cát thổi từng cơn rất bỏng,

Kiếm khí xông lên tận chín tầng mây..

Bạch Cốt Tinh nói “Cùng lúc giết được Vô Ảnh Pháp Sư và Ngọc Diện Yêu Hồ Yến Phi Hoa thì chỉ có thể là một người, là Hỏa Lô Thần vĩ đại”.

Hỏa Lô Thần nói “Người có muốn đi theo bọn họ?”.

Lão cũng đã nghe về sự hóa thân giữa Bạch Cốt Tinh và Tam Vĩ Thiên Hồ.

Bạch Cốt Tinh cười rất tươi “Điều gì cũng phải thử thì mới biết chắc được”.

Cổ kiếm biến thành một màn đen công thẳng về phía Hỏa Lôì Thần, lão vũ lộng chiến Lôì hỏa hoàn còn lại chống đỡ.

Hoàn và Kiếm va chạm mãnh liệt, Bạch Cốt Tinh chấn động cả người nhưng nàng vẫn đứng vững. Hỏa Lôì Thần im lìm, sừng sững nhưng lão cũng cảm thấy kinh ngạc vì sức mạnh vượt trội của Cổ kiếm.

Bạch Cốt Tinh chợt hiểu rằng nàng đã có được sức mạnh của Thủy Thái Thần, nếu không nàng không thể đỡ nổi cú va chạm đó.

Lôì hỏa hoàn như một ngọn núi lửa phun rừng rực, Cổ kiếm như từng đợt sóng biển trào dâng – Cả hai đánh hồi lâu vẫn bất phân thắng bại. Bạch Cốt Tinh nghĩ nếu Hỏa Lôì Thần còn đủ cặp Lôì hỏa song hoàn thì nàng nhất định phải thảm bại.

Trời đã ngả về chiều, đại mạc dường như càng oi bức, càng ngột ngạt, xa xa lại hiện lên một bóng người.

Hỏa Lôì Thần nhìn thấy kẻ đó thì nổi giận đùng đùng, lão quát “Tên bại tướng nhục nhã dưới tay ta sao không cút về hoang đảo còn mò đến đây làm gì”.

Kim Tài Thần đã xuất hiện, lão cười hề hề “Ở hoang đảo bấy lâu nay ăn rau cỏ chán quá nên nay ta muốn về Thành Đỏ kiếm chút cơm gà cháo thịt” – nói đến đó lão lại cười lên hớ hớ như khiêu khích Hỏa Lôì Thần.

Cả đoàn quân và kinh thành của lão từng bị san bằng bởi Hỏa Lôì Thần, lão may mắn thoát chết nhưng mối thâm thù mấy chục năm nay ngày càng nung nấu.

Hỏa Lôì Thần đẩy bật Bạch Cốt Tinh ra xa, phóng về phía Kim Tài Thần, Lôì hỏa hoàn vụt biến thành Càn khôn quyền chụp lên người lão này siết chặt. Nhưng Kim Tài Thần không nát thây như Yến Phi Hoa, lão chỉ bị kẹt cứng, không nhúc nhích được, tiếc là Hỏa Lôì Thần không còn cái hoàn thứ hai để đập đầu lão.

Bạch Cốt Tinh đã lướt đến sau lưng Kim Tài Thần, Cổ kiếm đâm luôn dưới Càn khôn quyền, mũi kiếm nhô ra vừa đủ đâm thủng tim Hỏa Lôì Thần.

Hỏa Lôì Thần sững sờ nhìn xuống dưới ngực, máu từ đó đã phun ra giọt giọt, mắt lão trợn trừng lên dường như kinh ngạc lắm. Lão buông rơi Càn khôn quyền, phóng mình chạy qua đại mạc.

Lão trở về Thành Đỏ.

Lão có vô số phi tần, mỹ nữ nhưng chỉ có một người duy nhất được ở trong cung Áo Long thần bí, đó là Cửu Tử Hoàng Châu.

Cô ta vẫn ngồi đó như ngày nào, Hỏa Lôì Thần quỳ xuống úp mặt vào lòng nàng, Cửu Tử Hoàng Châu nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc lão.

Từ khi viết xong hai quyển “Thất Bảo Bình Khí” và “Thất Tinh Kiếm” thì danh tiếng Cửu Tử Hoàng Châu trở nên lừng lẫy, rất nhiều cao thủ ngưỡng mộ và nhiều người trong số họ nhắn gửi nàng hãy viết tiếp, đừng ngừng ở

con số bảy. Hỏa Lôì Thần cũng thế, lão quý trọng nàg hơn bất cứ một người đàn bà nào. Lão là một kẻ thấp lùn, mày râu nhẵn nhụi nhưng có quyền lực vô song, luôn xem mình là kẻ đứng trên thiên hạ, luôn tự ví mình là mặt trời đỏ rực. Bây giờ lão lại trở về đây, úp mặt vào cái nơi mà mọi anh hùng hào kiệt, mọi bậc vĩ nhân đều từ đó sinh ra... cái mà khi lớn lên họ lại xem như một món đồ chơi, một món hàng hay một thứ gì đó tầm thường... thì Hỏa Lôì Thần trước khi chết lại tìm về nơi đó.

Có thể lúc đó lão chợt hiểu rằng mình cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác ?

Có thể lúc đó lão chợt hiểu rằng tất cả mọi thứ đều là phù du, chỉ có tình yêu của người đàn bà là vĩnh cửu ?

Có thể lúc đó lão chợt hiểu rằng thất bại là một điều không ai tránh khỏi và cái cuối cùng mà con người có được chính là sự trống trải, là hư không ?

Có thể lúc đó lão chợt hiểu thêm rất nhiều điều nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể sửa chữa được nữa...

Thần thánh hóa cá nhân không tôn vinh được bao nhiêu mà nhiều khi lại làm sai lệch đi giá trị đích thực của một con người.

Kim Tài Thần gắng sức chui ra khỏi Càn khôn quyền, bộ giáp của lão càng trở nên sáng rực. Lão nói “ Nếu không có Kim giáp bảo thì ta đã vong mạng rồi”.

Kim giáp bảo là báu vật mà Cửu Tử Hoàng Châu xếp vào hàng thứ tư trong “Thất Bảo Bình Khí”, trên cả Phong vũ châm và Lôì hỏa song hoàn. Đó là chiếc áo giáp không gì xuyên thủng được, nước, lửa hay bất cứ sức mạnh nào khác cũng không làm suy chuyển được nó.

Kim Tài Thần thở phò, đây là điều mong đợi bấy lâu và lão không giấu được niềm sung sướng. Trong một hoàn cảnh nhất định nào đó Rồng nhỏ lại chiến thắng Rồng lớn, kẻ yếu hơn lại chiến thắng được kẻ mạnh, cuộc cờ nào cũng có thể đảo ngược.

Bạch Cốt Tinh cố gắng trấn tĩnh, nàng cũng không tin được rằng cuối cùng lại đắc thủ, có thể giết được kẻ hùng mạnh bậc nhất trong thiên hạ.

Kim Tài Thần từ từ cởi Kim giáp bảo ra đưa cho Bạch Cốt Tinh và nói “Người đã có sức mạnh của nước và lửa, nhưng cần phải có thêm cái này mới có thể đấu với kẻ kia được”.

Bạch Cốt Tinh không ngờ Kim Tài Thần lại dám đưa báu vật hộ thân của lão cho mình, nàng nói “ Kim giáp bảo là báu vật mà biết bao kẻ trong thiên hạ mơ ước, ông có thể đưa cho ta sao ?”.

Kim Tài Thần cười lên ha hả “Báu vật là cái gì ? bảo kiếm vào trong tay một kẻ vô dụng chỉ có thể giết gà, mổ chó... Báu vật chỉ xứng với tên gọi của nó

khi phát huy khả năng đúng lúc nhất... con dao cùn cũng trở thành một báu vật nếu nó giết được kẻ thù. Khi cô mặc Kim giáp này vào hy vọng sẽ làm được điều mà không ai tưởng có thể làm được ?”.

Xác của Yến Phi Hoa nằm sóng soài trên cát bỏng, Kim Tài Thần lục trong đó lấy ra một tấm da, trên đó có xăm một tấm bản đồ xanh thẫm.

Lão cất tiếng cười nghe ròn rợn “Yến Phi Hoa đã giết và lột da chi ruột là Yến Dương Trang chỉ vì cái này... ngày mai tất cả cao thủ trong Cực Lạc Thành đều sẽ có nó...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 25 -

Cực Lạc Thành là một nơi ồn ào náo nhiệt thâu đêm suốt sáng, phố phường luôn rực rỡ sắc màu, ngựa xe nườm nượp như nước chảy.

Trên lầu Trúc Tuyền thực khách lúc nào cũng đông ngìn nghịt, Trúc Mẫu nở một nụ cười khoan khoái. Sau cuộc chiến san bằng Bích Ngọc Thành và Bình nguyên vàng, bà ta thuộc nhóm những người được hưởng lợi sau chiến tranh, việc buôn bán ngày càng phát đạt.

Hơn mười ngày nay trên lầu có một vị khách khá đặc biệt, ông ta cao to, bộ râu rậm rạp, đầu chít khăn, mặc đồ giống như một chiến binh Hồi giáo. Cái quan trọng chính là ông ta chỉ rất sộp, thay vì chỉ phải trả một đỉnh bạc thì ông ta hào phóng móc ra một đỉnh vàng ròng, số tiền đủ để dùng cho cả tháng.

Đã hơn mười ngày nay ông ta vung tiền như vậy nên Trúc Mẫu cũng có phần đề tâm đến và tự hỏi ông ta là ai ?

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống trên Dòng Sông Thanh Tịnh thì người đàn ông mới rời khỏi lầu, ông ta không đi về phía kỹ viện hay các sông

bạc mà lại hướng ra đại mạc. Ông chọn một tảng đá và ngồi ở đó suốt đêm dài...

Không gian ngày càng trở lạnh và sao trên trời ngày càng lấp lánh... Một tiếng động phá tan màn đêm tĩnh mịch, dưới triền cát bỗng trời lên một cái đầu trọc lóc với chòm tóc lơ thơ. Một người từ dưới cát nhảy vọt lên, y thấp lùn, bộ râu cá chốt gắn trên cái mặt bì bì như tấm thớt. Y cười hềnh hếch “Cứ tưởng người ba đầu sáu tay thế nào, té ra là một lão già râu rậm”.

Thông thường nếu lùn thấp thì nên sử vũ khí ngắn, nhưng gã lùn này lại sử một cây gậy rất dài, một đầu nhọn hoắt còn một đầu lại rẽ nhánh và uốn cong như trăng lưỡi liềm. Đó không phải là thương hay giáo mà là một vũ khí rất đặc biệt có tên “Nguyệt nha sản”, trên giang hồ những người sử dụng vũ khí này có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gã lùn tỏ ra rất vui tính, gã lại cười hềnh hếch, nói tiếp “Từ Mục Phong, người tưởng giả làm chiến binh Hồi giáo là che mắt được thiên hạ hay sao?”.

Từ Mục Phong, chính là người đàn ông râu rậm, bình thản trả lời “Ta không cần phải che mắt ai, ta cũng đang chờ bọn người...”.

Dưới cùn cát lại nhô lên một cái đầu nữa, lần này là một gã cao gầy nhìn cứ như con vạc ăn đêm, mặt gã không tươi tắn như tên lùn mà đăm đăm khó chịu. Gã cao kều, chân tay dài ngoẵng nhưng lại một cặp “Phán quan bút”, thứ vũ khí thường dùng cho những người tầm vóc thấp nhỏ.

Gã lùn lại nói “Bọn ta là những chiến binh nổi tiếng ngoài đại mạc, ta là Sa mạc đại vương Trần Toàn Thắng, còn đây là người anh em của ta Sa mạc nhị vương Trương Bất Bại”.

Gã lại cười rộ lên một tràng rồi mới chịu nói tiếp “Sở dĩ giang hồ gọi ta là Trần Toàn Thắng bởi vì từ trước đến giờ trong các cuộc chiến ta luôn là người chiến thắng – còn Trương Bất Bại cả đời chỉ mong được biết thế nào là chiến bại mà không được”.

Có những tiếng hú xa xa của bầy sói sa mạc, Trần Toàn Thắng múa tít Nguyệt nha sản, lại trở giọng cười hềnh hếch “Người nên tự xử thì hay hơn là chờ bọn ta ra tay. Tự xử thì sẽ được chết toàn thân, bọn ta mua hòm an táng đàng hoàng, còn để bọn ta mà đã ra tay thì người sẽ bị băm thành trăm mảnh quăng làm bữa cho bầy sói sa mạc”.

Trương Bất Bại bấy giờ mới rút lên the thé “Hy vọng kim đao của người không đến nỗi tồi tệ như ngân tiễn, làm trò cười cho của Liên quân Thành Đỏ”.

Nhắc đến Ngân tiền là nhắc đến nỗi đau trong tim Từ Mục Phong, đôi mắt của chàng bùng lên một ngọn lửa căm thù mãnh liệt.

Nguyệt nha sản và Phán quan bút chia hai bên áp tới, Kim đao cũng ra khỏi vỏ, trong thoáng chốc đã trao đổi hơn năm chục chiêu. Từ Mục Phong nhận thấy bản lĩnh hai tên này không phải tầm thường, không phải là loại hữu danh vô thực, sơ sễ là chết ngay với chúng.

Trần Toàn Thắng thực ra đâu phải là kẻ vô danh tiểu tốt, gã đã từng là tổng thủ lĩnh cấm vệ quân ở kinh thành Trường An, còn Trương Bất Bại làm tới chức ngự sử, là kẻ văn võ song toàn. Cả hai bị kết vào tội thâm lạm công quỹ, bị chúa thành Trường An phạt đánh một trăm hèo và trục xuất khỏi kinh thành.

Hai tên cùng đường đành hành nghề giết mướn ngoài đại mạc đã hơn chục năm nay.

Thêm năm chục chiêu nữa thì Từ Mục Phong bỗng cảm thấy hai chân dường như nặng trĩu, đầu tự nhiên nhúc nhúc như búa bổ và mắt như mờ dần... cuộc chiến này xem ra không thể kéo dài. Trần Toàn Thắng cũng đã nhận ra điều đó, gã ngả người phóng vút Nguyệt nha sản về phía trước đánh một đòn quyết định, Từ Mục Phong bỗng tung bỗng lên cao, thanh Kim đao rời khỏi tay chàng quay tít, xẹt ngang cổ Trần Toàn Thắng nghe cái phụt, đầu gã rời khỏi cổ bay tuốt vào trong đại mạc làm mồi cho bầy sói.

Cuối cùng thì cũng kết thúc cái tên Trần Toàn Thắng.

Trương Bất Bại liều mạng áp sát, cặp Phán quan bút đánh vào ngang hông Từ Mục Phong một đòn quyết tử nhưng Kim đao đã nhanh hơn, cấm pháp vào giữa ngực gã. Trương Bất Bại trợn trắng cả hai mắt, cuối cùng thì gã cũng được biết thế nào là chiến bại.

Từ Mục Phong lão đảo, Kim đao rơi khỏi tay, chân chàng khụy xuống...

Bên tai chàng bỗng nghe tiếng vỗ tay đôm đốp, rồi một giọng nói vẳng đến như từ địa ngục “Hảo công phu, hảo công phu... trúng phải Đoạn hồn tán mà còn giết được Sa mạc Song hùng thì đúng là tuyệt đại cao thủ”.

Trên sa mạc xuất hiện thêm một bóng người.

Y thấp lùn và đen nhem nhẻm, nhăn nhui không râu, nếu không phải Diệp Kiên Cường thì còn ai vào đây nữa ?

Diệp Kiên Cường đã bị bầy sói sa mạc xé xác ngay trước mắt Từ Mục Phong, sao còn xuất hiện ở đây ? Nhưng rõ ràng y vẫn sống nhăn, tay còn giờ cao thanh Diệp liễu đao mỏng dính, thanh đao tỏa ra cái ánh sáng xanh nhờ nhờ trong màn đêm, cười rú lên như ma quỷ “Bây giờ thì khắp chốn giang hồ sẽ được thấy ta lấy đầu một tuyệt đại cao thủ như thế nào...”.

Từ Mục Phong đã thấy trước mắt tối sầm, chàng lão đảo ngã xuống. Diệp

Kiên Cường từ từ tiến tới, Diệp liễu đao sắp vung lên thì y thấy một ánh mắt lạnh lẽo như xuyên thủng màn đêm đang nhìn mình, y còn kịp thấy một luồng sáng trắng lòe như tia chớp rồi mới chịu ngã sấp xuống cát, thanh Diệp liễu đao buông rơi khỏi tay, phút cuối cùng Diệp Kiên Cường cũng không thể tin được trên đời này lại có một đường kiếm nhanh như thế.

Đấu chiến thắng Phật

- 26 -

Khi Từ Mục Phong tỉnh dậy, chàng thấy một gương mặt hiền hòa đang nhìn mình, gương mặt của một nhà sư.

Chàng cũng thấy một cái cửa sổ, thấy bên ngoài là một khu vườn, thấy những cây hoa anh đào đang nở rộ phô màu hồng phấn bát ngát, thấy một gương mặt quen thuộc với nụ cười tươi.

Chàng đã nhận ra đó là Vương Việt.

Nhà sư cầm trên tay một viên ngọc sáng lòe và nói “Chính viên kỳ châu này đã cứu mạng đại hiệp, không có nó thì ông đã chết vì chất độc Đoạn hồn tán cách đây ba ngày rồi”.

Chính Hòa Lô Thần đã tặng Từ Mục Phong viên châu này, đó là viên Tảo Trần Châu, kỵ thủy, kỵ hỏa, kỵ trần. Nước gặp nó thì dạt ra, lửa gặp nó thì tắt ngấm, cát đá gặp nó thì tan mất... bách bệnh, tà khí, độc dược không thể làm hại.

Từ Mục Phong khẽ hỏi “Đây là đâu ?”

Vương Việt bước vào và nói “Đây là một mật thất nhỏ phía sau Cực Lạc Thành tên là Linh Cảnh Tự, còn đây là Minh Không Thiền Sư , ngài là một thiền sư tu hành ở đây hơn sáu chục năm rồi”.

Thiền sư mỉm cười và nói “Đại hiệp cứ yên tâm tịnh dưỡng, sẽ chẳng có ai đến quấy rầy, đây là nơi an toàn tuyệt đối”.

Từ Mục Phong nằm yên lặng, trước mắt chàng lại hiện ra hình ảnh một người...

.....

Khi về đến Bình nguyên vàng thì giữa Từ Mục Phong và Diệp Khuynh Thành đã phát sinh một mối giao cảm đặc biệt. Diệp Khuynh Thành cảm thấy cuộc đời mình không thể thiếu Từ Mục Phong được nữa. Đó không phải chỉ vì ông nội và cha đã mất, nàng cần một nơi nương tựa, mà bởi vì nàng cảm thấy trong tim mình có một điều gì đó còn lớn hơn thế nữa.

*Ôi chàng trai kiêu hùng
giữa sa trường bão táp
Trên chiến mã oai phong,
trong bụi bay, gió cuốn.
Em nhỏ như hạt cát
giữa bạt ngàn đại mạc
Hãy mang em theo cùng...*

Còn Từ Mục Phong tuy là thủ lĩnh của một bộ lạc lớn nhất ở Bình nguyên vàng nhưng cũng vẫn là một con người bằng xương bằng thịt. Một người đàn ông khỏe mạnh tràn trề sức sống thì sao có thể không rung động trước vẻ diễm lệ của một người con gái mới lớn, nhất là người con gái đó lại đang nhờ chàng bảo bọc. Điều quan trọng nhất là tuy đã có hai vợ và mấy người con nhưng thật ra cho đến tận bây giờ Từ Mục Phong vẫn chưa hề biết tình yêu là gì... những người vợ của chàng đều là lấy vì nghĩa vụ, vì sự nổi dõi của bộ tộc.

Vì thế hình ảnh của Diệp Khuynh Thành đã chiếm trọn và khắc sâu vào trái tim của Từ Mục Phong một cách dễ dàng.

Khi trở về đến Bình nguyên vàng, Từ Mục Phong tập hợp các già làng và ngỏ ý xin cưới Diệp Khuynh Thành làm vợ.

Các già làng nói “Ông và cha của cô ta vừa mới chết, hơn nữa cô ta không phải người thuộc các bộ lạc sống trên Bình nguyên vàng, thủ lĩnh cần phải tìm hiểu nguồn gốc và thân thế cô ta nhiều hơn chăng?”.

Từ Mục Phong phật ý và nói “Ông nội và cha của cô ta đã chết ngay trước mắt ta, bây giờ cô ta trở nên bơ vơ, không còn người thân, không nơi nương tựa, bộ lạc của chúng ta phải dang rộng hai tay để đón nàng vào”.

Các già làng đều biết chàng là người quyết đoán, từ trước đến nay Từ Mục Phong nổi tiếng là người ít nói, nhưng hễ nói ra điều gì thì phải làm cho bằng được, vì thế họ không dám ngăn cản chàng nữa.

Nửa năm sau một đám cưới linh đình đã diễn ra suốt ba ngày ba đêm, Diệp Khuynh Thành được trang điểm theo phong tục của bộ lạc, nàng càng trở nên lộng lẫy. Các tù trưởng của những bộ lạc sống trên bình nguyên đều đến

chúc mừng đôi uyên ương, chúc mừng thủ lĩnh của họ cưới được một cô vợ dịu hiền có nhan sắc chim sa cá lặn.

Những tháng ngày tiếp theo là những tháng ngày vô cùng hạnh phúc, Từ Mục Phong đắm chìm trong niềm hoan lạc. Khi hoàng hôn buông xuống trên thảo nguyên mênh mông, chàng lấy tù và ra thổi, Diệp Khuynh Thành ngồi bên cạnh, nàng ngả đầu vào bên vai, ngược đôi mắt nhìn say đắm.

Từ Mục Phong không bao giờ quên được ánh mắt nồng nàn và tha thiết ấy.

.....

Từ Mục Phong ở lại Linh Cảnh Tự một thời gian, một ngày kia khi Vương Việt đến thăm thì không thấy Từ Mục Phong đâu, chàng chỉ thấy trên bàn có hàng chữ “Tại hạ còn có việc hệ trọng phải làm, tấm lòng của huynh đài và Thiên sư nguyện kiếp sau sẽ đền đáp”.

Vương Việt muốn đi tìm Từ Mục Phong nhưng Minh Không Thiên Sư cầm tay chàng, giữ lại và nói “*Dòng sông nào không chảy ra biển cả ? sinh linh nào cuối cùng không trở về với cát bụi ? người đã quyết ra đi rồi thì không nên luyến tiếc...*”.

Đấu chiến thắng Phật

- 27 -

Trương Thiên Nhạn đưa tay vuốt chòm râu bạc, ông ta đã gom đủ hàng hóa và đang chuẩn bị lên đường. Sau cuộc chiến ở đại mạc, Trương Thiên Nhạn bị cơn bão cát vùi lấp và khi chui lên được thì ông ta chỉ còn thấy xung quanh đầy xác chết. Ông ta đành phải quay lại Cực Lạc Thành, kể lại sự việc với Trúc Mẫu, vay tiền, mua hàng hóa và thuê mướn các cao thủ để áp tải về Đại Hải.

Lá cờ có hình con chim nhạn lại tung bay phấp phới như minh chứng cho sự trường tồn của Lạc Nhạn Thần Phong Trương Thiên Nhạn.

Khi bước vào căn lều chỉ huy, bên chiếc bàn đá vuông, ông ta thấy một bóng đen to lớn, một người đàn ông râu rậm, đầu chít khăn đã ngồi đó từ lúc nào.

Trương Thiên Nhạn thoáng giật mình nhưng sự từng trải chiến trường vẫn giữ cho ông ta sự bình tĩnh cần thiết.

Người đàn ông nói “Chắc ông không ngờ sẽ còn gặp lại ta...”.

Trương Thiên Nhạn bước đến bên bàn, ngồi xuống đối diện với người đàn ông và nói “Tuy đại hiệp để râu dài và nom già đi rất nhiều nhưng lão phu vẫn nhận ra ngay – Lạc Nhạn Bảo luôn luôn vinh dự được tiếp đón đại hiệp”.

Từ Mục Phong lạnh lùng nói “Chắc ông đã nghe chuyện ở Bình nguyên vàng”.

Trương Thiên Nhạn trả lời “Trên mọi nẻo đường của Con Đường Tơ Lụa đều biết chuyện này, lão phu xin chia buồn cùng đại hiệp”.

Từ Mục Phong cười gằn “Lịch duyệt trên giang hồ và thân thiết với Trúc Mẩu như ông không lẽ lại không biết cha con họ Diệp đều là giả mạo?”.

Trương Thiên Nhạn dường như giật bắn người, ông ta suy nghĩ hồi lâu rồi nói “Lão phu xin thề trước vong linh của tổ tiên, trước sự an nguy của tất cả mọi người sống trong Lạc Nhạn Bảo, với danh dự của Lạc Nhạn Thần Phong Trương Thiên Nhạn mấy chục năm bôn tẩu trên chốn giang hồ chưa từng làm việc gì hồ thẹn với lương tâm rằng lần đó là lần đầu tiên lão phu gặp hai người bọn họ”.

Ngưng một lúc ông ta nói tiếp “Khi chui ra khỏi cồn cát, lão phu chỉ thấy xung quanh toàn xác chết, không hề biết việc đại hiệp cứu được Diệp Khuynh Thành và mang cô ta về Bình nguyên vàng”.

Từ Mục Phong lăm lăm không trả lời, Trương Thiên Nhạn lại nói “Đầu dây mối nhợ có thể là ở Trúc Mẩu, đại hiệp hãy thử gặp bà ta xem sao”.

Từ Mục Phong nói “Trước khi biết rõ hư thực ta tạm thời gửi cái đầu của ông trên cổ, nếu ông nói sai ta sẽ đến lấy sau...”.

Trương Thiên Nhạn khẳng khái đáp “nếu lão phu có gì lừa dối thì hai tay xin dâng cái đầu già nua này tạ tội với đại hiệp”.

Từ Mục Phong nói tiếp “Bây giờ ta có một việc cần nhờ đến ông”.

Trương Thiên Nhạn nói “Lão phu không dám từ nan...”.

.....

Trúc Mẩu đang ngồi trong một căn phòng tuyệt đẹp, căn phòng với gam màu hồ phách trầm ấm, không biết nó có được làm bằng hồ phách thật hay không, nếu thế thì nó hẳn là một căn phòng vô giá.

Bà ta không ở tửu lầu Trúc Tuyên mà sống ở một tòa lầu đài tráng lệ bên Dòng Sông Thanh Tịnh, ngay giữa lòng Cực Lạc Thành. Ở đó bà ta trồng hẳn một vườn trúc và nuôi một bầy gấu mèo tuyệt đẹp. Bà ta rất yêu loài gấu mèo và hiện tại, khi đang ngồi trong chiếc ghế bành sang trọng, có hai con gấu mèo nhỏ bé và xinh xắn đang nằm trong lòng.

Trong phòng còn có một người nữa.

Một người đàn ông lùn lùn, đen đen, mập mập, mày râu nhẵn nhụi.

Chính là Diệp Định Quốc.

Diệp Định Quốc không có râu, nhưng lão lại có thói quen đưa tay lên sờ

cầm, lão nói “Không ngờ Từ Mục Phong trúng phải Đoạn hồn tán mà vẫn không chết, còn giết được cả Sa mạc Song hùng. Ta nghĩ gã còn có trợ thủ vì vết thương trên ngực của Diệp Kiên Cường là vết đâm của kiếm”.

Trúc Mầu nói “Việc này không liên can đến ta, ta chỉ chuyên buôn bán làm ăn, người chớ có lôi ta vào...”.

Diệp Định Quốc cười nhả nhử “Nếu Thành Đồ không hỗ trợ phía sau cho bà thì việc buôn bán của tửu lầu Trúc Tuyền đâu có thuận buồm xuôi gió như vậy.

Chắc chắn Sài Đảo đâu có để cho bà thông dong kiếm ăn một mình một cõi như thế”.

Trúc Mầu nói “Ta vẫn cống nạp cho Thành Đồ hằng năm đầy đủ”.

Diệp Định Quốc im lặng một hồi rồi nói tiếp “Diệp Khuynh Thành bây giờ ra sao rồi ?”.

Trúc Mầu quắc mắt “Bọn người là những kẻ vô lương tâm, dùng cả con cháu mình cho những mưu đồ đen tối, từ lúc biết đến chuyện ở Bình nguyên vàng nó đã trở nên căm lạnh, đến bây giờ cũng chưa ăn uống gì...”.

Diệp Định Quốc nói “Bà phải chăm sóc nó cẩn thận, không được để nó chết...”.

Có tiếng gõ cửa, rồi có tiếng nói “Bẩm Trúc Mầu bên ngoài có Trương Thiên Nhạn cầu kiến”.

Diệp Định Quốc lại nói “Nửa đêm rồi lão già này còn đến làm gì ?”.

Trúc Mầu bảo to “Cứ cho lão vào”.

Cánh cửa hồ phách nặng nề hé mở, Trương Thiên Nhạn chậm chậm bước vào, mắt không hề nhìn đến Diệp Định Quốc, khấn trương nói với Trúc Mầu “Có người nhờ lão phụ giao cho bà vật này”.

Ông ta đưa cho Trúc Mầu một cái hộp, bà ta mở ra thì thấy bên trong là một viên kỳ châu sáng ngời. Trúc Mầu bất giác thốt lên “Tây trần châu...”.

Diệp Định Quốc vụt nói “Hỏa Lôi Thần đã tặng viên kỳ châu này cho Từ Mục Phong ngay giữa Đại Tiệc Tím, vì sao người kia có được ?”.

Trương Thiên Nhạn đáp “Người đó chính là Từ Mục Phong”.

Diệp Định Quốc nói “Hắn là nhờ nó mà gã không bỏ mạng vì Đoạn hồn tán”.

Trúc Mầu hỏi “Gã có nói gì không ?”.

Trương Thiên Nhạn nói “Ông ta hẹn gặp ngoài đại mạc đúng trưa ngày mai”.

Trúc Mầu lại nói “Chỉ có vậy thôi ?”.

Trương Thiên Nhạn nói “Chỉ có vậy, việc của lão đã xong, lão phu sẽ trở về Đại Hải ngay đêm nay”.

Diệp Định Quốc cười lên hớ hớ “Ta đã hiểu vì sao một kẻ bất tài như lão lại sống được đến bây giờ”.

Trương Thiên Nhận căm ghét nhìn Diệp Định Quốc nhưng không nói gì. Chờ cho lão đi khuất, Trúc Mầu mới nói “Việc này là do ngươi gây ra, trưa mai ngươi phải đến hẹn để giải quyết cho xong, ta không muốn hệ lụy vì chuyện này”. Diệp Định Quốc gằn giọng “Bà không phải lo, ta quyết phải lấy đầu Từ Mục Phong để tế trước mộ con trai ta”.

Đấu chiến thắng Phạt

- 28 -

Cái nắng ở đại mạc thật là kinh khủng, nó khô khốc và bỏng rát – Nắng giữa trưa lại càng khủng khiếp hơn nữa, nó như thiêu như đốt, nó làm thân thể dường như bốc lửa.

Từ Mục Phong đứng sững, bóng của chàng đã in dưới chân của chàng, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi.

Diệp Định Quốc đến như quỷ hiện hình, lão không đi một mình mà dẫn theo một người. Họ Diệp đã đen lăm rồi nhưng kẻ đi với lão còn đen hơn thế, đen sì sì như hòn than. Y khoác trường bào màu xám, mái tóc dài xõa thành từng lọn không che được cặp mắt sáng quắc như loài chim ăn thịt. Nếu y cầm thêm cái lưỡi hái thì hẳn mọi người sẽ nghĩ là thần chết đến.

Từ Mục Phong gằn giọng “Ta với các ngươi từ trước đến nay không oán không thù, sao lại làm thế?”.

Diệp Định Quốc cất giọng âm trầm “Có những việc mà ngươi sẽ không bao giờ biết được. Trên đời này có những oán thù không bao giờ trả được và cũng có những việc phải trả giá mà không hề có thù hằn gì cả...”.

Từ Mục Phong nói “Việc hôm nay chỉ có thể giải quyết bằng cái chết”.

Người áo xám bây giờ cũng cất giọng “Ta cũng muốn xem Kim đao của Từ Mục Phong lợi hại như thế nào”.

Giọng nói của kẻ này nghe cứ như từ âm ty địa ngục vọng về.

Y cất tiếng cười như ma hờn quỷ hú, nói tiếp “Ta tên Yên Trang Châu, người đất Minh Viễn, giáo chủ của Cô Lô Giáo, chuyên nạp vong triệu hồn. Nếu ngươi ngoan ngoãn chịu chết ta bảo đảm sẽ cho ngươi làm thủ lãnh các đạo âm binh...”.

Minh Viễn là nơi rộng ản cạp nấp, sản sinh ra rất nhiều cao thủ tà đạo, quỷ thuật. Dòng họ Yên từ lâu đã lừng lẫy trên giang hồ, còn Cô Lô Giáo từng được đánh giá ngang hàng với Ngũ Độc Giáo, là một giáo phái chuyên thờ hung sát thần và dùng một lá cờ đen có hình sọ người làm biểu tượng.

Lá cờ đen cũng đã được cắm phập trên mặt cát, nó tung bay phàn phật trong gió.

Yến Trang Châu sử một thanh kiếm nửa đen nửa đỏ, chuôi kiếm có hình sọ người. Trong “Thất tình kiếm” Cửu Tử Hoàng Châu xếp nó ngang hàng với Huyết ma kiếm, tên là Cô lâu kiếm. Khi Cô lâu kiếm múa lên sẽ hiện ra những hình xương sọ rất rùng rợn, nhe nanh múa vuốt uy hiếp tinh thần đối thủ.

Có tên này hỗ trợ thảo nào Diệp Định Quốc tỏ ra khá tự tin, không chừng bọn giáo đồ của Cô Lâu Giáo cũng đã bao vây xung quanh rồi.

Diệp liễu đao đã được rút ra, 108 đường đao của Diệp Định Quốc cũng chưa hề biết đến thất bại. Lần này nó lại liên thủ cùng Cô lâu kiếm nên khí thế vô cùng dũng mãnh. Hàng ngàn cái sọ người ẩn hiện vây phủ lấy Từ Mục Phong, trùng trùng một màu đỏ như máu. Kim đao không hề nao núng, cũng tỏa hào quang sáng ngời, hai bên đánh hồi lâu cũng chưa phân thắng bại.

Diệp Định Quốc hơi thở đã trở nên nặng nề.

Bỗng Yến Trang Châu hú lên như quỷ hú... trên sa mạc bỗng xuất hiện hàng ngàn bóng đen ào ào xông đến, hình bóng của chúng thoắt ẩn thoắt hiện, hẳn đây là đoàn âm binh của Cô Lâu Giáo. Có thêm đoàn âm binh này tham chiến thì Từ Mục Phong khó mà chống đỡ.

Âm binh bao vây tứ phía, Từ Mục Phong tả xung hữu đột múa Kim đao kín như một bức tường thành nhưng bọn âm tấn công hết lớp này đến lớp khác, về lâu dài e rằng khó cầm cự được.

Bỗng như có một làn kiếm khí vô hình tràn ngập không gian, đoàn âm binh tự nhiên tan mất. Cô Lâu Giáo Chủ cả kinh, miệng đang niệm thần chú phát học ra máu, thân hình chao đảo. Từ Mục Phong vận hết thần lực vung Kim đao chém một nhát thật mạnh, Kim đao chạm vào Cô lâu kiếm nghe như sấm nổ, ảnh hình sọ người vùng tắt phụt.

Kim đao đã chặt Yến Trang Châu ra làm hai mảnh.

Diệp Định Quốc bạt vía kinh hồn, định trầm người xuống cát tẩu thoát nhưng bàn tay của Từ Mục Phong như cái kìm sắt kẹp cứng lấy cổ lão nhắc bổng lên trên không.

Tầm cỡ như Diệp Định Quốc khó mà mời được bọn Cô Lâu Giáo tham chiến, hẳn sau lưng lão còn có người nữa. Quả nhiên khi Từ Mục Phong ném mạnh Diệp Định Quốc xuống cát thì miệng lão ríu rít “Xin đại hiệp tha mạng, xin tha mạng...”.

Kim đao chưa kể cổ lão đã khai tuốt luốt “Chính là Kim Tài Thần, lão đã sắp đặt mọi việc, bọn ta không thể không làm theo lệnh của lão”.

Từ Mục Phong nói “Diệp Khuynh Thành hiện giờ ở đâu?”.

Diệp Định Quốc vội trả lời “Cô ta hiện đang ở với Trúc Mẫu trong tòa lâu đài...”.

Bỗng nghe văng vẳng tiếng đàn bà từ xa vọng đến...

Trúc Mầu đã xuất hiện.

Bên cạnh bà ta là Diệp Khuynh Thành, cô ta thấy Từ Mục Phong thì dường như khụy xuống.

Trúc Mầu nói “Ta thật sự không dính dáng đến vụ này, ta xin trả Diệp Khuynh Thành lại cho người”.

Bà ta đẩy Diệp Khuynh Thành về phía Từ Mục Phong, còn chàng cũng quăng Diệp Định Quốc về phía Trúc Mầu.

Diệp Định Quốc nằm như đồng giẻ rách, Trúc Mầu nhìn lão gằn giọng “kẻ dê tiện như ngươi thật không đáng sống”.

- Xoẹt, xoẹt.

Trên tay bà ta hiện ra thanh đao mỏng dính, thanh đao cắt đứt hai lỗ tai của Diệp Định Quốc rơi xuống đất, Diệp lão rú lên inh ỏi.

Trúc Mầu nói “Đây là đền cho những người bị người trần lột, quịt tiền”.

- Phụt, phụt.

Hai bàn tay của Diệp Định Quốc cũng bị chặt đứt, Trúc Mầu nói tiếp “Hai bàn tay này từng bắt con gái nhà lành về cưỡng đoạt, bây giờ ta loại bỏ”.

Lần này Diệp Định Quốc rống lên như bò rống, tiếng của lão phá tan cái im ắng của đêm đại mạc.

- Bụp, bụp.

Hai mắt của Diệp Định Quốc đã bị Trúc Mầu đâm mù, lòi cả con ngươi ra ngoài, bà ta nói “Đây là trả cho những gia đình đã bị người dùng quyền lực bức hại”.

Diệp Định Quốc không còn kêu lên nổi nữa, Trúc Mầu dí thanh đao vào cổ lão gằn giọng “Còn cái mạng chó của ngươi ta để lại, ngươi sẽ phải đi ăn mày để biết thế nào là cực khổ, sống mà trả cho hết nợ ở cái nơi gọi là Cực Lạc Thành...”.

Từ Mục Phong không biết cao nhân nào đã giúp mình trừ khử đoàn âm binh của Cô Lô Giáo, nhưng chàng cũng không còn ở đó, chàng mang Diệp Khuynh Thành đi sâu vào đại mạc.

Diệp Khuynh Thành quỳ xuống trước Từ Mục Phong, nàng ngửa cổ lên, không nói một lời nào.

Từ Mục Phong nhìn nàng đau khổ, chàng muốn hỏi nàng “vì sao?”. Nhưng bây giờ có hỏi thì cũng không còn cứu vãn được gì nữa, Từ Mục Phong cảm thấy mình có tội với cả bộ lạc, nhưng chàng có can đảm giết đi người mà chàng yêu quý nhất ? – Đó không phải là tình yêu duy nhất trong đời chàng hay sao ?

Từ Mục Phong như thấy mình đang trên mình ngựa trong một chiều hoàng hôn với những áng mây thẫm đỏ, nàng ngồi trong lòng chàng, cả hai phi như bay trên thảo nguyên mênh mông. Khi màn đêm buông xuống, dưới ánh sao

trời lấp lánh, cả hai ngồi bên đống lửa, lắng nghe tiếng sóng dạt dào của Dòng Sông Thanh Tịnh, mái tóc của nàng thoảng mùi cỏ dại và đôi môi của nàng thật nồng thắm ngọt ngào...

Khi Từ Mục Phong đưa Kim đao lên đâm vào cổ, trước lúc về cõi vĩnh hằng chàng còn kịp nhìn thấy những giọt nước mắt tuôn rơi trên gò má của Diệp Khuynh Thành. Những giọt nước mắt ấy rơi xuống cát bỏng trong đại mạc biến thành những đóa hồng trên cát... nhưng không phải là những đóa hồng đỏ thắm mà lại có màu tím thẫm...

Đấu chiến thắng Phật

- 29 -

Vương Việt ngồi trầm ngâm trong tửu quán, có nỗi buồn nào hơn trong cuộc đời như việc mất đi một người bạn ?

Đây không phải là tửu lâu Trúc Tuyên mà là một quán nhỏ ven đường, chủ quán là một ông già lưng còng, lụm cùm. Gió từ sa mạc lâu lâu lại thổi bụi cát bay mù mịt, thỉnh thoảng có vài khách giang hồ ghé qua, họ tranh thủ ăn uống rồi lại đi ngay. Chỉ có Vương Việt là ngồi đây lâu nhất, chàng ngồi đã hơn nửa ngày rồi.

Vương Việt chăm chú nhìn những bụi gai xương rồng trước mặt, giữa cái nóng gay gắt và sự khô hạn, những cái cây này vẫn vươn lên và trở những đóa hoa xanh biếc, nhụy lại có màu vàng rực rỡ. Có cây lại trở những chùm hoa trắng toát. Khi không có khách, ông lão bước đến bên bàn, ngồi xuống cạnh Vương Việt, dường như ông lão cũng muốn chia sẻ với chàng sự yên lặng.

Ông lão lẩm bẩm “Đã lâu lắm rồi mới thấy cây xương rồng này trở hoa như thế...”. Vương Việt nói “Có lẽ là do cách đây mấy hôm có một cơn mưa”.

Ông lão gật đầu “Hơn ba năm nay ở vùng sa mạc này mới có mưa...”.

Vương Việt nhớ đến người đàn bà bị chết, chàng vẫn chưa tìm được tấm tích của bé gái bị bắt cóc dù chỉ là nhỏ nhất. Nếu người đàn bà chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ thì có khả năng sẽ tìm được dấu vết ở một nơi gọi là Chiêm Tinh Thành. Đó là một kinh thành nằm lơ lửng trên trời và rất ít người biết được thực sự nó nằm ở đâu. Cách hay nhất là tìm đến Bạch Cốt Tinh nhưng chàng cũng không biết bây giờ nàng lưu lạc ở phương nào.

Một đứa nhỏ chừng hơn mười tuổi, cười trên lưng con lạc đà dừng trước quán, nó trèo xuống, tiến đến bên Vương Việt và nói “Quý ngài có muốn mua cái này”.

Đứa nhỏ xòe trước Vương Việt một tấm da, trên đó có xăm một bản đồ màu xanh đậm. Nhiều người đã bỏ mạng vì tấm bản đồ, bây giờ nó được bán tràn lan ở Cục Lạc Thành, chú bé này chịu khó đi xa hơn với hy vọng bán được giá hơn chăng ?.

Vương Việt thử hỏi “Giá nó bao nhiêu?”.

Chú bé trở tài thuyết phục “Đây là một tấm bản đồ kho báu vô tiền khoáng hậu, ngài chỉ cần bỏ ra một số tiền nhỏ nhưng nếu tìm được nó ngài sẽ trở thành người giàu nhất trần gian”.

Nếu việc kiếm tiền mà dễ dàng như thế thì trên đời này số người giàu hẳn là phải nhiều hơn số người nghèo gấp mấy lần.

Chú bé nói tiếp “Chỉ cần bỏ ra một đỉnh bạc biết đâu ngài sẽ đổi đời, sẽ lên xe xuống ngựa, có kẻ hầu người hạ, ngài sẽ mua một tòa lâu đài tráng lệ và có các mỹ nữ phủ phục xung quanh...”.

Hắn có kẻ đã dạy dỗ kỹ lưỡng nên chú bé này mới nói vãn vãn được như thế. Tuy trong túi đã có một tấm như thế nhưng Vương Việt cũng cho chú bé một đỉnh bạc, chàng lấy tấm bản đồ, đưa cho ông già chủ quán và nói “Ông có muốn đi tìm kho báu ?”.

Ông lão rùn vai, lắc đầu “Thời trai trẻ lão đã đi tìm kho báu nhiều rồi, bây giờ đối với lão cái quán nhỏ này chính là tòa lâu đài, những cây xương rồng ngoài kia chính là các mỹ nữ”.

Vương Việt chỉ vào tấm bản đồ và nói “Tấm bản đồ chỉ đường đến Băng đảo, ông có bao giờ nghe nói về nó ?”.

Ông lão thở ra nói “Nơi đó lại càng không nên đến...”.

.....

Có hai con đường để đi đến Băng đảo.

Một là đi xuyên qua sa mạc Taklamakan, nơi hùng cứ của Thổ Thú Thần và các loài quỷ dữ, các loài quái thú. Hầu như không có khách giang hồ nào chọn con đường này, họ đều chọn con đường thứ hai là men theo bờ biển, đường tuy dài gấp đôi nhưng xem ra an toàn hơn nhiều.

Vương Việt cũng chọn con đường men theo bờ biển này, trước đây nó là một con đường bình thường như bao con đường khác, thậm chí là thơ mộng và tuyệt đẹp, nhưng bây giờ chàng cảm thấy nó cũng nguy hiểm không kém gì việc đi qua Taklamakan. Bởi vì dọc theo con đường đã có khá nhiều cao thủ giang hồ hiện diện, hẳn là sắp tới sẽ có nhiều máu đổ.

Dọc theo bờ biển có khá nhiều làng chài, một buổi tối trời khi đi qua một ngôi làng, Vương Việt bỗng thấy một đôi mắt đen láy, sáng ngời đang nhìn mình – Đôi mắt quen thuộc của bé gái đen đuôi ngày nào. Chàng thấy nhà sư khất thực đang ngồi bên đồng lửa trong căn nhà nhỏ, phía xa xa là một rừng dương tuyết phủ, bên ngoài trời ngày càng lạnh giá, từng bông tuyết rơi lất phất.

Vương Việt không dừng lại, chàng đổi hướng tiến vào khu rừng dương... Đêm dần buông xuống, Vương Việt không hề mệt mỏi, chàng cảm thấy khí lực sung mãn dồi dào. Để chống lại cái lạnh, chàng rút kiếm ra múa liên tục nhiều giờ không nghỉ. Ánh sáng trắng lóa của thanh kiếm như hòa quyện vào từng bông tuyết rơi lả tả trong mùa đông băng giá. Bỗng chàng nghe một giọng nói khàn khàn “Kiếm khí phiêu lãng lắm, đúng là Phiêu Tâm kiếm”.

Vương Việt giật mình nhìn lại, trên tảng đá cao không biết từ lúc nào đã có một ông già ngồi sừng sững.

Ông già mặc bộ đồ màu xám nhạt, đôi mắt lại xanh lè như mắt mèo.

Tam Bích Nhân.

Ông ta vốn là một người mù.

Tam Bích Nhân nói “Tâm kiếm khởi đầu là Phiêu Tâm kiếm, đến một lúc nào đó nó có thể vươn lên trở thành Định Tâm kiếm và cuối cùng nếu đạt được sự giác ngộ sẽ hóa thành Vô Tâm kiếm”.

Vương Việt ngạc nhiên hỏi “không lẽ còn có Định Tâm kiếm ? Sao không thấy Cửu Tử Hoàng Châu nhắc tới?”.

Tam Bích Nhân cười nhạt “Cửu Tử Hoàng Châu là kẻ biết một nhưng không biết hai... làm sao cô ta có thể biết đến Định Tâm kiếm được”.

Ông ta im lặng một lúc dường như để lắng nghe những bông tuyết rơi, hồi lâu sau mới từ từ nói “Lấy tĩnh chế động là nguyên lý từ ngàn xưa rồi, âm bao giờ cũng thắng dương, nhược bao giờ cũng thắng cường... Phiêu Tâm kiếm có thể sánh nổi Định Tâm kiếm chăng?”.

Một cơn gió nổi lên nhẹ nhàng thổi những bông tuyết bay phấp phới, Tam Bích Nhân ngửa mặt lên hít từng luồng khí lạnh, gương mặt tỏ ra phơi phới - Vương Việt im lặng không nói gì, chàng trầm ngâm suy nghĩ.

Tam Bích Nhân ở đây thì Nhị Hắc Đồng cũng có ở đây, họ vốn là một cặp bài trùng. Vương Việt nhớ đến nhà sư khát thực, bên cạnh ông ta có một đứa bé gái xinh xắn nhưng đen nhem nhem, đứa bé có đôi mắt thật to tròn, trong veo như hai giọt nước... một đứa bé lạ kỳ hay hát đồng dao.

Tam Bích Nhân nói tiếp, nhưng không phải nói với Vương Việt, dường như ông ta đang tự nói với chính mình “*Tâm không định thì kiếm cũng không định...* Tâm không thể nắm bắt từ bên trong hay bên ngoài, hay ở giữa. Tâm vô hướng vô niệm, không có chỗ sở y, không có nơi qui túc. Không thấy Tâm trong quá khứ, trong hiện tại và trong vị lai. Tâm như nước trong dòng sông không bao giờ dừng lại. Vừa sinh đã hoại diệt. Tâm như ngàn lưỡi đao do nhân duyên mà có. Tâm như chớp giật loé lên rồi tắt. Tâm như không gian nơi muôn vật đi ngang. Tâm như bạn xấu tạo tác nhiều lầm lỗi. Tâm như lưỡi câu đẹp nhưng nguy hiểm. Tâm như ruồi xanh ngó đẹp nhưng rất xấu. Tâm như kẻ thù tạo tác nhiều nguy biến. Tâm như yêu ma tìm nơi hiểm

yếu để hút sinh khí người. Tâm như kẻ trộm, trộm hết căn lành. Tâm ưa thích hình dung như mắt con thiêu thân, ưa thích âm thanh như trống trận, ưa thích mùi hương như lợn thích rác bẩn, ưa thích vị ngon như ruồi thích thức ăn thừa, ưa thích xúc giác như con ruồi sa đĩa mật... Tâm đã tìm không thấy thì không thể phân biệt được. Những gì không thể phân biệt được thì không có quá khứ và hiện tại lẫn vị lai. Những gì không có quá khứ hiện tại lẫn vị lai thì không có mà cũng không không... Nếu Kiếm và Tâm là một thì Kiếm chính là Tâm... Tâm chính là Kiếm. Tâm là hư vô thì Kiếm cũng là hư vô... Tâm vọng tưởng thì không thể là Kiếm được... *Tâm đã định thì Kiếm cũng như Tâm đã định...*”

Vương Việt đột nhiên phóng người chạy như bay, chàng chạy trở về ngôi làng chài ven bờ biển... Trời chuyển màu tím thẫm, tuyết rơi tràn ngập, xa xa lơ lững những tảng băng trôi.

Vương Việt bước vào ngôi nhà nhỏ, nhà sư khát thực vẫn ngồi bên đồng lửa, cạnh đó là đứa bé gái đen đui, đôi mắt của nó trong sáng và to tròn, nó mỉm cười nhìn chàng, không khí thật là yên tĩnh.

Vương Việt bước xuống ngồi cạnh bên họ, cũng chìm vào yên lặng như vậy. Nếu không tìm được sự yên bình trong lúc này sẽ không tìm được nó ở bất cứ lúc nào. Đừng đuổi theo tương lai như người bị thu hồn chạy theo bùa phép. Hãy dừng lại và tìm sự yên bình trong giờ phút hiện tại, hãy thấy rằng thời gian này là thời gian của mình, chỗ ngồi này là chỗ ngồi của mình. Chính trên chỗ ngồi này và trong giờ phút này mình mới có thể tiêu điều tự tại chứ không phải tìm dưới một gốc cây Bồ Đề trong một kiếp nào đó xa xôi.

Một lát sau Tam Bích Nhân cũng vào, ông ta lại gần và ngồi yên trong tiếng lửa reo tí tách. Thanh Phiêu Tâm kiếm của Vương Việt sáng lên trong ánh lửa, nhà sư khát thực nhìn thanh kiếm, thở dài *“Khi ta mang vũ khí trên tay thì sớm muộn gì cũng có sinh linh phải chết vì vũ khí đó”*.

Thời gian như lắng đọng trong tiếng lửa reo, biển bên ngoài thật yên lặng, thật xa xôi. Hồi lâu sau Tam Bích Nhân bỗng nói “Người đi theo con đường này nhất định là đến Băng đảo rồi, mấy ngày nay có khá nhiều người tìm đến nơi này”.

Tam Bích Nhân nói tiếp “Ở Băng đảo người có nghe tên Hải Băng Tinh bao giờ chưa?”

Vương Việt nói “đã từng nghe...”

Tam Bích Nhân: “Băng đảo là một nơi lạnh lẽo hầu như không có người ở. Hải Băng Tinh khu trú trong những hang băng ở đó, y là một kẻ nửa người nửa thú nên sau này trở thành cộng sự đắc lực cho Thổ Thú Thần – Cái đặc biệt nguy hiểm của Hải Băng Tinh là thân thể trong suốt rất khó nhìn thấy giữa những khối băng, đến khi kịp nhìn thấy hình bóng lấp lánh thì đối thủ

đã trúng phải Hàn băng kiếm rồi – lão cười rồi nói tiếp “Chính vì ta không nhìn thấy gì hết nên Hải Băng Tinh đối với ta cũng như bao người bình thường khác, thậm chí ta còn thấy y rõ ràng hơn một người bình thường vì y tỏa ra hơi lạnh hơn nhiều”.

Không gian lại chìm vào thinh lặng, mãi một lúc sau Tam Bích Nhân mới nói tiếp “Nếu gặp Hải Băng Tinh ngươi phải nhớ kỹ điều đó”

Đấu chiến thắng Phật

- 30 -

Trong ba người Nghê Quỷ, Miêu Đạo Nhân và Nguru Đầu Đà thì Lão Nguru là kẻ ăn nói lỗ mãng và hành sự hồ đồ hơn cả. Chính vì sự bất cẩn của lão mà Yến Phi Hoa phát hiện ra chỗ nấp của cả bọn dẫn đến cuộc giao chiến khiến Nghê Quỷ bị chết, Miêu Đạo Nhân bị thương nặng. Nguru Đầu Đà lần đó lại may mắn, lão bị áp lực của Hậu hoa xà bắn văng ra ngoài sa mạc bất tỉnh, chìm luôn xuống cồn cát.

Mãi đến nửa đêm, khi tiết trời trở nên lạnh giá Nguru Đầu Đà mới tỉnh lại, lão chui lên khỏi cồn cát ngoài sa mạc thì sự việc đã xong từ lâu, tin rằng đồng bọn chắc đã bỏ mạng, lão quay trở về Cực Lạc Thành.

Quyền trượng đã bị văng mất, Nguru Đầu Đà đến một lò rèn đặt một thanh Trường đao nặng bảy mươi sáu cân... vốn là một đại cao thủ, họ Nguru tinh thông hầu hết các loại võ khí, lão thích sử dụng các loại nặng như Quyền trượng, Đại đồng côn, Trường đao hay Thiết bảng...

Cảm thấy một mình khó mưu đồ việc lớn, lão mò đến đầu quân cho Sài Đảo. Sau cuộc chiến Bích Ngọc Thành, Sài Đảo lên như điều gặp gió, chính thức được Hỏa Lôi Thần trong dụng thay cho Ngũ Hoàng Kim Phật đã về châu trời.

Thế lực lớn, tài sản nhiều cần phải có thêm trợ thủ nên khi Nguru Đầu Đà đến ra mắt họ Sài trọng dụng ngay.

Trong một tiệc rượu, để chứng tỏ năng lực, lão sư hổ mang ra giữa đại sảnh vùng thanh Trường đao nặng bảy mươi sáu cân múa vun vút quanh người,

ánh đao lấp lánh như một bức tường thành kín mít. Sài Đảo cho lính mang một thau nước dội lên mà y phục lão Ngưu không ướt một mảy, khi ngừng đao trở về bàn, tay nâng ly rượu mà hơi thở vẫn bình ổn như thường. Lão Ngưu còn dùng cái đầu trọc đập nát cả tảng đá lớn trong tiếng trầm trồ của đám thủ hạ. Lão hùng hổ tuyên bố “Lần đó nếu không bị Yến Phi Hoa cản trở lão đã dùng Thạch đầu công đập nát... Hậu hoa xà rồi”.

Vì thế khi có tám bản đồ kho báu, Sài Đảo ngay lập tức triệu Ngưu Đầu Đà đến để bàn công chuyện.

Sài Đảo nói “Tám bản đồ này bán đầy rẫy trong thành, ta e rằng là đồ dỏm”. Ngưu Đầu Đà xem xét kỹ tám bản đồ rồi nói “Tôi nghe bọn Yến Phi Hoa và Vô Ảnh Pháp Sư nói chuyện với nhau có nhắc đến Băng đảo, nên khả năng kho báu được chôn ở đó là rất cao”.

Sài Đảo nói “Hắn có kẻ muốn giang hồ đại loạn nên mới mang tám bản đồ ra bán tùm lum như vậy. Tuy vậy để rõ hư thực phiên ông đến đó một chuyến, ta sẽ cho vài cao thủ theo hỗ trợ”.

Ngưu Đầu Đà nói “Đồng người chỉ dễ lộ liễu, tôi đi một mình cũng được”.

Sài Đảo lắc đầu “Nếu thật sự có kho báu thì phải đồng người mới có thể chiếm được và kêu thêm tiếp viện”.

Lão Ngưu nói tiếp “Vậy chỉ cần hai người là Xà Dao Lương Phán và Thiết Thủ Vô Thường theo tôi là được rồi”.

Hai tên này cũng mới vừa về đầu quân với Sài Đảo.

Xà Dao Lương Phán thấp nhỏ, mặt choắt, mắt hí, bang chủ của Thanh xà bang, cũng theo về với Sài Đảo. Y sử thanh đại đao trên sống có hình con Rắn lục xanh uốn khúc, khè nọc độc gọi là Xà đao, khi chiến đấu sở trường đánh sạt dưới đất, đòn thế rất hiểm độc.

Thiết Thủ Vô Thường râu dài, trán trọt, tai giảo, mắt chột... luyện thành công môn “Không thủ nhập bách nhãn”, chỉ dùng hai bàn tay sắt thép để chống lại vũ khí, đã lấy mạng cả trăm người. Đặc biệt y có hai răng nanh dài ló ra như con quỷ vô thường.

Cả ba tên cùng chung một sở thích là rượu và gái nên rất “tâm đầu ý hợp”, đều là những thân chủ của các kỹ viện trong Cực Lạc Thành.

Trong năm giới của nhà Phật thì Ngưu Đầu Đà chẳng giữ giới gì hết. Chỉ dùng một tay mà sử nổi thanh Trường đao nặng tới bảy mươi sáu cân thì đủ hiểu đồng lực của lão Ngưu mạnh như thế nào, vì thế lão là nỗi kinh hoàng của mấy em kỹ nữ. Còn Thiết Thủ Vô Thường lại thích cắn cổ hút máu mỗi khi hành lạc nên em nào mà vào tay y xem như là đời tàn. Xà Dao Lương Phán có cái sở thích quái đản là dùng thanh Xà đao rạch lên người các kỹ nữ nên em nào mà bị y để mắt đến thì chỉ có nước là lạy lục xin tha. Ba tên hung ác này nhờ có võ công cao nên rất được Sài Đảo trọng dụng, càng ngày lại càng trở nên hung tàn bạo ngược, là cánh tay đắc lực cho họ Sài cũng như

Thành Đồ.

Trên đường đến Băng đảo, cả bọn cũng men theo bờ biển, khi đi qua làng chài nào là tổ chức cướp bóc, ăn nhậu và bắt con gái nhà lành làm trò đồi bại.

Một ngày kia ba tên đi ngang qua một ngôi làng có tên là “Thanh Bình”. Làng Thanh Bình giống như tên gọi của nó, là một ngôi làng nhỏ bé và hiền hòa, chỉ có vài chục nóc nhà, đàn ông hầu hết đã đi biển, trong làng chỉ còn người già, đàn bà và trẻ nít.

Sau khi chiếm một căn nhà to nhất làm chỗ trú, Nguru Đầu Đà bắt trưởng làng đến đòi rượu thịt. Trưởng làng là một ông lão gầy gò, đen thui thui, sợ hãi nói “Làng chài nên chỉ có cá khô, vài con heo gầy, gà ốm, nếu các ngài không chê xin dùng tạm”. Nguru Đầu Đà đập bàn quát lớn “Mau làm thịt hết mấy con heo với bảy gà cho đại lão gia dùng, chậm trễ bọn ta sẽ lột da lão lóc thịt ăn tạm”.

Đề thị uy, Nguru Đầu Đà cầm cây Trường đao phóng thật mạnh vào vách nhà nghe cái rầm, cả căn nhà lá rung chuyển như muốn sập, thanh Trường đao bay xuyên phân nửa ra bên ngoài, rung bần bật, làm tay trưởng làng và gia chủ sợ đến muốn vỡ cả mật.

Tiệc nhậu đến chập tối thì cả ba tên đều đã say nga nga, lão Nguru lại kêu trưởng làng đến ra lệnh “Tìm mau cho bọn ta vài cô gái đẹp để hầu rượu”. Ông già khiếp hãi nói “Ở đây mọi người đều lam lũ, quanh năm bán mặt cho trời... nên đàn bà con gái đều đen đúa xấu xí, quê mùa cả...”.

Nguru Đầu Đà tức giận dùng một tay nhắc bổng ông lão lên nói “Có hay không là việc của lão, hẹn nửa giờ nữa mà không có gái đẹp hầu rượu ta sẽ giết cả làng”. Dứt lời lão Nguru quăng tuốt ông lão ra xa, đập mạnh xuống đất nghe ầm một cái, hồi lâu sau ông lão mới lóp ngóp bò dậy, đi không muốn nổi.

Thiết Thủ Vô Thường cũng đã say tít, con mắt chợt thoáng nhìn phía trong bếp thấy bà chủ nhà bèo nhèo xấu xí nhưng bên cạnh có đứa bé gái chừng mười một mười hai tuổi nhỏ xíu gầy gò thì nói “Trong lúc chờ đợi lão khom già đi tìm gái đẹp, ta dùng tạm con nhỏ này, hút máu nó cho đỡ thèm”.

Gã tiến vào trong bếp, đập bà chủ một cái té lăn rồi nắm lấy đứa nhỏ kéo ra mặc cho nó và người mẹ kêu la thảm thiết.

Chưa kịp căn cổ hút máu đứa bé thì bỗng nhiên nghe có hơi gió thổi lạnh lạnh, mấy ngọn nến le lói như sắp tắt. Thiết Thủ Vô Thường thấy một thân ảnh mờ mờ thấp thoáng nhưng không rõ là gì. Y nhe cặp nanh nhọn hoắt rít lên the the “Ta là quỷ Vô thường đây, kẻ nào dám hý lộng ở chỗ này...”.

Nguru Đầu Đà thấy thân ảnh thấp thoáng mờ mờ thì nghĩ đến Vô Ảnh Pháp Sư bỗng dưng khiếp sợ, đưa tay cầm chắc Trường đao. Bên kia Xà Đao Lương Phán cũng rút đao ra thủ thế, thanh đao có màu xanh biếc, lập lòe

trong ánh lửa.

Thiết Thủ Vô Thường buông rơi đĩa bé, phóng theo thân ảnh mờ ảo, định tung ra đòn độc, bỗng nhiên đầu của y đứt lìa khỏi cổ rơi bịch xuống đất trong khi hai tay vẫn còn múa máy, người lao đến cả chục bước nữa mới chịu ngã xuống.

Nhát chém nhanh đến mức máu trên cổ y chưa kịp tuôn ra đã đông cứng lại. Lương Phán tuy chẳng thấy gì cũng múa đao chém tứ tung, bỗng rống lên một tiếng, quả tim của y bị đâm bắn ra khỏi lồng ngực rơi bộp trên mặt bàn vẫn còn đập phùm phụp, phùm phụp, đĩa bé đứng cạnh bàn thấy cảnh đó rú lên một tiếng té xiũ luôn. Lão Ngưu chưa bao giờ thấy một nhát đâm kinh dị như thế, tuy dạn dày trận mạc mà hồn vía cũng muốn lên tận mây xanh, phóng như cơn lốc tháo chạy ra phía bờ biển. Chạy nhanh như thế mà vẫn thấy một hư ảnh vây phủ trùng trùng, lão đành ngừng lại, múa tít Trường đao che kín cả thân hình.

Hư ảnh đột nhiên tan mất, trước mắt Ngưu Đầu Đà xuất hiện một đạo sĩ gày gò râu tóc bạc trắng, ánh mắt sáng lạnh như băng giá, trên tay cầm một thanh đao tỏa ánh lung linh.

Ngưu Đầu Đà hỏn hển nói “Người là cao nhân phương nào ? Bọn ta đâu có thù oán gì mà ra tay tàn sát ?”.

Đạo sĩ không nói gì, thanh đao trong tay ông ta vẽ lên những hư ảnh lấp loáng, lão Ngưu dường như đã nhận ra là ai, quay người tính đào tẩu nhưng mới nhích được mấy bước thì thấy một ảo ảnh lướt ngang qua, đầu của lão rời khỏi cổ văng tít tận ngoài biển.

Không biết cái đầu rơi xuống nước của lão còn có thể thi triển công phu trầm sâu xuống để trốn như khi ở trên đại mạc ?

Bầu trời lúc đó bỗng như đen kịt, mây mù vần vũ, có con chim lợn bay ngang qua cất tiếng kêu eng éc, khi cánh chim bay khuất thì hư ảnh của đạo sĩ cũng biến mất trong màn đêm tĩnh mịch.

Đấu chiến thắng Phật

Khoảng hơn trăm năm về trước trên đỉnh Thiên sơn xuất hiện một chàng trai trẻ, chàng chuyên cần luyện kiếm hơn ba mươi năm, trở thành một trong những Đạo gia bậc nhất về kiếm ở Thiên sơn hồi đó.

Nhưng đạo sĩ vẫn chưa thỏa mãn, ông bỏ đến một vùng núi hoang vu, cao ngất để luyện một công phu kỳ lạ chuyên tụ hội linh khí đất trời, tập hợp tinh hoa nhật nguyệt. Sau một thời gian không biết là bao nhiêu năm, đạo sĩ trở nên như một hư ảnh, thoát ẩn thoát hiện, lướt đi như một tia nắng ban mai. Ông không luyện kiếm nữa mà chuyển qua luyện đao, khi thì triển đao và thân hợp nhất, trở thành một hư ảnh trùng trùng không còn phân biệt được đâu là thật, đâu là giả, đâu là không, đâu là có...

Thứ đao pháp này khởi nguồn từ kiếm nên nó vừa nhẹ nhàng, sắc bén... lại vừa dũng mãnh phi thường. Nó là sự kết hợp tinh hoa cả đao lẫn kiếm, có thể sử dụng như kiếm và sử dụng như đao... quả là một thứ đao pháp vô tiền khoáng hậu. Đạo sĩ xuống núi và tất nhiên là không có đối thủ, sau một thời gian tung hoành trên giang hồ ông về lại Thiên sơn ẩn cư không còn dính đến trần thế nữa.

Khi Vương Việt đến làng Thanh Bình thì cái xác không đầu của Ngưu Đầu Đà vẫn còn sóng xoài trên bãi cát, quả tim của Xà Đao Lương Phán còn chình ịch trên bàn và cái đầu của Thiết Thủ Vô Thường còn lông lốc trên mặt đất, con mắt chột của y dường như vẫn hấp ha hấp háy...

Ông lão trưởng làng vẫn chưa qua cơn khiếp sợ, nhìn Vương Việt với vẻ nghi ngại.

Làng Thanh Bình không còn thanh bình nữa.

Nhìn qua là Vương Việt đã hiểu sơ vấn đề, chàng chỉ thắc mắc là cao thủ nào có thể ra tay một cách thần sầu quỷ khốc như thế ?

Ông lão nói không lên lời, đứa bé vẫn còn bất tỉnh trong vòng tay của người mẹ, dân làng vẫn còn núp trong nhà chưa dám lộ ra.

Vương Việt hướng ra bờ biển, làn sóng vỗ vào bờ nhẹ nhàng, gió từ xa khơi thổi về mát rượi. Phía xa xa trên một tảng đá thoáng thấy một đạo sĩ đang ngồi.

Đạo sĩ râu tóc bạc trắng, ánh mắt sáng quắc trong màn đêm đen.

Ông ta nhìn Vương Việt chằm chằm.

Vương Việt nhớ đến Kim Quy Lão Nhân, đạo sĩ này xem ra cũng thần bí không kém. Chàng nói “Phải chăng ông là Hư Ảnh Bạch Hạc ?”.

Đạo sĩ cũng nói “Còn người có phải là một kiếm thủ mới nổi danh có tên Thần Kiếm Vương Việt ?” - Ông ta vừa dứt lời thì dường như đã đứng ngay trước mặt.

Đạo sĩ mảnh dẻ như một con hạc, sống mũi khoằm khoằm như mỏ hạc, cánh tay vươn cao như cánh hạc. Trong bộ đồ màu trắng nom ông ta giống hệt

một con hạc trắng.

Cao nhân thường ẩn không lộ tung tích, nhưng khi chuyển mình là định càn khôn. Hư Ảnh Bạch Hạc nổi tiếng giang hồ mấy chục năm về trước, bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Vương Việt nói tiếp “ông là một chân nhân đã trừ hại cho dân làng”.

Hư Ảnh Bạch Hạc lắc đầu quầy quậy “Ta chẳng là chân nhân cái gì hết, chẳng qua là chỉ muốn... thử đao mà thôi”.

Vương Việt nhận thấy đạo sĩ này tuy tu hành đã lâu nhưng tà khí vẫn còn ẩn hiện, khác hẳn thân sắc của Kim Quy Lão Nhân hay nhà sư khát thực. Người tu hành mà đi lạc đường thì dù có tu cả trăm năm cũng vẫn còn chưa giác ngộ, vẫn còn mãi luẩn quẩn trong vòng thế tục.

Hư Ảnh Bạch Hạc giong thanh đao lấp lánh lên nói tiếp “Ta muốn giao đấu cùng Tâm kiếm”.

Lâu lắm rồi Vương Việt lại nghe câu nói này một lần nữa.

Câu nói này làm chàng bỗng dừng nhớ lại...

Đó là một buổi chiều mưa rơi tầm tã, Vương Việt người ướt đầm khi bước vào cái quán nhỏ tồi tàn, con ngựa của chàng cũng thế và thanh kiếm của chàng cũng vậy.

Chàng chọn một cái bàn nhỏ ngồi húp một tô canh nóng.

Trong lúc ướt lạnh mà được húp tô canh nóng thì còn gì bằng ?

Nhưng Vương Việt mới chỉ múc được vài muổng thì cửa quán lại có thêm một bóng người, một người mặc trường bào màu xám, cái nón rộng vành che gần nửa gương mặt, tiếng nói của y nghe lạnh như nước đá “Chủ quán, ta muốn biết chủ nhân của con ngựa đen cột đằng trước cửa ?”.

Chủ quán chỉ tay về phía Vương Việt, người đó nhìn về phía chàng bằng cặp mắt sắc lạnh, y nói “Ta chờ người ở ngoài bờ sông”.

Lúc đó Vương Việt đã trở nên nổi tiếng, chàng vừa giết được hai tên đại gian đại ác là Ưng Bảo Chủ và Đại Hoạt Phật. Có khá nhiều cao thủ tìm đến chàng để báo thù cho đồng bọn, cũng có khi họ tìm đến chỉ để thách đấu.

Vương Việt đã nhận ra người này, chàng cố gắng húp thêm vài muổng canh nữa, canh nóng làm chàng bớt lạnh, bàn tay bớt run rẩy.

Chàng nghĩ người áo xám cũng nên húp một tô canh nóng khi phải dầm mưa một đoạn đường dài, nhưng y đã không còn ở đó.

Y đã đứng bên bờ sông, cái bóng cao gầy của y trải dài trên mặt nước.

Mưa vẫn còn rơi như trút, chưa bao giờ Vương Việt lại phải tỷ đấu trong cơn mưa như thế này.

Người áo xám nói “Chắc người đã biết ta là ai”.

Vương Việt gật đầu.

Y là một kiếm thủ nổi tiếng vào hàng bậc nhất của thành Trường An, chuyên sử một cặp song kiếm có tên Câu kiếm.

Y là Câu Kiếm Tiêu Sơn.

Câu kiếm hình tròn, mũi nhọn, sở trường để đâm... thông thường kiếm thủ chỉ dùng một thanh, riêng Câu Kiếm Tiêu Sơn lại dùng hai thanh một dài một ngắn, một công một thủ. Cú đâm của Câu kiếm vô cùng khó đỡ vì nó cực nhanh, ai cũng biết là đâm thì khó tránh hơn là chém... Chỉ một cú lắc tay là Câu Kiếm Tiêu Sơn có thể đưa một người về địa phủ.

Y cũng nói “Ta muốn giao đấu cùng Tâm kiếm”.

Vương Việt nói “Người đã suy nghĩ kỹ?”.

Tiêu Sơn nói “Ta không suy nghĩ, ta chỉ hành động”.

Câu kiếm tấn công nhanh như chớp giạt, nó vẽ lên những vòng tròn biến ảo... kiếm pháp của Tiêu Sơn đã đến mức tuyệt luân, phong cách thi đấu của y cũng vô cùng tuyệt đẹp, biết bao cao thủ đã phải bỏ mạng dưới Câu kiếm, chỉ đáng tiếc lần này y lại gặp Vương Việt.

Vương Việt không muốn giết y nhưng y lại muốn giết chàng, chàng không còn lựa chọn nào khác.

Phiêu Tâm kiếm đâm thủng ngực Tiêu Sơn, y buông rơi cả hai thanh kiếm.

Vương Việt muốn nghe Tiêu Sơn nói lời cuối cùng, chàng ghé sát tai vào miệng y “Người muốn trần trối điều gì không?” - Tiêu Sơn nói “Có kẻ thuê ta giết người, ta không thể từ chối” – Y là một sát thủ, không thể từ bỏ một hợp đồng lớn. Y thề thào “Hãy đưa xác ta về cố hương...”.

Khi nhận hợp đồng giết Vương Việt hẳn là Tiêu Sơn có một nỗi khổ tâm nào đó, ân oán giang hồ là thứ ràng buộc không thể thoát ra, y không thể từ chối mặc dù biết là khó có thể thành công.

Kiểm thuật của y còn kém Vương Việt xa lắm.

Vương Việt mua một cỗ quan tài thật đẹp, chàng thuê một cỗ xe tứ mã và hai người tháp tùng, chàng nói với họ “Đây là một kiếm thủ ngay thẳng và nổi tiếng, cứ đưa y về thành Tràng An, ở đó sẽ có người tiếp nhận”.

Đó là điều duy nhất Vương Việt có thể làm cho Câu Kiếm Tiêu Sơn, sau này chàng luôn sợ những cuộc đấu như vậy, nó luôn vô nghĩa và tàn bạo.

Bây giờ chàng lại nghe câu nói này một lần nữa.

Và lần này cũng khó mà lẩn tránh.

Đấu chiến thắng Phật

- 32 -

So với cuộc đấu lần trước, lần này Vương Việt khó khăn hơn nhiều.

Hư ảnh đao lấp lánh trong màn đêm, khi thi triển thì trùng trùng như sóng

biển, hết đợt này đến đợt khác, liên tục không nghỉ.

Vương Việt cố gắng không xao động, chàng nhớ lại lời của Tam Bích Nhân “Lấy tĩnh chế động, dùng nhược thắng cường”.

Kiểm đã định cũng như Tâm đã định.

Hư Ảnh Bạch Hạc có hàng ngàn hàng vạn thân ảnh, nhưng khi tấn công cũng chỉ là một nhát đao, nhát đao ấy chưa xuyên qua nổi Định Tâm kiếm.

Giao chiến hồi lâu mà Vương Việt vẫn vững vàng như núi.

Hư Ảnh Bạch Hạc cố gắng trở hết thần thông, công phu tu hành cả trăm năm của ông ta dồn hết vào Hư ảnh đao.

Đao cũng như Kiếm mà Kiếm cũng như Đao, lúc va chạm nghe chan chát, lúc buông rời như rảnh độc rình mồi, khi tấn công thì dũng mãnh như rồng, như hổ.

Đạo sĩ đã đi qua hàng nghìn đỉnh núi cao, hàng vạn con suối chảy, trên bạt ngàn đại mạc và chạm trán hàng ngàn cao thủ đây là lần đầu tiên ông ta gặp một thứ kiếm pháp mà có cũng như không, không cũng như có...

Đao pháp bỗng ngừng lại, Hư Ảnh Bạch Hạc đã đứng ra xa trên một tảng đá, chòm râu còn bay phấp phới.

Đạo sĩ nói “Ta bỏ ra cả đời để luyện Hư ảnh đao, thế mà vẫn không vượt qua nổi Định Tâm kiếm”.

Ông ta thở dài, nhìn ra xa ngoài biển cả, buồn bã nói tiếp “Không vượt qua được Định Tâm kiếm thì tất không qua được Vô Tâm kiếm và Vô hình kiếm khí...”

Hư Ảnh Bạch Hạc đột nhiên chuyển qua cười ha hả, cất lời cảm khái “Vô hình kiếm khí...hời Vô hình kiếm khí... đó chính là cái gì... đó chính là cái gì...?”. Lời nói còn chưa dứt thì hình bóng của đạo sĩ đã tan biến không còn thấy nữa.

Vương Việt vẫn đứng lặng hồi lâu, Tâm kiếm trong tay chàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt...

Tâm đã định thì Kiếm cũng như Tâm đã định.

Chàng đứng im lìm bất động.

Biển có nổi sóng gầm gào thì chàng vẫn im lìm như thế.

Bình minh đã lên, bầu Hải âu bay rợp trên mặt biển, mặt trời thắm đỏ to tròn đã hiện ra ở chân trời chiếu cái nắng vàng ươm trên từng con sóng. Thuyền của ngư dân đã về bến, làng chài bỗng chốc trở nên náo nhiệt, những người phụ nữ đã rụt rè xuất hiện, vắng vắng có tiếng nô đùa, tiếng cười của những đứa trẻ. Làng Thanh Bình đã thức dậy sau một đêm đầy biến cố.

Vương Việt dường như cũng bừng tỉnh thức.

Khi tiến vào Băng đảo Quỷ Dao Chu Cáp tỏ ra rất thận trọng, y đã nghe về Hải Băng Tinh, về những con Bọ Tuyết chuyên đánh lén và ăn thịt người.

Hang động trên Băng đảo giống như một mê hồn trận, đã vào rồi thì không tìm ra lối thoát. Lăm lăm Quỷ đao trong tay, Chu Cáp len lỏi trong những vách hang chật hẹp, có khi y lọt vào một lòng hang rộng lớn với những nhũ băng nhọn hoắt tỏa ánh nhờ nhờ.

Hải Băng Tinh thân thể trong suốt, ở ngoài trời còn khó nhìn thấy huỳnh hồ ở trong hang tối, lão đến sát gần Chu Cáp mà y vẫn chưa nhận thấy. Khi Chu Cáp phát hiện ra sự khác lạ thì đã không kịp nữa, Hàn băng kiếm đã trở từ trước ngực ra sau lưng, dư lực của nó còn hất bay y vào vách, đóng cứng trên băng như một hình nộm.

Cũng như Chu Cáp, khi tiến vào Băng đảo Miêu Đạo Nhân còn thận trọng hơn thế. Thanh Phụng vĩ kiếm luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, nó tỏa ra bảy màu cầu vòng lung linh phản chiếu. Miêu Đạo Nhân định dùng cái ánh sáng phản chiếu của thanh kiếm để phát hiện ra thân ảnh trong suốt của Hải Băng Tinh.

Khi vào sâu trong hang thì nghe những tiếng rít đinh tai, bảy Bọ Tuyết bay đến tấn công lão dồn dập, Miêu Đạo Nhân dùng chỉ pháp tiêu diệt được khá nhiều nhưng không xuể, lão phải lùi dần vào vách băng trong suốt. Hải Băng Tinh đã ép mình chờ sẵn, Hàn băng kiếm lần này trở từ sau lưng ra trước ngực, hất Miêu Đạo Nhân về phía vách đối diện, đóng dính lão úp mặt vào vách băng như đang sấm hối.

Hầu như tất cả các cao thủ sẵn tìm kho báu đến nơi này đều bị Hải Băng Tinh đóng dính như thế.

.....

Vương Việt hít một hơi thật sâu, cảm nhận cái không khí giá lạnh của Băng đảo. Chàng phóng tầm mắt nhìn ra không gian bao la phủ ngập một màu trắng. Đây là một nơi thật tinh khiết và thanh bình, nhưng Hải Băng Tinh đã biến thành một vùng đất chết.

Vương Việt tiến vào một hang động sâu hun hút, uốn khúc và lắt léo, tĩnh mịch đến đáng sợ. Chàng đi thật thông thả, có lúc hai mắt nhắm nghiền để cảm nhận cái hơi lạnh đang bao vây tứ phía, cảm nhận từng sự thay đổi dù là nhỏ nhất.

Bảy Bọ Tuyết thừa cơ tấn công, Vương Việt cố chịu đựng những đợt tấn công đó, chàng không muốn bị phân tâm.

Hải Băng Tinh lướt tới tỏa ra một làn hơi lạnh toát, Hàn băng kiếm còn chưa đến đích thì y cảm thấy một mũi kiếm xuyên qua trước ngực.

Một dòng máu xanh lè từ từ tuôn chảy, cái thân ảnh trong suốt cũng từ từ hiện rõ, lấp lánh giữa những cột băng.

Hải Băng Tinh thốt lên nghèn nghẹn “Định Tâm kiếm...”, y chỉ thốt được ba tiếng rồi câm lặng. Bây giờ Vương Việt mới nhìn rõ Hải Băng Tinh, một cái đầu như cái sọ không có da với hai hốc mắt trô trố, hai lỗ tai nhọn lều lều còn tứ

chi dài ngoẵng, ngón dài như vuốt quỷ. May mà y trong suốt vô hình chứ nếu hiện ra trước nhân thể với nhân dạng này hẳn là một nỗi ám ảnh cho loài người. Hàn băng kiếm khét tiếng trên giang hồ chỉ là một trong hàng ngàn nhũ băng nhọn hoắt mọc đầy rẫy trong hang.

Vương Việt cũng đóng xác Hải Băng Tinh lên vách băng, đó có lẽ là cái kết thúc tốt nhất của y.

Chàng tiếp tục tiến sâu vào bên trong, chẳng hề có kho báu nào, chỉ toàn băng và băng, khí lạnh của nó đã đến lúc không còn chịu nổi. Khi định quay ra chàng đột nhiên thấy một thân ảnh thấp thoáng, một thầy đồ nửa đen nửa trắng đang điên cuồng nhảy múa trong một lòng hang rộng.

Bát Bạch Tiên, lão cũng có mặt ở nơi này.

Tại vách hang dựng đứng cả trăm xác chết.

Thì ra Bát Bạch Tiên đang luyện cương thi.

Chợt thấy Vương Việt, lão vô cùng kinh hãi, hẳn lão không thể ngờ có người lại thoát khỏi Hàn băng kiếm của Hải Băng Tinh được.

Lão hỏi “Sao ngươi vào được đến đây?”.

Vương Việt lạnh lùng nói “Ta đã đóng Hải Băng Tinh lên vách rồi, bây giờ sắp đến lượt ngươi đây”.

Bát Bạch Tiên đảo lia lịa cặp mắt “Ngươi muốn kiếm kho báu thì cứ việc, ta không ngăn cản”.

Vương Việt chỉ mấy cương thi nói “Chỉ một mình Tứ Lục Thân Bất Hoại cũng đủ làm giang hồ điên đảo rồi, ngươi luyện cả một đoàn quân cương thi như thế này hẳn là muốn thống trị thiên hạ”.

Bát Bạch Tiên vội vàng khóa lấp “Đây là số cương thi của Thổ Thú Thần, không phải của ta”.

Vương Việt nói tiếp “Bao giờ thì ngươi luyện xong”.

Bát Bạch Tiên “Phải hơn mười năm, hiện giờ đã luyện được sáu năm rồi.

Ban đầu phải chôn trong cát bỏng ngoài đại mạc cho thân thể khô quắt, sau đó mới luyện trong hàn băng. Cứ luyện luân phiên như thế cho đến khi thân thể cứng như kim cương. Phải tắm các loại độc dược để cương thi không bị đông cứng mà vẫn mềm dẻo vận động được, cuối cùng là tập cho chúng nghe và hành động theo những ám hiệu”.

Lão ngừng một lúc như thăm dò rồi nói tiếp “Không lẽ ngươi muốn chuốc lấy thù oán với Thổ Thú Thần?”.

Vương Việt cười nhạt “Giết Hải Băng Tinh là ta đã mua thù với lão rồi”.

Chàng nghĩ đến đoàn quân cương thi này mà ra ngoài giang hồ thì sẽ gây sóng gió và tàn hại loài người kinh khủng như thế nào. Chàng đe dọa “Ngươi là một trùm cờ bạc nên ta cho một cơ hội lựa chọn”.

Bát Bạch Tiên nói “Lựa chọn gì?”.

Vương Việt cười ha hả “Sinh mạng của ngươi và các cương thi, trong hai cái

đó người được chọn một”.

Bát Bạch Tiền nhảy lên nói “Thật là ép người quá đáng” – Dứt lời thì xâu chuỗi tiền trong tay lão biến thành những ám khí, chúng xoay tít như chong chóng bay vút đến Vương Việt, đồng thời người lão bắn vào một góc khuất của hang động.

Lão thấy Vương Việt đã đứng chờ ở đó.

Bát Bạch Tiền gượng cười nói “Bộ người là hồn ma hay sao mà theo sát thế?”.

Vương Việt nói “Vận may của người chỉ có một lần, hãy chọn đi”.

Một trùm cờ bạc như Bát Bạch Tiền tất phải biết chọn đúng cửa. Sau khi chắt các cương thi thành một đồng và phóng hỏa đốt, lão bỗng dung mếu máo nói “Thỏ Thù Thần mà biết ta làm điều này thì ta cũng chết”.

Vương Việt cả cười “Người là tay tổ cờ gian bạc lận, có cả ngàn lý do, cả vạn cách lẩn trốn... Hôm nay người không bị đóng vào vách mà có cơ hội quay về Cực Lạc Thành để tiếp tục... đánh bạc là may quá rồi còn gì hơn nữa?”.

Đấu chiến thắng Phạt

- 33 -

Đường trở về lắm khi lại dài hơn đường đi tới, khi ngang qua vách đá bên bờ biển Vương Việt thấy có một người đang ngồi bên đồng lửa.

Những ngôi làng ven biển thường giống nhau, Vương Việt không nhớ rõ là đã đi qua ngôi làng này chưa, nhưng người ngồi bên đồng lửa đối với chàng lại rất quen thuộc.

Đó là thiếu nữ được suy tôn là đẹp nhất trần gian.

Bạch Cốt Tinh.

Hôm nay nàng lại mặc một bộ đồ đen tuyền, trùm một chiếc khăn voan mỏng cũng đen tuyền như thế.

Nàng nói “Ta ở đây chờ người đã bảy ngày bảy đêm rồi”.

Trong xiêm y màu đen tuyền, làn da của nàng dường như tỏa sáng.

Bạch Cốt Tinh nói tiếp “Ta biết người sẽ trở về, chỉ có người mới có thể trở về được...”.

Vương Việt ngồi xuống bên đồng lửa, chàng không hiểu vì sao Bạch Cốt Tinh lại bỏ thời gian ra chờ đợi lâu như vậy.

Nhưng chàng không nói gì.

Không gian như chìm vào thinh lặng.

Bạch Cốt Tinh đứng dậy và đi ra thật xa đến tận mép nước, làn gió đêm thổi chiếc khăn voan mỏng bay phất phới... trong tiếng sóng biển rì rào nàng bắt đầu một điệu múa huyền ảo, bộ đồ đen của nàng như hòa lẫn trong màn đêm.

Mùi xạ hương ngào ngạt tỏa quanh người nàng, những đốm lửa lấp lánh phản chiếu trên thân hình bốc lửa với những nhịp điệu uyển chuyển đầy quyến rũ.

Điệu múa ma lực ru hồn như một làn mây mờ ảo bao trùm lên Vương Việt, khi một bầy quạ đen xuất hiện thì nàng đột nhiên dừng lại, Vương Việt như ngơ ngẩn xuất thần, Bạch Cốt Tinh dang rộng hai tay đón lấy bầy quạ và nói “Người có nhớ ta đã từng cứu người một lần?”.

Vương Việt như chìm vào cơn mê, chàng lảo nhăm gật đầu.

Bầy quạ đen bay thành một vòng tròn, Bạch Cốt Tinh trở lại ngồi bên đống lửa, nàng cất giọng ôn nhu “Bây giờ thì đến lượt ta cần nhờ người giúp...”.

Vương Việt như choàng tỉnh, chàng nói “Sau cuộc chiến ở Bích Ngọc Thành người có gặp lại Nhất Bạch Cuồng Phong?”.

Bạch Cốt Tinh nói “Bây giờ y đã trở thành Thành chủ của Thành Đỏ... y không còn hợp với ta nữa”. Nàng mỉm cười và nói “Người thấy điệu múa của ta như thế nào?” - Vương Việt đáp “Một điệu múa tuyệt vời, ta chưa từng thấy một vũ điệu nào hơn thế, ta có cảm tưởng như không phải người là Bạch Cốt Tinh mà đích thực là Tam Vĩ Thiên Hồ”.

Bạch Cốt Tinh nở nụ cười tươi “Người cũng giỏi nịnh lắm...” - nàng hơi ngả người, dáng vẻ vô cùng quyến rũ và nói “Giả sử nếu ta là Tam Vĩ Thiên Hồ, giả sử đến lúc ta phải lấy chồng ta sẽ không chọn Nhất Bạch Cuồng Phong... mà sẽ chọn một người khác... ta đoán người biết là ai?”.

Vương Việt lắc đầu nói “Trái tim nữ nhân làm sao ta đoán được”.

Bạch Cốt Tinh xua tay, bầy quạ đen bay tản ra xa “Bầy quạ đen này làm ta nhớ đến cố hương, nhớ đến Xóm nước đen và những hàng bia mộ...”. Nàng đứng dậy, tấm khăn voan như che phủ đôi mắt đen thăm thẳm, cất giọng dịu dàng “Ta sẽ chọn người”.

Vương Việt lặng thinh không nói gì.

Bạch Cốt Tinh nói tiếp “Đàn ông làm sao hiểu được trái tim của người đàn bà...”.

Làm sao có thể hiểu được người đàn bà nghĩ gì...”.

Vương Việt đột nhiên nhớ đến Hải Vực Vô Ngân, chàng cũng chưa bao giờ biết nàng nghĩ gì, không biết bây giờ nàng đã trở về kinh thành Baghdad sâu uất?

Bạch Cốt Tinh lại nói “Nhưng ta không phải là Tam Vĩ Thiên Hồ, và ta cũng không muốn tranh giành tình yêu với Hải Vực Vô Ngân làm gì”.

Nàng rút cây trâm cài trên tóc biến nó thành thanh Cổ kiếm mà nàng vẫn

luôn yêu mến “Ta luôn tự hỏi Cổ kiếm và Tâm kiếm hợp bích thì uy lực của nó sẽ như thế nào?”.

Vương Việt không trả lời, chàng vẫn đang nhớ về Hải Vực Vô Ngân, chàng như thấy căn nhà đơn sơ bên Dòng Sông Thanh Tĩnh...

Tiếng nói của Bạch Cốt Tinh như tiếng muỗi vo ve “Trước đây ta nghe nói hai thanh kiếm này cũng đã từng hợp bích...”.

Vương Việt nhớ đến Cửu Vĩ Thiên Hồ và Kiếm khách áo đen, không lẽ trước đây họ từng là một cặp, chàng nói “Ta cũng có việc phải nhờ đến người”.

Bạch Cốt Tinh nói “Nếu người cần đến thì dù là việc nguy hiểm đến mấy ta cũng không từ chối”.

Vương Việt “Ta muốn tìm đến một nơi gọi là Chiêm Tinh Thành”.

Bạch Cốt Tinh cười mỉm “Ta cũng không biết nó ở đâu nhưng ta biết cách để dễ dàng đến đó”.

Từ cổ chí kim Chiêm Tinh Thành hẳn là đẹp nhất trong tất cả các kinh thành đã từng tồn tại thì bởi vì nó được kết bằng muôn vạn vì sao chói sáng.

Ở đây không có ngày hay đêm, lúc nào cũng rực rỡ ánh sao.

Cả một dòng sông sao tràn ngập trong không gian, tràn ngập trong muôn hơi thở và lung linh trong từng ánh mắt. Bạch Cốt Tinh và Vương Việt được tiếp đón rất ân cần và nồng nhiệt. Hồ cung chủ bản tính lạnh nhạt nhưng hôm nay tỏ ra hân hoan, bà ta nói “Ta biết chắc là đến một lúc nào đó tam muội sẽ trở về... bởi vì ta biết chắc là không nơi nào tam muội thấy nồng ấm bằng nơi này”.

Từ khi Thủy Thái Thần vong mạng, Chiêm Tinh Thành đã trở lại cái không khí tự do bấy lâu này bị mất. Cả kinh thành chìm trong tiếng nhạc và điệu nhảy vì đó là niềm đam mê của loài Thiên Hồ, cuộc sống ở đây luôn rộn rã niềm vui, khác hẳn cuộc sống bon chen của loài người.

Một buổi tối trời, khi Vương Việt đang đứng ngắm dòng sông sao, Hồ cung chủ đến bên chàng khẽ nói “Hẳn là phải có lý do gì đó thì đại hiệp mới đến nơi này?”.

Vương Việt đáp “Ta cũng không muốn giấu Cung chủ làm gì”. Chàng rút thanh Tâm kiếm trắng xóa ra nói “Cung chủ có nhận ra thanh kiếm này?”.

Hồ cung chủ nhìn thanh kiếm một lúc lâu rồi nói “Chuyện này có lẽ xưa lắm rồi, lúc đó ta hãy còn quá nhỏ nên không biết gì nhiều, để ta dẫn đại hiệp đến gặp một người, hy vọng bà ta sẽ biết chuyện”.

Hồ cung chủ dẫn Vương Việt đến một nơi dường như ít người lai vãng, dù là nó ở trên Chiêm Tinh Thành. Đó là một khu vườn với những đóa hoa là những chùm sao lấp lánh.

Vương Việt nói “Ta chưa bao giờ thấy những đóa hoa đẹp như thế, thanh

khiết như thế”.

Hồ cung chủ mỉm cười “Nơi đây có một người còn thanh khiết hơn thế”. Đó là một con Hồ ly già nua và mù lòa, bà ta sống ẩn dật ở đây đã lâu, khi nghe Hồ cung chủ dẫn người đến thì bà ta cầu nhàu “Ta chẳng còn muốn tiếp xúc với ai nữa, sao người cứ làm phiền ta mãi”.

Hồ cung chủ cười cười “Nhưng đây là một người đặc biệt và một việc cũng rất đặc biệt, bà sẽ không phải hối hận”.

Hồ ly già cười khẩy “Người chỉ tỏ ra dễ chịu khi gặp trai thô, ta đoán chắc đó là một gã ngu dốt, bất tài nhưng có vẻ bề ngoài bắt mắt”.

Vương Việt đứng ngay sau lưng Hồ cung chủ, đỡ lời “tại hạ chẳng những ngu dốt, bất tài mà còn xấu xí nữa”.

Hồ ly già nói “người dám tự nhận như thế thì hoặc là một kẻ kiêu ngạo, còn không hẳn là đang có việc phải nhờ vả...”.

Vương Việt nói “Đúng vậy” – Chàng đưa thanh kiếm ra nói tiếp “Bà không nhìn thấy nhưng chắc có thể cảm thấy”

Tâm kiếm cũng như Cổ kiếm, tỏa ra một làn sát khí ngập ngụa, Hồ ly già ngập ngừng một lúc lâu, sau đó trở nên run rẩy “Không ngờ ta còn gặp lại nó...” – bà ta nói đến đó thì từ cặp mắt mù nước mắt bỗng đổ ra giàn giụa. Cả Vương Việt lẫn Hồ cung chủ đều không ngờ thanh Tâm kiếm lại làm bà ta xúc động như thế.

Hồ ly già lại nói “Người là ai mà có được thanh kiếm này?”.

Hồ cung chủ vội nói “Đây là một đại hiệp nổi tiếng, giang hồ gọi là Thần Kiếm Vương Việt”.

Hồ ly già cười khẩy “... thần kiếm?... người thử múa vài đường kiếm ta xem thử có xứng với hai chữ thần kiếm hay không...”.

Hồ cung chủ cố nói thêm “Ứng Bảo Chủ, Đại Hoạt Phật, thậm chí cả Hải Bàng Tinh đều đã bỏ mạng dưới thanh Tâm kiếm này”.

Hồ ly già cười gằn “Ta chẳng cần biết y giết được ai cả, chỉ cần y múa lên vài đường là được rồi”.

Vương Việt đứng giữa những luống hoa sao, chàng múa kiếm thật chậm rãi, thật thong thả dường như sợ kiếm làm hư hại những đóa hoa này.

Hồ cung chủ kinh ngạc khi thấy Vương Việt múa kiếm như vậy, bà ta nói “Sao đại hiệp múa kiếm chậm chạp thế?”.

Hồ ly già thở dài “Từ khi Cửu Vĩ Thiên Hồ chết đi thì Chiêm Tinh Thành chỉ toàn là phường ca múa vô loài... vì thế mà mục Thủy Thái Thần mới làm mưa làm gió được?”.

Hồ cung chủ tức giận “Thế còn bà, bà có làm được gì?”.

Hồ ly già ghen ngào “Nếu ta không bị chọc mù mắt và phế bỏ võ công thì đâu có đến nỗi...”.

Bà ta hướng sang Vương Việt nói nhỏ “Không ngờ sắp về châu trời rồi ta lại

được thấy Định Tâm kiếm”.

Giống như Tam Bích Nhân, bà ta không nhìn thấy nhưng lại cảm được kiếm khí.

Hồ ly già nói “Kiếm khí của Cửu Vĩ Thiên Hồ run rẩy rất mãnh liệt, nó ồ ạt tuôn trào như dòng chảy của sông lớn và cũng bất thường như vậy... Không ai có thể sử Phiêu Tâm kiếm hơn bà ta được. Nhờ đâu mà người lại vượt qua được điều đó... người còn quá trẻ, thế mà lại luyện thành Định Tâm kiếm?”. Vương Việt không nói gì... chàng cũng không thể trả lời được.

Hồ ly già hỏi “Vì sao người có được thanh kiếm này?”.

Vương Việt kể lại toàn bộ sự việc cho Hồ cung chủ và Hồ ly già nghe, sau đó chàng nói “Ta không biết người đàn bà bị chết là ai, và bây giờ bé gái lưu lạc về đâu?”.

Hồ ly già nãy giờ khóc sùi sụt, nói trong tiếng nấc “Đại hiệp và Cung chủ hãy vào trong căn nhà đơn sơ này và hãy nghe ta kể một câu chuyện...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 34 -

Căn nhà đơn sơ của Hồ ly già trống trải và đầy những ánh sao, cuộc sống cô đơn nhiều năm khiến bà ta trở nên dễ xúc động và bị quá khứ ám ảnh.

Hồ ly già nói :

Giống loài Hồ ly chúng ta quý nhất là cái đuôi và cũng dùng cái đuôi để phân biệt đẳng cấp. Đuôi càng nhiều và càng đẹp, càng nhiều màu thì càng tỏ ra cao giá. Nghe kể cụ tăng tổ nhà ta đã từng có đến mười một đuôi nhưng tận mắt ta chứng kiến thì chỉ một người có chín đuôi với đủ chín màu khác nhau là Cửu Vĩ Thiên Hồ. Lúc đó bà ta là cung chủ của Chiêm Tinh Thành, còn ta thì ngay từ bé lại thích phiêu lưu trên đại mạc.

Bà ta có vẻ mơ màng :

Hồi đó ta rất đẹp, biết bao vương tôn công tử, phú gia, hào kiệt phủ phục dưới chân ta... Ta cũng rất biết dùng nhan sắc của mình để mê hoặc họ, vì thế bọn Địa hồ rất căm ghét ta, nhất là Cửu Vĩ Hồ Ly bày đủ trò để hãm hại nhưng bọn chúng làm sao cao tay hơn ta được. Tuy là Thiên hồ nhưng ta không thích mặc áo trắng mà lại thích mặc xiêm y màu xanh tha thướt nên có biệt danh là Ngọc Diện Thanh Hồ.

Vương Việt không ngờ mỹ nhân danh tiếng hồi xưa nay lại tàn úa như thế này, Hồ ly già kể tiếp :

Không ai biết rằng ta và Cửu Vĩ Thiên Hồ lại là hai chị em song sinh giống

nhau như hai giọt nước, chỉ có một khác biệt là Cửu Vĩ Thiên Hồ đuôi có chín màu còn ta thì chỉ có bảy màu, vì thế lúc đó ta luôn thầm ganh tỵ với bà ấy.

Khi Cửu Vĩ Thiên Hồ xuất hiện trên Con Đường Tơ Lụa thì rất nhiều người nhăm bà ấy với ta, có điều tính cách giữa hai bọn ta lại khác nhau một trời một vực. Ta bản tính lạnh lùng, chỉ dùng bọn đàn ông làm phương tiện, còn Cửu Vĩ Thiên Hồ tính lại đa cảm, đã yêu ai thì yêu tha thiết. Bà ta đã đẹp tuyệt vời, võ công lại cao siêu nên làm giang hồ chao đảo, trong đó có một người tên Điền Cương, giáo chủ Ngũ Độc Giáo, một kiếm khách sử một thanh kiếm màu đen gọi là Vô Danh Kiếm Khách và một người nữa rất đẹp trai nhưng vô cùng thâm độc tên Bạch Thiên Trường, sau này trở thành kẻ đứng đầu Ngũ hành thần với ngoại hiệu là Kim Tài Thân...

Hồ ly già nói đến đó thì ngừng lại như chìm vào dĩ vãng, Hồ cung chủ và Vương Việt cũng trầm ngâm yên lặng.

Hắn đây là một cuộc tình đẫm máu và nước mắt.

Những vì sao dường như cũng lắng nghe lời kể chuyện, những chùm hoa sao tỏa hương thơm ngào ngạt, Vương Việt cảm thấy tâm hồn lâng lâng kỳ lạ, vừa vui vừa buồn...

Hồ ly già lại kể tiếp :

Lúc đó ta chìm đắm trong những buổi tiệc thâu đêm suốt sáng, những hỷ, nộ, ái ố của thế nhân điên đảo với những người đàn ông vào hàng bậc nhất trên Con Đường Tơ Lụa. Trong số họ người làm ta mê đắm là Điền Cương, ban đầu ta chỉ định đùa chơi, vì ta biết ý đến với ta chỉ vì ta giống Cửu Vĩ Thiên Hồ, nhưng ta thì lại háo thắng, muốn chinh phục những gì mà Cửu Vĩ Thiên Hồ có được mà không biết rằng đó là nguồn gốc của mọi tai họa sau này... Bà ta nói đến đó thì lại khóc nức, Hồ cung chủ phải hết lòng an ủi còn Vương Việt thì mệt mỏi đành bỏ ra ngoài, nước mắt nữ nhân là thứ mà chàng cảm thấy khó đối diện nhất. Bên vườn hoa thấp thoáng một bóng đen, ở Chiêm Tinh Thành mọi người đều mặc đồ trắng, bóng đen đó nhất định là Bạch Cốt Tinh rồi.

Bạch Cốt Tinh nói “Ngươi hẳn đã tìm được niềm đam mê mới”

Ai nói Bạch Cốt Tinh không biết ghen thì họ làm to.

Vương Việt gượng cười “Đam mê thì chắc là không, nhưng say mê thì có”

Bạch Cốt Tinh tỏ ra lo lắng “Ngươi say mê điều gì ?”.

Vương Việt “Say mê một bà già kể chuyện”.

Bạch Cốt Tinh phì cười “Ta cũng muốn thử nghe xem điều gì mà làm say mê một kiếm thủ như ngươi được”.

Hồ cung chủ cũng đã ra đến bên ngoài, bà nói “Bà già đã ngủ rồi, chắc quá khư làm bà ta mệt mỏi... sáng mai chúng ta hãy đến nghe kể tiếp”.

Khi phiêu bạt trên Con Đường Tơ Lụa, Vương Việt đã từng nghe đến tên

Ngọc Diện Thanh Hồ, chàng không thể tưởng được khi sa cơ người ta lại có thể suy tàn như thế. So với Bạch Cốt Tinh bây giờ thì Ngọc Diện Thanh Hồ ngày xưa đâu có kém gì. Nhan sắc của người đàn bà là điều kỳ diệu nhất của tạo hóa nhưng đáng tiếc nó cũng là thứ dễ phai tàn nhất. Chàng nhìn một chùm hoa và nói “Những chùm hoa sao này khác với những đóa hoa dưới mặt đất ở chỗ chúng không bao giờ phai tàn”.

Hồ cung chủ bình thân nói “Có chắc là không bao giờ phai tàn lại tốt hơn sự tàn phai? Có sinh thì phải có tử, có trẻ trung thì phải có già nua... Điều đó mới làm con người nuôi tiếc và ghi nhớ, làm con người trưởng thành và bỏ bớt cái gọi là tham, sân, si...”.

Vương Việt không ngờ Hồ cung chủ lại suy nghĩ sâu xa như vậy, bà ta lại nói tiếp “Con người thường mơ đến Niết Bàn, một nơi không có sinh, lão, bệnh, tử... có thể trẻ trung, tươi đẹp mãi. Nhưng Niết Bàn là gì? Khi con người còn tham, sân, si... còn thù hận, ganh ghét thì có thể nhận thức được Niết Bàn hay không? Phải chăng Niết Bàn là sự vượt thoát mọi khái niệm về thời gian, không gian... Niết Bàn là hư vô, hay là một thực tại siêu việt không thể nhận thức được...?”

Như mọi người, Tiêu Vong Trần cũng đến một làng chài, một làng chài như bao làng chài khác, có vài chục nóc nhà đơn sơ rách nát, có bãi cát dài và những tấm lưới cũ kỹ, khắp nơi đượm mùi cá khô nồng nặc. Như mọi người, y cũng ngồi trong một cái quán nhỏ sát ngay bờ biển. Tuy là một cái quán nhỏ nhưng nó lại có cái biển tên khá dài “Thanh Nam Lữ Hương Quán”, chủ quán là một cô nàng khá đẹp, ngực to mông nở, điệu bộ rất lả lơi kêu gọi. Tiêu Vong Trần ngồi trong một góc khuất, chẳng ai buồn để ý đến y, ngay cả cô chủ quán cũng vậy. Ai mà thèm quan tâm đến một kẻ có nhân dạng tầm thường, quần áo lại tồi tàn, nhìn sơ là biết thuộc hạng nghèo rơi cả... dãi.

Quán được thắp sáng bằng một ngọn đèn chống bão rất cổ, có lẽ tuổi của nó lớn hơn nhiều lần tuổi của cô chủ.

Hôm nay quán có vẻ đông hơn bình thường, đã có khá nhiều thực khách. Đến nửa đêm quán lại càng đông hơn. Những người này đều khoác áo bào, đeo dây đai to bản với đủ hình thù kỳ dị, kẻ thì đầu trọc, người thì tóc dài đến lưng, đao kiếm đầy mình, họ có vẻ như cùng một nhóm và tỏ ra nôn nóng. Một người to lớn, tóc tết thành lợn, mặt đỏ, có bộ râu quai nón rất uy vũ cất tiếng “Lữ Hương, sao giờ này họ còn chưa đến?”.

Lữ Hương té ra là tên cô chủ quán, cô ta đến bên ngọn đèn bão vặn lớn hết cỡ và nói “Họ đã đến rồi”.

Bên ngoài quả nhiên có một chiếc kiệu dừng lại.

Một người đàn bà bước xuống.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào bà ta, bởi vì đó là một người mà ai cũng biết, nhưng không hiểu tại sao lại mò tới cái quán nhỏ bé này.

Trúc Mầu.

Đúng là Trúc Mầu.

Bà ta điềm nhiên đi vào quán, tiến thẳng đến chiếc bàn, ngồi đối diện với người đàn ông râu quai nón. Mọi người dường như nín thở, không khí đột nhiên chìm vào tĩnh lặng.

Bên ngoài lại có một cỗ xe dừng lại, trên xe bước xuống một người cao sừng sững, khoác áo gấm màu nâu sẫm không thể che khuất chiếc đai to bản quần quanh bụng bằng vàng ròng khảm ngọc Sapphire xanh biếc.

Kẻ mới đến làm không khí trở nên ngột ngạt.

Sài Đảo.

Chính là Sài Đảo.

Kẻ mới nổi lên trên chốn giang hồ, nghe đồn y đã trở thành phú gia giàu có bậc nhất trên Con Đường Tơ Lụa. Chiến tranh làm một số người nghèo đi, chết chóc, nhưng cũng làm một số ít trở nên vô cùng giàu có.

Đi cùng với Sài Đảo là một người đàn bà mặc chiếc áo vàng dài sọc – Huỳnh chủ Tân Hồng Diệp. Sau khi Ngũ Độc Giáo tan rã, con “Bò cạp núi” đã nhanh chóng về đầu quân cho Sài Đảo, là một dâm nữ với sắc đẹp mê hồn và tài dụng độc nên ả được y trọng dụng ngay, chất độc Đoạn hồn tán đã ám hại Từ Mục Phong hẳn là từ đây mà có.

Cặp mắt đen sì với hàng mi dài của ả không ngừng liếc ngang liếc dọc, khi nhìn đến Lữ Hương thì dừng lại, nở một nụ cười khinh miệt.

Lữ Hương chẳng buồn quan tâm đến ả, cầm chiếc đèn bão ra ngoài cửa quán khua thành những vòng tròn, xa xa ngoài biển cũng có ánh đèn đáp lại. Cô ta trở vào và nói “Chiến thuyền đến rồi, đang cập bến”.

Trúc Mầu vụt nói “Vậy chúng ta hãy cùng ra ngoài...”.

Trong thoáng chốc quán trở nên vắng ngắt, chỉ còn Tiêu Vong Trần ngồi khuất sâu trong góc, y vẫn ngồi yên như vậy, gương mặt chẳng có cảm xúc gì”.

Đấu chiến thắng Phật

- 35 -

Chiến thuyền đã cập bến, một lá cờ đen với bảy ngôi sao sáng rực, tung bay phấp phới trong màn đêm.

Thất Tinh Đảo Chủ - Đại Hùng Tinh danh trấn giang hồ.

Nếu Hỏa Lôi Thần là kẻ vô địch trên đại mạc thì Đại Hùng Tinh vô địch trên biển cả, lão là một cướp biển khét tiếng. Thất Tinh Đảo là một nơi kỳ bí không mấy người được biết, chỉ nghe đồn là nó rất nguy nga tráng lệ.

Lão ngồi sừng sững trên mạn chiến thuyền, nhìn như một con bạch tuộc khổng lồ với hai con mắt to tròn như hai cái đĩa. Đầu cạo trọc lóc nhưng trên đỉnh lại để một chòm tóc như ngọn cỏ lau, râu lão tết thành búi và đeo đủ thứ đá quý lấp la lấp lánh. Bọn thủ hạ của lão ăn mặc càng kỳ dị, đều đeo vũ khí đầy người giống hệt bọn ngồi trong quán, thì ra tất cả đều là cướp biển.

Đại Hùng Tinh cất giọng khào khào “Tiểu Hùng, công việc đến đâu rồi?”.

Người đàn ông to lớn lúc này bước ra nói “Thưa đảo chủ, mọi việc đều đã xong” – Lão chính là Tiểu Hùng Tinh, cũng là một cướp biển khét tiếng.

Lúc này Đại Hùng Tinh mới đưa mắt nhìn đến Sài Đảo và Trúc Mẫu, lão hỏi “Hàng của các ngươi đâu?”.

Sài Đảo vỗ tay, từ trong bóng tối có thêm một đoàn xe ngựa, có khá nhiều cao thủ võ lâm theo áp tải, trên xe bước xuống là những tốp người bị xích tay chân vào nhau, họ đều rất trẻ, nam cũng như nữ, lên đến vài trăm người. Đây có lẽ là những người bị Sài Đảo bắt được ở Bích Ngọc Thành.

Đại Hùng Tinh đang có tham vọng xây dựng Thất Tinh Đảo với qui mô không thua kém gì Thành Đỏ, vì thế lão cần rất nhiều nô lệ. Sài Đảo và Trúc Mẫu là những kẻ buôn người, thảo nào mà họ không giàu lên nhanh chóng. Đại Hùng Tinh cho thủ hạ khiêng xuống những chiếc rương lớn, lão cho mở nắp ra, bên trong toàn là ngọc trai, châu báu.

Sài Đảo cười khùng khục “Làm nghề cướp biển đúng là giàu có thật...”.

Đại Hùng Tinh cười rộ “So với buôn người và nuôi gái thì sao bằng được”.

Tiếng cười của lão vang trên bãi biển như tiếng trống rền áp đảo tinh thần mọi người, tuy nhiên xen trong tiếng cười đó dường như cũng có một giọng cười khác nữa.

Tất cả mọi người vùng im bật.

Trên bãi biển xuất hiện thêm một người, người đó tỏa ra một ánh tím rực rỡ.

Một nữ hiệp danh trấn giang hồ.

Hải Vực Vô Ngân.

Từ khi giết Mã Hoàn ngay giữa sa trường, danh tiếng Hải Vực Vô Ngân đã trở nên lừng lẫy. Nàng đã trở về kinh thành Baghdad, sao còn xuất hiện ở chốn thị phi này?

Hải Vực Vô Ngân căm giận nhìn Trúc Mẫu “Ta không ngờ bà cũng tham gia vào cái trò bẩn thỉu này”.

Trúc Mẫu ngượng ngùng nói “Ta chỉ đi theo Sài Đảo thôi, nghe nói cô đã trở về Baghdad rồi mà, sao còn ở đây?”.

Hải Vực Vô Ngân nói “Quốc vương chỉ tha thứ cho ta tội đã theo Bích Ngọc

Thành chống lại Thành Đỏ khi nào ta từ bỏ Tử kim đao và chịu lấy chồng. Ta đã lựa chọn tự do, từ bây giờ ta đã không còn là người của kinh thành Baghdad nữa”.

Sài Đảo cười ha hả “Vậy tốt nhất cô hãy về với ta, ta sẽ xếp cô ngang hàng với Tân Hồng Diệp”.

Tân Hồng Diệp cũng cất lời dâm dăng “Em hãy về với chị... em sẽ sung sướng còn hơn nhiều lần ở cái kinh thành Baghdad hữu danh vô thực... chị sẽ dạy em đủ mọi ngón nghề...” nói đến đó ả cười lên the thé.

Giang hồ vốn kiêng nể Hải Vực Vô Ngân vì nàng là quận chúa của thành Baghdad, bây giờ nàng bị thất sủng thì họ xem thường và trêu chọc ngay. Hải Vực Vô Ngân nổi giận, nàng vung Tử kim đao xông đến Tân Hồng Diệp, ả này cũng không vừa, múa đôi găng tay bọc thép màu đen tuyền lên ứng chiến.

Đại Hùng Tinh quát lên như sấm “Trước mặt ta mà có kẻ dám hý lộng hay sao”.

Lão đã đứng sững trên bờ từ lúc nào, đôi mắt phát ra tia hung quang chói lọi nhìn Hải Vực Vô Ngân.

Bàn tay lão đã từ từ giơ lên...

Kim Cang Thần Công.

Tên đầy đủ của nó là Đại Lực Kim Cang Bất Hoại Thần Công, có nguồn gốc từ chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn. Khi luyện thành Kim Cang Thần Công thì thân thể trở thành kim cương bất hoại, không sợ mọi sự tấn công từ bên ngoài. Còn chiêu lực đánh ra thì không ai có thể đương cự nổi. Đại Hùng Tinh bỏ hơn chục năm giả làm thầy chùa, lên núi Tung Sơn ăn cắp được bí kíp nhưng lại bị thiếu “Kim cang khẩu quyết”. Nhờ võ công cao thâm nên cuối cùng lão cũng vượt qua được nhưng công phu không hoàn hảo.

Từ khi luyện thành Kim Cang Thần Công, Đại Hùng Tinh tự cho mình là vô địch trong thiên hạ, lần này ngoài chuyện mua nô lệ, lão dự tính sẽ về ngang Thành Đỏ thách đấu với Nhất Bạch Cuồng Phong để đoạt chức Thành chủ. Lão định sẽ đánh một chiêu là giết ngay Hải Vực Vô Ngân để thị uy với cả giang hồ. Khi Kim Cang Thần Công thi triển thì gió nổi lên ào ạt, quần áo mọi người đều bay phấp phật, không khí trở nên đặc quánh...

Hải Vực Vô Ngân vung Tử kim đao, vận toàn lực chống đỡ.

Ầm – một tiếng nổ vang trời, Hải Vực Vô Ngân như chiếc diều đứt dây bay tuốt ra xa nằm bất động.

Không gian trở nên yên lặng như tờ.

Sài Đảo, Trúc Mẫn lẫn Tân Hồng Diệp đều khiếp đảm trước chiêu lực khủng khiếp. Bỗng có tiếng tiêu từ xa văng vẳng, Sài Đảo nghe tiếng tiêu này thì mặt liền biến sắc, chân như run rẩy... y đã tham chiến ở Bích Ngọc

Thành nên biết rất rõ uy lực của tiếng tiêu này. Tiếng tiêu vùn vủ trong không trung, sau đó trở thành một luồng Phong kiếm hướng thẳng về phía Đại Hùng Tinh – Thất Tinh Đảo Chủ không nao núng, vận hết mười hai thành công lực của Kim Cang Thần Công lên chống đỡ.

Sóng biển dậy lên ào ào, đất trời vùn vủ... Phong kiếm xuyên thủng ngực Đại Hùng Tinh, hất lão ngã nhào trên cát, dư lực của nó còn làm đám cướp biển nghiêng ngả.

Sài Đảo đã biến mất, không quên mang theo Tân Hồng Diệp.

Tiểu Hùng Tinh và đồng bọn cũng nhanh chóng mang xác Đại Hùng Tinh lên chiến thuyền nhỏ neo rút lệ.

Trên bãi biển chỉ còn đoàn người nô lệ và Trúc Mẫu, bà ta đành rút Diệp liễu đao chặt đứt những sợi xích đang trói họ. Những người nô lệ tản đi ngay, Trúc Mẫu cũng biến vào bóng đêm, cảnh vật thoáng chốc vắng tanh vắng ngắt.

Lữ Hương thu hết can đảm tiến đến bên Hải Vực Vô Ngân, cô ta thấy nàng vẫn còn thở nhẹ liền bồng lên mang vào quán.

Tiêu Vong Trần vẫn ngồi trong góc khuất, gương mặt vẫn bình thản lạnh lùng.

Lữ Hương len lén nhìn y.

Cô ta đặt Hải Vực Vô Ngân dựa trên ghế, áp lực của Kim Cang Thần Công làm nàng bất tỉnh, có lẽ đã bị nội thương nặng nề.

Tiêu Vong Trần cất giọng nghe nhạt như nước ốc “Cô ta chưa chết là may lắm”.

Y thông thả đi ra, vận công lực vào lòng bàn tay đập mạnh lên đỉnh đầu Hải Vực Vô Ngân – Quả nhiên nàng nấc lên một tiếng, sắc mặt đỏ hồng trở lại.

Tiêu Vong Trần nói với Lữ Hương “Hãy mang cô ta vào nhà trong săn sóc”.

Lữ Hương khiếp sợ nhìn cây Tử huyền tiêu trên tay y, cô ta tuân theo lệnh của Tiêu Vong Trần rầm rập. Đến nửa đêm, khi quay ra Lữ Hương vẫn thấy Tiêu Vong Trần ngồi bên chiếc bàn trong góc khuất, cô ta bèn hỏi “Ngài có cần gì không”.

Tiêu Vong Trần đưa cặp mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, hỏi “Ngươi là gì của Thanh Nam Lữ Hà?”.

Lữ Hương đáp “Ông ta là cha của tiểu nữ”.

Tiêu Vong Trần “Thanh Nam Lữ Hà là bảo chủ của Thanh Nam Bảo danh vang bốn bể, không lẽ để con gái ra ngoài bán quán”.

Lữ Hương vội nói “Thực ra Thanh Nam Bảo sau này suy sụp, nợ nần chồng chất nên cha ta phải nhờ vả đến Đại Hùng Tinh... tiểu nữ ra ngoài là để làm môi giới cho Thất Tinh Đảo và đất liền”.

Tiêu Vong Trần gục gặc cái đầu, tham vọng bá chủ không hẳn chỉ riêng Đại Hùng Tinh. Sau cái chết của Hỏa Lôi Thần khá nhiều kẻ muốn về làm Thành

chủ của Thành Đồ.

Y nói tiếp “Người có nghe nói đến Hồng Anh Bảo”.

Lữ Hương biến sắc mặt đáp “Tích Lịch Hồng Anh Hồng Đại Hải không lẽ cũng muốn về đây tranh bá?”.

Trong Thập Bảo thì Hồng Anh Bảo chỉ đứng hàng thứ chín về nhân lực và sự giàu có, nhưng Tích Lịch Hồng Anh Hồng Đại Hải lại được xem là nguy hiểm nhất. Lão tinh thông kỳ môn độn giáp, trận pháp, phong thủy... Hồng Anh Bảo giống như một tuyệt địa chưa ai vào được, Tích Lịch Đạo của lão cũng được Cửu Tử Hoàng Châu xếp vào hàng bảo đảo trong thiên hạ.

Tiêu Vong Trần cười gằn “Cũng như Đại Hùng Tinh, lão vĩnh viễn không bao giờ đặt chân đến được Thành Đồ”.

Lữ Hương bất giác ngồi xuống chiếc ghế, trời đêm lạnh giá mà bỗng dưng cô ta đổ mồ hôi ướt đầm...

Đấu chiến thắng Phật

- 36 -

Khi Vương Việt thức dậy thì đã thấy Hồ cung chủ và Bạch Cốt Tinh đang ngồi chờ, xem ra họ còn nôn nóng nghe Hồ ly già kể chuyện hơn cả chàng nữa.

Hồ cung chủ nói “Bà già này tính khí rất thất thường, chúng ta hãy ghé sớm để bà ta không kịp thay đổi ý định”.

Nhưng Hồ ly già đã đứng ngoài vườn hoa đợi họ, bà ta nói “Trong ba người các ngươi có một kẻ ta cảm thấy rất lạ...” – Bà ta hướng về Bạch Cốt Tinh – “Loài Thiên Hồ chúng ta chỉ phát ra mùi xạ hương chứ không hề có yêu khí, nhưng ả này lại có...”. Hồ ly già không nhìn thấy Bạch Cốt Tinh, nhưng bà ta cảm nhận được hình thể của nàng. Bạch Cốt Tinh đành chống chế “Tiểu nữ mới ở dưới mặt đất lên nên còn vương nhiều tà khí...”.

Hồ cung chủ nói “Đây là Tam Vĩ Thiên Hồ vừa mới trở về”.

Hồ ly già nói “Thủy Thái Thần si mê người, cuối cùng thì cũng chẳng được gì...”. Bà ta thở dài “Đời người như trôi theo dòng nước cuộn cuộn, nếu ta có được một cành tre chỉ bằng ngón tay thì đừng vội vứt bỏ nó đi, bởi vì nhiều cành tre nhỏ sẽ kết thành một cái bè lớn... Bọn bè cũng thế, có được thêm một người bạn dù là nhỏ bé cũng là một niềm vui lớn”.

Bà ta thông thả nói tiếp “Hôm qua ta hơi bị phấn khích... bây giờ đã bình tâm lại – Sự thực mọi tai họa là từ Điền Cương, hẳn nhờ ta giả làm Cửu Vĩ Thiên Hồ để hạ độc với Vô Danh Kiếm Khách, lúc đó giáo phái của hắn mới

nổi lên, thế lực rất mạnh... kết quả là kiếm khách áo đen bị trúng độc, thua phải bỏ chạy và sau đó mất tích luôn... Cửu Vĩ Thiên Hồ về sau biết chuyện đã tìm đến, hai chúng ta vốn là chị em song sinh bỗng trở thành thù hận. Điều ta không ngờ là cuộc tình giữa bà ta và Vô Danh Kiếm Khách đã đơm hoa kết trái, ít lâu sau bà ta sinh một bé gái, chính vào thời điểm khai hoa nở nhụy đó Điền Cương lại ra tay một lần nữa”.

Lần này Hồ ly già cố nén không khóc, mãi một lúc sau bà ta mới có thể kể tiếp “Cửu Vĩ Thiên Hồ tuy bị thương trầm trọng nhưng vẫn cố bồng con đào thoát, Điền Cương cho là ta che giấu nên giam lỏng ta, hẳn còn cho ta uống thuốc gì đó làm công lực mất hết...”.

Giọng bà ta trở nên căm thù “Nhưng Điền Cương chỉ là thứ tép riu so với Bạch Thiên Trường, chính hắn mới là kẻ sắp đặt mọi chuyện. Nghe nói sau này hắn bị Hỏa Lôi Thần đánh bại phải trốn chạy ra hoang đảo, thật là đáng đời”.

Ngọc Diện Thanh Hồ suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp “Trên Con Đường Tơ Lụa còn có hai ả hồ ly khác cũng nổi danh không kém là Cửu Vĩ Hồ Ly và Yến Phi Hoa người đất Minh Viễn. Cửu Vĩ Hồ Ly thuộc giống Địa hồ nên vốn dĩ với ta là kẻ không đội trời chung. Còn Yến Phi Hoa nhan sắc cũng không ai bằng, lại có pháp thuật cao cường, ả được suy tôn là Ngọc Diện Yêu Hồ, nghe nói sau này ả về với Hỏa Lôi Thần. Lúc đó bọn ta đều tranh nhau khoe sắc, bày đủ trò tà ma để khuynh đảo thiên hạ. Điền Cương định lấy ta làm vợ nên phế bỏ võ công của ta để dễ bề sai khiến, nhưng Bạch Thiên Trường lại muốn giết Điền Cương để đưa một người thân với hắn lên làm giáo chủ Ngũ Độc Giáo tên là Cổ Giải lúc đó đang là một Đường chủ. Hắn vờ theo đuổi ta, còn ta thì muốn được như Cửu Vĩ Thiên Hồ nên cũng quan hệ với hắn. Không ngờ sau khi giết được Điền Cương, Cổ Giải lên làm giáo chủ, hắn vu cho ta là kẻ bội phản, chọc mù hai mắt và đuổi ta đi... Bạch Thiên Trường chẳng những không cứu giúp gì mà còn sỉ nhục ta bằng cách bắt ta phải đứng bưng rượu cho hắn và Cửu Vĩ Hồ Ly đối ẩm... Thử hỏi đường đường là một mỹ nhân nổi tiếng Ngọc Diện Thanh Hồ như ta thì có gì nhục nhã hơn thế?”.

Không khí trở nên trầm lắng, Hồ ly già lại nói tiếp “Mấy chục năm ở đây đã làm ta bình tâm lại, cuộc đời có vay có trả... bây giờ ta không còn muốn trả thù nữa”.

Bà ta quay qua Vương Việt và nói “Ta nghĩ nếu muốn đưa bé người nên tìm Kim Tài Thần hoặc Cửu Vĩ Hồ Ly...”.

Vương Việt trầm ngâm, chàng cảm thấy tìm Kim Tài Thần là việc vô cùng khó, Bạch Cốt Tinh liền nói “Ta đã từng gặp Cửu Vĩ Hồ Ly, ta biết cần phải kiếm ả ở đâu...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 37 -

Khi Hải Vực Vô Ngân tỉnh lại thì đã hơn nửa tuần trăng, nàng nghe Lữ Hương kể hết sự tình liền nói với Tiêu Vong Trần “Lần này ta may mắn thoát chết là nhờ người cứu, ơn này có dịp ta sẽ đền đáp”

Tiêu Vong Trần lạnh nhạt nói “Cô không cần phải đền ơn ta, chẳng qua là lúc đó ta chỉ muốn thử xem có thật là Kim Cang Thần Công không gì xuyên thấu”.

Hải Vực Vô Ngân nói “Dù sao đi nữa thì cũng nhờ đó mà ta thoát chết... hơn nữa trước đây ta với người ở hai chiến tuyến, vốn dĩ là hai kẻ thù”. Tiêu Vong Trần lạnh lùng nói “Trên đời này không có bạn bè hay kẻ thù vĩnh viễn, cùng là một người nhưng ở khúc sông này thì là kẻ thù nhưng qua một khúc sông khác lại trở thành bạn bè... Tương tự như thế, có người lúc này là bạn bè thân thiết nhưng qua một khúc ngoặt nào đó lại trở thành kẻ thù không đội trời chung... Ta và cô cũng vậy, trước đây tuy ở hai chiến tuyến nhưng bây giờ hy vọng cô sẽ xem ta là bạn bè”.

Hải Vực Vô Ngân nói “Ta giờ đây là một con người tự do, luôn sẵn sàng kết giao với mọi anh hùng trong thiên hạ”.

Lữ Hương cũng nói “Tiểu nữ cũng muốn được như vậy”.

Hải Vực Vô Ngân tỏ ra hân hoan, nàng nói “Tiểu muội đã có công săn sóc ta, chúng ta sẽ kết giao thành hai chị em”.

Lữ Hương lấy thanh Tử kim đao đưa cho Hải Vực Vô Ngân, nàng vui mừng cầm lấy và nói “Ở Bích Ngọc Thành ta đã mất Phượng Hoàng Lửa và Hoắc Tổng Quân, chỉ còn Tử kim đao là vẫn mãi ở bên ta”. Nàng nghĩ đến Vương Việt, nhớ đến chuyện chàng hay múa kiếm bên bờ biển nên cũng muốn bắt chước...

Biển hôm nay thật đẹp, nhuộm một màu tím sẫm, làn gió thổi từ xa khơi mang theo vị mặn và hương vị tự do thật nồng nàn. Hải Vực Vô Ngân

ngửa mặt đón từng ngọn gió, nàng phóng mình trên từng con sóng, tay vung Tử kim đao thành từng luồng sáng tím lấp lánh.

Đang vẫy vùng theo từng đường đao bỗng nàng nghe một giọng nói trầm trầm “Đao pháp cao thâm lắm, uy lực rất mạnh mẽ...”. Hải Vực Vô Ngân nhìn lại thì thấy đã có một đoàn người đứng bên bờ biển, người vừa nói là một lão già mặc chiếc áo bào màu xanh, có mái tóc bạc với hai hàng mai uốn cong nom rất đẹp.

Nàng nói “Không dám... túc hạ quá khen...”

Lão già nói “Lão phu là Thanh Nam Lữ Hà, có việc phải đi ngang qua đây”. Thanh Nam Lữ Hà bảo chủ của Thanh Nam Bảo, trong thập bảo xếp ở vị trí thứ hai về tài lực cũng như vật lực, chỉ dưới có Thần Long Bảo, riêng tham vọng bá chủ thì có thể xếp vào hàng thứ nhất.

Lão già nói tiếp “Không ngờ trên bãi biển này lại được chứng kiến một thứ đao pháp dũng mãnh như vậy. Nữ hiệp có phải là Hải Vực Vô Ngân lưng lẩy trên chốn giang hồ”.

Lão đã biết tông tông tong từ lâu nhưng vẫn làm như chưa biết gì, cuộc hẹn giữa lão và Đại Hùng Tinh, Hồng Đại Hải để mưu tính lật đổ Thành Đồ đã thất bại. Thanh Nam Lữ Hà lập tức xoay cán cờ, từ chống lại chuyển qua thần phục.

Tiêu Vong Trần lạnh lùng nói “Kẻ nào chống lại Thành Đồ tất phải chết, kẻ nào thần phục sẽ được nâng đỡ về mọi mặt”.

Y vẫn ngồi bên chiếc bàn trong góc khuất, còn bọn Thanh Nam Bảo thì đứng đầy cả phòng. Lữ Hà hạ giọng nói “Thanh Nam Bảo nhất quyết một lòng đứng về phía Thành Đồ, không dám từ nan bất cứ việc gì”. Lữ Hương cũng đứng bên cạnh, cô ta đã thay bộ váy màu thiên thanh tuyệt đẹp với những viên ngọc trai lấp lánh, khoe bộ ngực đồ sộ hướng về Tiêu Vong Trần nhưng gã này dường như làm bằng... gỗ, chẳng buồn nhìn đến. Suốt nửa tháng nay cô ta tìm mọi cách để ve vãn Tiêu Vong Trần nhưng đều thất bại. Những chiếc rương được mang xuống, bên trong chất đầy vàng bạc châu báu, Lữ Hà nói “Vài món quà mọn xin ra mắt đại hiệp”.

Tiêu Vong Trần phẩy tay nói “Người hãy mang tất cả về Thành Đồ, sắp tới chúng ta sẽ tổ chức một đại tiệc còn lớn hơn cả Đại Tiệc Tím ngày nào, lúc đó Thành Đồ sẽ có chủ nhân chính thức mà tất cả các bậc Vua, Chúa, Công hầu khanh tướng, các bậc Vương tôn công tử, các Đại gia phú quý, các Đại cao thủ trên Con Đường Tơ Lụa đều phải thần phục”.

Lữ Hà khom mình “Xin tuân lệnh”.

Khi đám Thanh Nam Bảo đi khuất, Tiêu Vong Trần nhìn qua Hải Vực Vô Ngân và nói “Gần đây có một nơi nổi tiếng thần bí gọi là Cổ Thạch, cô có

muốn cùng ta đến đó ?”.

Hải Vực Vô Ngân mỉm cười “Ta cũng muốn đến những nơi kỳ bí để mở rộng tầm mắt, nên rất vinh dự được đi cùng...”.

Đấu chiến thắng Phật

- 38 -

Nếu “Tử Trúc Lâm” là một khu rừng chết thì Taklamakan là một sa mạc chết theo đúng nghĩa của nó đối với những người lữ hành. Đã từ lâu không khách giang hồ hay đoàn thương lái nào dám đi qua khu vực này. Cát ở đây trải dài giống như một vết sẹo cắt ngang mặt biển, vô số các chiến lũy hoang tàn, những con thuyền đồ nát, xương sọ chất đống, một bằng chứng hùng hồn nhất về bao cuộc chiến đã diễn ra...

Những bụi cây xương rồng rậm rạp, những con rắn khổng lồ với các chiếc răng độc chết người trườn mình dưới cát, thỉnh thoảng lại có những hố sâu rải rác

chứa một thứ nước đen ngòm hôi hám. Trên các triền cát có những nơi chất đầy xương cốt của những con quái thú đủ hình đủ dạng. Có cái đầu của quái thú to như một quả núi, hàng bảy kèn kèn bay rợp trời kêu la inh ỏi, chưa kể đến đám sói sa mạc rình rập theo từng bước chân. Hỏa Lôi Thần chưa bao giờ có ý nghĩ tấn công vào nơi được xem là tử địa như thế này, hơn nữa vùng đất “chó ăn đá, gà ăn muối” cũng chẳng có gì để loài người thèm muốn.

Tuy nhiên vẫn có những loài xương rồng nở những bông hoa tuyệt đẹp xen giữa những hòn đá xù xì đủ màu khiến cảnh vật trở nên vô cùng quyến rũ. Bạch Cốt Tinh và Vương Việt đi sâu vào Sa mạc chết, một đoàn quái thú chặn họ lại, dẫn đầu là con quỷ một mắt.

Chính là con quỷ đã thảm bại ở Tử Trúc Lâm ngày nào.

Bạch Cốt Tinh nói “Ta có hẹn với Thổ Thú Thần”.

Quỷ Một Mắt đảo tròn con mắt độc nhất, nhe nanh ra nói “Nếu không sợ chết thì hai người hãy chờ ở đây, còn nếu sợ thì quay về vẫn còn kịp”.

Bạch Cốt Tinh cười tươi, nụ cười của nàng làm bầu không khí căng thẳng và u ám của Taklamakan dường như rạng rỡ “Bọn ta không sợ chết, bọn ta chỉ sợ có kẻ không dám tiếp kiến”.

- Kẻ nào nói rằng ta không dám tiếp kiến

Một giọng nói âm u từ xa vọng lại.

Khi giọng nói đến thì thân người cũng đã đến rồi.

Thổ Thú Thần xuất hiện như một bóng ma. Lão vẫn như ngày nào xuất hiện ở sông bạc trong Cục Lạc Thành, đầu trọc lóc, trên đỉnh đầu là một cái sừng nhọn hoắt, hai tai vểnh lên như tai chó, chỉ có bộ râu nhuôm nhuôm nâu đỏ là bay phất phới. Cạnh lão còn có một con quỷ ba mắt và một con chim khổng lồ, thân mình trụi lủi không lông, trên đầu có sừng nhọn và cổ có bờm như sư tử.

Bạch Cốt Tinh không run sợ, nàng hiên ngang đáp “Ta tìm đến ngươi để tỉ đấu”, trong tay nàng đã cầm thanh Cổ kiếm.

Vương Việt vẫn đứng im lìm bên cạnh.

Tương quan lực lượng hai bên xem ra rất chênh lệch.

Thổ Thú Thần cười ha hả, tiếng cười của lão vang rền Taklamakan.

Mặt trời không bao giờ mọc ở xứ sở này.

Thổ Thú Thần rút trong người ra một thanh đao nhỏ, lão hỏi Bạch Cốt Tinh “Ngươi biết đây là gì không?” – Bạch Cốt Tinh nói “Phải chăng đó là vũ khí đứng đầu trong “Thất Bảo Binh Khí” có tên Lưỡng diện đao” – “Tại sao Cửu Tử Hoàng Châu lại xếp thanh đao nhỏ này là số một, nó có gì đặc biệt? ngươi hãy thử nhìn vào diện bên này của thanh đao” – Thổ Thú Thần đưa thanh đao nhỏ lên, thanh đao sáng rực rỡ in hình của Tam Vĩ Thiên Hồ trong đó, một giai nhân tuyệt sắc – “Điều đặc biệt của thanh đao là ở đây, ngươi hãy nhìn vào diện này” – Bạch Cốt Tinh nhìn vào diện bên kia của thanh đao, nàng bất giác giật mình. Thổ Thú Thần lạnh lùng nói “Thanh đao nhỏ này có thể phản ánh *Thật Tướng* của người đối diện, vì thế ngay khi gặp ngươi ta đã biết ngươi là ai, một điều mà ngay cả Hỏa Lôi Thần cũng không biết được”.

Bạch Cốt Tinh nhìn thấy một bộ xương trắng hếu ánh lên trên diện bên kia của thanh đao, nàng gật đầu nói “Thảo nào mà Cửu Tử Hoàng Châu xếp nó lên hàng thứ nhất, nếu nhìn thấy thật tướng của kẻ thù thì cũng có nhiều khả năng hơn để chiến thắng được kẻ thù đó”.

Con Quỷ Ba Mắt cất tiếng nghe như sấm nổ “Bọn ta hơn loài người các ngươi ở chỗ luôn luôn công bằng, luôn luôn sòng phẳng. Cuộc chiến ngày hôm nay là của riêng Thổ Thú Thần với hai ngươi, bọn ta không can thiệp vào”.

Tất cả bọn quỷ đều lùi ra xa thành một vòng tròn, hàng trăm cặp mắt như ánh sao trời chiếu vòng tròn trở nên sáng rực.

Lưỡng diện đao phi thường là thế nhưng Phi đao của Thổ Thú Thần mới

thực sự là bất khả chiến bại.
Trên đời này chưa ai đỡ được Phi đao của lão...

Đấu chiến thắng Phật

- 39 -

Chỉ có con người mới thấy con người là đẹp, vì thế bọn quỷ đầu có nhìn thấy vẻ đẹp của Bạch Cốt Tinh trong lốt Tam Vĩ Thiên Hồ, nhưng vẻ hiên ngang của nàng thì bọn chúng lại nhìn thấy.

Trên đỉnh Taklamakan là một vàng trắng khuyết, vàng trắng tỏa cái ánh sáng nhờ nhờ, bàng bạc xuyên qua đám mây mù... Trăng hôm nay ánh màu như máu.... cả bảy quỷ dữ cùng nhìn về phía ánh trăng và hú lên... Tiếng hú báo hiệu một cuộc huyết chiến sắp bắt đầu.

Tâm kiếm cũng đã được rút ra song song cùng Cổ kiếm.
Sau bao nhiêu năm, một lần nữa hai thanh kiếm một trắng một đen này lại hợp bích.

Lưỡng diện đao cũng đã sẵn sàng.
Taklamakan lại chìm vào im lặng, một sự im lặng đáng sợ.

Bạch Cốt Tinh đã chứng kiến Thổ Thú Thần ra tay giết Vạn Ứng Khinh Hầu nhanh như thế nào nên nàng đề phòng rất cẩn thận. Bỗng nàng đột nhiên chao người một cái, sau đó lại đứng vững... Khi nàng từ từ cởi bỏ chiếc áo đen, lúc bấy giờ mới thấy Lưỡng diện đao đã cắm phập ngay chón thủy.

Phi đao bay ra nhanh đến mức Bạch Cốt Tinh không kịp nhìn thấy chứ đừng nói đến né tránh.
Thổ Thú Thần bất giác thốt lên “Kim giáp bảo...không ngờ người có Kim giáp bảo” - Lưỡng diện đao có thể xuyên qua tất cả, nhưng vẫn không xuyên qua nổi Kim giáp bảo.

Song kiếm đã bắt đầu hợp bích. Taklamakan rung chuyển trong ánh kiếm, lúc thì như những làn gió đen cuộn cuộn, lúc thì như luồng chớp sáng trắng lòa, kiếm ảnh trùng trùng như hàng ngàn cơn bão cát...

Bạch Cốt Tinh cố tình đứng phía trước, Kim giáp bảo của nàng hứng thêm mấy Phi đao nữa.

- Thổ Thú Thần, có bao nhiêu Phi đao hãy tung ra hết...

Kim giáp bảo sáng lên rực rỡ nhưng Thổ Thú Thần không hề nao núng, thanh đao nhỏ bé trong tay lão vẫn tung bay, đẩy bật cả Tâm kiếm lẫn Cổ kiếm.

Rồi một luồng sáng lóe lên như chớp, Taklamakan rung chuyển dữ dội rồi trở lại im lìm...

Đã nửa đêm rồi, đã đến giây phút quyết định thắng bại, đâu đó chợt vang lên tiếng kêu đau thương của cuộc đời...

Vương Việt đứng yên lặng, trên tay chàng Lưỡng diện đao dính chặt vào Tâm kiếm.

Thổ Thú Thần sững sờ...

Bạch Cốt Tinh cũng giật mình kinh ngạc... Cả bảy quái thú bao vây xung quanh cũng thế...

Chỉ có Tâm ý mới đỡ được Phi đao, chỉ có Định Tâm thì Phi đao mới không xuyên qua được.

Con Quỷ Ba Mắt buột miệng “Định Tâm kiếm... không ngờ trên đời này lại có người luyện thành Định Tâm kiếm...”.

Sự im lìm dường như mãi kéo dài... Vầng trăng trên đỉnh Taklamakan trở nên lu mờ hắt, cảnh vật chìm vào màn tối.

Thổ Thú Thần đột nhiên đưa Phi đao lên tự đâm thẳng vào cổ, Bạch Cốt Tinh cố gắng sấn đến đâm Cổ kiếm vào tim lão... Hai mắt Thổ Thú Thần sáng chói lên, miệng mấp máy “Ta hiểu rồi... ta hiểu rồi...”.

Không biết trước khi chết lão đã hiểu điều gì?

Có thể lão hiểu rằng có người đỡ được Phi đao thì thời độc bá của Thổ Thú Thần đã hết ?

Hay có thể lúc đó lão chợt hiểu cuộc sống là phù du?

Hay lão đã hiểu được những âm mưu của Kim Tài Thần?

Nhưng chắc chắn lão hiểu rằng không thể chống lại Định Tâm kiếm và Cổ kiếm hợp bích. Không thể chống lại tình yêu của con người.

Lão thà tự chết chứ không muốn bị người giết chết.

Đấu chiến thắng Phật

- 39 -

Chỉ có con người mới thấy con người là đẹp, vì thế bọn quỷ đầu có nhìn thấy vẻ đẹp của Bạch Cốt Tinh trong lốt Tam Vĩ Thiên Hồ, nhưng vẻ hiên ngang của nàng thì bọn chúng lại nhìn thấy.

Trên đỉnh Taklamakan là một vầng trăng khuyết, vầng trăng tỏa cái ánh sáng nhờ nhờ, bàng bạc xuyên qua đám mây mù... Trăng hôm nay ánh màu như máu.... cả bầy quỷ dữ cùng nhìn về phía ánh trăng và hú lên... Tiếng hú báo hiệu một cuộc huyết chiến sắp bắt đầu.

Tâm kiếm cũng đã được rút ra song song cùng Cổ kiếm.
Sau bao nhiêu năm, một lần nữa hai thanh kiếm một trắng một đen này lại hợp bích.

Lưỡng diện đao cũng đã sẵn sàng.
Taklamakan lại chìm vào im lặng, một sự im lặng đáng sợ.

Bạch Cốt Tinh đã chứng kiến Thổ Thú Thần ra tay giết Vạn Ứng Khinh Hầu nhanh như thế nào nên nàng đề phòng rất cẩn thận. Bỗng nàng đột nhiên chao người một cái, sau đó lại đứng vững... Khi nàng từ từ cởi bỏ chiếc áo đen, lúc bấy giờ mới thấy Lưỡng diện đao đã cắm phập ngay chón thủy.

Phi đao bay ra nhanh đến mức Bạch Cốt Tinh không kịp nhìn thấy chứ đừng nói đến né tránh.

Thổ Thú Thần bất giác thốt lên “Kim giáp bảo...không ngờ ngươi có Kim giáp bảo” - Lưỡng diện đao có thể xuyên qua tất cả, nhưng vẫn không xuyên qua nổi Kim giáp bảo.

Song kiếm đã bắt đầu hợp bích. Taklamakan rung chuyển trong ánh kiếm, lúc thì như những làn gió đen cuộn cuộn, lúc thì như luồng chớp sáng trắng lòa, kiếm ảnh trùng trùng như hàng ngàn con bão cát...

Bạch Cốt Tinh cố tình đứng phía trước, Kim giáp bảo của nàng hứng thêm mấy Phi đao nữa.

- Thổ Thú Thần, có bao nhiêu Phi đao hãy tung ra hết...

Kim giáp bảo sáng lên rực rỡ nhưng Thổ Thú Thần không hề nao núng, thanh đao nhỏ bé trong tay lão vẫn tung bay, đẩy bật cả Tâm kiếm lẫn Cổ kiếm.

Rồi một luồng sáng lóe lên như chớp, Taklamakan rung chuyển dữ dội rồi trở lại im lìm...

Đã nửa đêm rồi, đã đến giây phút quyết định thắng bại, đâu đó chợt vang lên tiếng kêu đau thương của cuộc đời...

Vương Việt đứng yên lặng, trên tay chàng Lưỡng diện đao dính chặt vào Tâm kiếm.

Thổ Thú Thần sững sờ...

Bạch Cốt Tinh cũng giật mình kinh ngạc... Cả bảy quái thú bao vây xung quanh cũng thế...

Chỉ có Tâm ý mới đỡ được Phi đao, chỉ có Định Tâm thì Phi đao mới không xuyên qua được.

Con Quỷ Ba Mắt buột miệng “Định Tâm kiếm... không ngờ trên đời này lại có người luyện thành Định Tâm kiếm...”.

Sự im lìm dường như mãi kéo dài... Vầng trăng trên đỉnh Taklamakan trở nên lu mờ hắt, cảnh vật chìm vào màn tối.

Thổ Thú Thần đột nhiên đưa Phi đao lên tự đâm thẳng vào cổ, Bạch Cốt Tinh cố gắng sấn đến đâm Cổ kiếm vào tim lão... Hai mắt Thổ Thú Thần sáng chói lên, miệng mấp máy “Ta hiểu rồi... ta hiểu rồi...”.

Không biết trước khi chết lão đã hiểu điều gì?

Có thể lão hiểu rằng có người đỡ được Phi đao thì thời độc bá của Thổ Thú Thần đã hết ?

Hay có thể lúc đó lão chợt hiểu cuộc sống là phù du?

Hay lão đã hiểu được những âm mưu của Kim Tài Thần?

Nhưng chắc chắn lão hiểu rằng không thể chống lại Định Tâm kiếm và Cổ kiếm hợp bích. Không thể chống lại tình yêu của con người.

Lão thà tự chết chứ không muốn bị người giết chết.

Đấu chiến thắng Phật

- 41 -

Có rất nhiều nơi hoang sơ, nhưng có lẽ Cổ Thạch là nơi hoang sơ hơn hết. Đó chỉ là một nơi toàn đá và đá, đá trải dài đến tận chân trời, như chìm khuất vào mây.

Đá ở đây chỉ một màu tro trụi và xám xịt, rêu phong và u uẩn

Hải Vực Vô Ngân mơ màng ngắm nhìn Cổ Thạch. Nàng là một cô gái chung tình, dám yêu dám hận, che đậy sự yếu mềm của mình bằng lớp vỏ gai góc, xù xì... Một kẻ lối đời như Tiêu Vong Trần dễ dàng nhận ra điều đó.

Nàng ngồi trên một tảng cự thạch đen thẫm, màu áo tím hòa vào màu đen của đá, tim nàng khắc sâu hình ảnh của một kiếm khách phong trần, dày dặn phong sương với một tâm hồn tự do phiêu lãng.

Tiêu Vong Trần bỗng nói “Ở đời không tồn tại sự thù hận, chỉ có tình thân, tình bạn và tình yêu là vĩnh cửu...”.

Y nói câu này hẳn là để cho Hải Vực Vô Ngân, thâm tâm của y chắc có tin vào điều phù vân đó? – Y chỉ tin vào quyền lực và lòng trung thành tuyệt đối, tin vào khối tài sản khổng lồ đủ để khuynh đảo thiên hạ.

Hải Vực Vô Ngân nói “Người có thật sự tin vào điều đó?”.

Tiêu Vong Trần nói “Không phải là cô đã từ bỏ tất cả hay sao? Không phải là cô đã từ bỏ những thứ vật chất phù hoa để tìm đến một tình yêu đích thực hay sao?”

- Nhưng người có tất cả, quyền lực và tiền bạc... mọi người đều sẽ phủ phục dưới chân người, người sẽ có những người đàn bà đẹp nhất, kể cả Cửu Tử Hoàng Châu.

Hải Vực Vô Ngân đã thực sự tin rằng kẻ thừa kế địa vị của Hỏa Lôi Thần, chủ nhân của Thành Đỏ chính là Tiêu Vong Trần chứ không phải là Nhất Bạch Cuồng Phong như mọi người vẫn đồn thổi.

- Cô có thật sự tin rằng ta có tất cả hay không? Cô có thật sự tin rằng ta giàu có hơn Vương Việt hay không?

Hải Vực Vô Ngân nhiều khi nghi ngờ chính mình, sự phũ phàng của bọn Sài Đảo khi biết nàng bị thất sủng ở thành Baghdad nói lên điều đó. Giá trị đích thực của nàng nằm ở đâu? Ở chính con người nàng hay là ở tấm áo mà nàng khoác lên, ở cái địa vị mà nàng có được?

Tiêu Vong Trần cất giọng nhẹ nhàng “Từ khi nhìn thấy cô lần đầu tiên ở Đại Tiệc Tím, ta đã nhận thấy ở đó một vẻ đẹp vĩnh cửu, một vẻ đẹp hoàn hảo cả về thể xác lẫn tâm hồn...”.

Ở Cổ Thạch cũng có gió thổi, nó mơn man lên từng bờ đá, từng khe hở, mơn man lên mái tóc của Hải Vực Vô Ngân, nàng hơi mỉm cười.

Có người đàn bà nào không cảm thấy thích thú trước một lời khen tặng?

.....

Cổ Thạch đã tồn tại hàng bao thiên niên kỷ, nó dường như là một trận pháp của cổ nhân, một lời nhắn gửi gì đó mà chưa ai tìm ra lời giải.

Hải Vực Vô Ngân nói “Phải chăng người muốn tìm lời giải cho những tảng đá ở Cổ Thạch này?”

- Ta đã tìm mãi mà không thể tìm ra đáp án.

Tiêu Vong Trần thở dài “Ta là một kẻ cô đơn và vô vọng, đã không thể lý giải được sự sắp xếp những tảng đá vô tri này, chúng muốn nói lên điều gì? Cũng như ta đã không thể tìm được tình yêu cho riêng mình”.

Hải Vực Vô Ngân dịu dàng “Đừng nên đi tìm tình yêu, hãy để nó tự đến”.

Giọng của Tiêu Vong Trần trở nên đau khổ “Có thể nhìn người mà mình yêu thương trong vòng tay của kẻ khác hay không? Có thể nhìn người mà mình vẫn hằng nhớ và tôn thờ lại sống với một người khác hay không?”

Hải Vực Vô Ngân cảm thấy tội nghiệp và thương hại Tiêu Vong Trần, nàng không ngờ một kẻ có cái vẻ bề ngoài lạnh nhạt như gã lại ẩn chứa một trái tim nồng nàn như thế. Thương hại là sự khởi đầu của một tình cảm, nhất là đối với một quận chúa sống trong nhung lụa, quá dư thừa của cải và có nhiều ảo tưởng về cuộc đời, ngây thơ về sự hiểm độc của con người.

Nàng nhớ đến những giờ phút hạnh phúc bên Dòng Sông Thanh Tịnh cùng với Vương Việt, bất giác nói “Đến một lúc nào đó người sẽ tìm thấy nửa bên kia của mình... người sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa”.

Hải Vực Vô Ngân là người yêu theo kiểu lãng mạn và thần tượng... Tiêu Vong Trần biết rõ điều đó và y cũng nói một cách rất lãng mạn và thần tượng...

- Nếu có thể được ta cũng sẵn sàng từ bỏ tất cả... nếu tìm được người mà ta yêu thương ta cũng sẵn sàng từ bỏ tất cả. Quyền lực để mà làm gì?, Tiền bạc để mà làm gì? Tại sao chúng ta không đến với nhau chỉ với những gì mà chúng ta có, chúng ta đến với nhau bằng một tình yêu thuần khiết nhất?”.

Y lấy trong túi ra một viên kỳ châu và nói “Sở dĩ tiếng tiêu của ta trở nên ru hồn là nhờ ở viên Mê Hồn Châu này” – Y giơ viên châu lên cao, cổ tình để

cái ánh sáng Mê Hồn của nó chiếu vào mắt Hải Vực Vô Ngân, miệng nói “Ta muốn dành tặng cho Nàng báu vật này, chỉ nàng mới xứng đáng có nó...”.

Hải Vực Vô Ngân đã cảm thấy Tiêu Vong Trần là một người bạn thực sự, một người bạn có thể chia sẻ những suy tư thâm kín nhất.

Đấu chiến thắng Phật

- 42 -

Khi Vương Việt đến Cổ Thạch thì thấy Hải Vực Vô Ngân đang đứng bên Tiêu Vong Trần. Chàng cảm thấy giữa họ dường như đã phát sinh một tình cảm gì đó mà chưa biết là gì.

Hải Vực Vô Ngân thấy Vương Việt thì sự xúc động dâng tràn, nàng đã từ bỏ tất cả phú quý vinh hoa chỉ là để mong chờ giây phút gặp gỡ này... Nàng chạy ồa đến bên Chàng...

Vương Việt cũng ngập tràn cảm xúc, họ gần như sắp chạm vào nhau... Hải Vực Vô Ngân chưa kịp nói gì thì một luồng Phong kiếm tàn bạo từ đầu phóng đến xuyên thủng trái tim của nàng, một dòng máu đỏ bắn ra như cầu vồng xối xả vào Vương Việt ... nàng từ từ ngã xuống...

Vương Việt gào lên một tiếng khủng khiếp, chàng buông rơi Tâm kiếm, hai tay đỡ lấy Hải Vực Vô Ngân.

Không còn kịp nữa rồi, nàng đã vĩnh viễn ra đi mà không thể nói gì... Vương Việt loạn choạng cầm lấy Tâm kiếm... Chàng đã làm được gì cho nàng?... chàng đã mang lại gì cho nàng?... mang danh là một Thần kiếm mà không bảo vệ nổi người mình yêu tha thiết?... thanh kiếm trong tay chàng run rẩy...

Tâm không định thì Kiếm cũng như Tâm không định.

Tiêu Vong Trần chỉ cần có thể, luồng Phong kiếm dừng mãnh xuyên thủng ngực Vương Việt, hất chàng ngã xuống cạnh Hải Vực Vô Ngân.
Họ không sống cùng nhau nhưng lại chết cùng nhau.

Họ nằm cạnh nhau bên bãi đá thô sơ, gương mặt Hải Vực Vô Ngân đã trở lại như say ngủ, bình yên và thơ trẻ. Gương mặt của Vương Việt cũng thế, dưới vẻ ngoài ngông cuồng, phóng túng là một trái tim khao khát yêu thương... trái tim ấy giờ đây cũng đã được nghỉ yên.

Chỉ trong chớp mắt đã giết được Vương Việt, Tiêu Vong Trần cất tiếng cười vang dội, đây là lần đầu tiên y cười, tiếng cười nghe khủng khiếp còn hơn tiếng Quỷ khóc của Nhất Bạch Cuồng Phong ngày nào, còn vang xa hơn tiếng cười của Hỏa Lôi Thần giữa đại mạc ngày nào... Tiếng cười của một kẻ thực sự khẳng định mình mới chính là bất khả chiến bại.

Đột nhiên y thấy xa xa có một bóng người.

Bóng của một nhà sư.

Một nhà sư khát thực.

Tiêu Vong Trần cất giọng “Ngươi có phải là Đấu Chiến Thắng Phật mà thiên hạ vẫn đồn đại? – Ta cũng muốn thử xem Vô hình kiếm khí là như thế nào”.

Y cười lên ha hả “Ngươi cũng biết che giấu lắm, xuất hiện rất đúng lúc, giết được ta ngươi sẽ lên ngôi vô địch, sẽ chủ nhân Thành Đỏ, là bá chủ thiên hạ...”

Tử huyền tiêu đã vũ lộng, luồng Phong kiếm nổi lên ào ạt trong tiếng tiêu réo rất, lúc trầm, lúc bổng, lúc rít lên như tiếng quỷ hú ma hồn. Bãi đá găm gù và bay loạn xạ, nhiều viên cự thạch bị nhấc bổng lên cao va chạm nghe chan chát. Hồi lâu sau vẫn không thấy nhà sư khát thực động tĩnh gì, Tiêu Vong Trần tiến đến thật sát... Y bỗng phát hiện ra nhà sư khát thực đã tọa hóa từ lâu rồi.

Ông đã hóa đá, đã trở thành một pho tượng đá, một Cổ Thạch Phật.

Tiêu Vong Trần không kìm được, phá lên cười dữ dội “kha ... kha ... kha..., té ra là một kẻ đã chết, thật là uổng công của ta... nhưng ngươi đừng có tưởng biến thành đá là yên thân đâu nhé...”

Tiêu Vong Trần sấn đến, dùng Tử huyền tiêu đâm thật mạnh, y tính phá hủy pho tượng.

Tử huyền tiêu cắm phập vào và dừng lại ở đó, Tiêu Vong Trần phát hiện ra kỳ biến nhưng không còn kịp nữa, y đã bị dính chặt vào pho tượng không nhúc nhích được, dường như mất hết cả sức lực.

Phía xa xa lại có một bóng trắng bay đến.

Bạch Cốt Tinh đứng sững, mái tóc tung bay trong gió, thanh Cổ kiếm trong tay của nàng trở nên đen hơn bao giờ hết. Đất dưới chân dường như nghiêng ngả, rừng trúc rung động âm âm, trời như có sấm có sét...

Tiêu Vong Trần quần quai dữ dội nhưng vẫn không thoát ra được pho tượng đá. Cổ Thạch đã ngăn cản sự bành trướng của Tử Trúc Lâm, khiến nó phải dừng lại.

Dông đường như đã nổi, bão đường như đã đến.

Tiêu Vong Trần đã hiện nguyên hình khô khảnh và góm ghiếc, mái tóc như những rễ cây khô vằn vữa. Khi Bạch Cốt Tinh đâm Cổ kiếm đến thì y không thể chống đỡ, sức lực đã bị hút hết vào tảng đá.

Bạch Cốt Tinh nói:

- Nhất đâm này là để cho Hải Vực Vô Ngân, là sự trừng phạt đối với kẻ lừa đảo.

Nàng nhấn sâu thêm và nói:

- Còn đây là để báo thù cho Vương Việt.

Nàng nhấn sâu thêm nữa.

- Còn đây là để cho Nhất Bạch Cuồng Phong, chỉ có gã mới đủ tư cách làm chủ nhân của Thành Đỏ... ta cho ngươi biết Nhất Bạch Cuồng Phong đã cho sơn lại Thành Đỏ thành một màu trắng và không còn thống trị Con

Đường Tơ Lụa nữa.

Bạch Cốt Tinh nhấn sâu thêm, một dòng máu đen sì chảy ra từ thân thể khô khốc của Tiêu Vong Trần.

Nàng quát lên :

- Còn đây là để dành cho ta - Mộc Trúc Thần – ngươi có thể che mắt được ai chứ không thể che mắt ta được. Ngươi tưởng đứng sau lưng Hỏa Lôi Thần làm những việc chấn động thiên hạ, ném đá giấu tay, xấu xa bỉ ổi rồi sẽ đến ngày gôm thâu tất cả hay sao?

Đá thì Khắc Gỗ.

Thảo nào mà Tiêu Vong Trần khi đâm Tử huyền tiêu vào pho tượng thì mất hết cả sức lực.

Khí thế của Mộc Trúc Thần thật ghê gớm, lão rống lên như sấm, cố gắng vẫy vùng nhưng vẫn không thoát nổi pho tượng đá trầm trụi. Mộc thì sinh Hỏa, nhưng Hỏa cũng hủy diệt Mộc.

Bạch Cốt Tinh giờ đây còn mạnh hơn cả Mộc Trúc Thần. Nàng nổi lửa thiêu đốt Mộc Trúc Thần cũng như cả Tử Trúc Lâm. Ánh lửa cháy rừng rực, còn cao hơn, xa hơn ánh lửa đã thiêu đốt Bích Ngọc Thành ngày nào.

Đấu chiến thắng Phật

- 43 -

Nàng đã trở về đại mạc.

Cõi lòng nàng bỗng trở nên trống trải, đó chính là cái cảm giác khi có người thân ra đi vĩnh viễn.

Những người bạn.

Không một người bạn nào có thể thay thế một người bạn nào, bởi vì mỗi một con người đều có một vẻ khác nhau.

Kim giáp bảo sáng rực lên trên cát trắng.

Còn Cổ kiếm thì lại đen sì trong nắng.

*Anh có thấy cát bay trong nắng,
Sắc kiếm đen làm tia nắng càng đen.
Gió hòa cát thổi từng cơn rát bỏng,
Kiếm khí xông lên tận chín tầng mây..*

Kim Tài Thần cũng đã đến, trên tay lão là hai cây Huyết Thủ.
Lão cao giọng nói “Cửu Tử Hoàng Châu không biết rằng Huyết thủ thâm hồn vốn là một cặp tả hữu, nếu biết điều đó hẳn cô ta đã xếp Huyết Thủ đứng đầu trong Thất bảo binh khí”.

Lão cười cười nói với Bạch Cốt Tinh “Kim giáp bảo không gì đâm thủng, còn Huyết thủ thâm hồn thì có thể đâm thủng bất cứ cái gì... Ta muốn biết trong hai báu vật cái nào là đúng, cái nào là sai...”.
Bạch Cốt Tinh nói “Đúng hay sai không còn quan trọng bởi vì người không còn là đối thủ của ta nữa”.

Nàng đã gồm thâm sức mạnh của Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ... chỉ còn thiếu có Kim mà thôi.

Kim Tài Thần nói “Điều đó chỉ có thể biết được bằng cuộc quyết chiến...”.

Kim Tài Thần phóng tới như ánh chớp, Cổ kiếm xuyên qua tim lão... Hai mắt Kim Tài Thần trở nên sáng rực rỡ, lão giơ Huyết Thủ tự đâm vào người mình, từ đó hàng triệu triệu oan hồn bay ra ào ạt. Lão thì thảo với Bạch Cốt Tinh “Chúng ta không bao giờ chết, ta và hàng triệu oan hồn sẽ

hòa nhập vào người, sẽ hòa nhập vào nhau, người có đủ sức mạnh của Âm Dương Ngũ Hành và *Chúng Ta* sẽ trở thành một lực lượng bóng tối hùng mạnh nhất trong vũ trụ”.

Đấu chiến thắng Phật

- 44 -

Trời đã về chiều, bầu trời đỏ thẫm bỗng như rực sáng, một bé gái tóc vàng mắt xanh xuất hiện trong cái ánh sáng rực rỡ đó : Nguyên Băng Băng.

Cô bé đã giết chết con quái thú “Độc Hùng Miêu” trừ hại cho dân lành, Thổ Thần đã tìm kiếm cô bé này trên khắp các nẻo của Con Đường Tơ Lụa mà không tìm ra bởi vì lão không ngờ cô chính là đứa bé gái đen đui với đôi mắt đen trong sáng và to tròn, cô chính là nhân vật số hai trong Cửu tinh : Nhị Hắc Đồng.

Trên tay cô bé cầm một viên ngọc sáng ngời - Tử Sinh Châu.
Viên ngọc chỉ có thể cứu được một người.
Cô chỉ có một lựa chọn...

Khi sống lại Vương Việt bỗng thấy mình là một người khác, chàng đột nhiên giác ngộ, con người khi trải qua giữa cái sống và cái chết thì dường như

bừng tỉnh thức. Khi trái tim bị Phong kiếm xuyên thủng, trong tích tắc trước khi chết chàng đột nhiên thấy trái tim mình trống rỗng, chàng trải qua cái cảm giác Vô Tâm thực sự.

Nhị Hắc Đồng đã trở lại cái hình dạng bé gái đen đũi như ngày nào...

Vương Việt hiểu rằng Nhị Hắc Đồng là một người bạn tốt – bạn tốt thì thường không sống được lâu - Nhưng Nhị Hắc Đồng sống được đến giờ này là bởi vì biết che giấu, biết ẩn mình... Nó ẩn mình trong hình dạng một đứa bé gái đen đũi gầy gò bên cạnh nhà sư già nua, vì thế Thổ Thú Thần không tìm đến được hoặc là không dám tìm đến.

Vương Việt đặt thanh Tâm kiếm xuống cạnh thanh Tử kim đao của Hải Vực Vô Ngân, chàng ngẩng nhìn lần cuối gương mặt của nàng như đang chìm vào giấc ngủ say. Vương Việt nhớ đến câu nói của người Khất Sĩ *“Khi ta mang vũ khí trên tay thì sớm muộn gì cũng có sinh linh phải chết vì vũ khí đó”*.

Bây giờ chàng không còn cần đến vũ khí nữa, chàng đột nhiên cảm thấy một cách rõ ràng nhất sự ngăn ngại của một kiếp người và đã hiểu thế nào là Vô tâm kiếm *“Tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng cứu kính niết bàn...”*. Hư Ảnh Bạch Hạc thất bại bởi vì ông ta luẩn quẩn trong cái Tâm, ông ta đã tìm được gì ? tìm được Tâm nào? Tâm tham, Tâm giận hay Tâm si? Tâm quá khứ, Tâm hiện tại hay Tâm vị lai.

Tâm quá khứ không còn, Tâm vị lai chưa có, Tâm hiện tại thì không trú...

Khi trở nên Vô Tâm, chàng đã hiểu thế nào là Vô hình kiếm khí...

Khi đứng trước pho tượng đá, Vương Việt đột nhiên nhận ra là mình hầu như không hề biết gì về nhà sư cả, chàng chưa bao giờ biết ông là ai, ông từ đâu tới và bây giờ thì cũng không biết ông đã đi về đâu ? Ông đã về cõi Niết Bàn hay quay trở lại cõi Ta bà để tiếp tục cứu khổ, cứu nạn ?

Nhưng chàng không thắc mắc về điều đó... Vương Việt cởi bỏ bộ võ phục màu đen vẫn theo chàng bấy lâu nay, khoác tấm áo cà sa đã bạc màu lên người, tay ôm lấy bình bát... đó là tất cả những gì nhà sư già đã để lại... chàng biết rằng đó chính là con đường của mình, đến một lúc nào đó chàng sẽ quên đi tất cả, quên đi cái làng chài nhỏ bé bên bờ biển, quên đi bé gái, quên đi Hải Vực Vô Ngân, quên đi cái tên Vương Việt và chính mình là ai...

Đấu chiến thắng Phật

- 45 -

Chúa Quỷ đứng trên bệ đá hoa cương, từ từ khoác “Kim giáp bảo”, chiếc áo giáp sáng trắng lên rực rỡ như ánh trăng, cầm lấy Cổ kiếm và thốt lên “Cổ kiếm ơi, ngươi đã đồng hành cùng ta bao năm nay, đã uống no máu bao kẻ thù, bây giờ ta và ngươi phải bước vào một trận chiến cuối cùng...”

Chúa Quỷ cảm thấy không tự tin lắm và nói với bọn quỷ “Các ngươi thấy ta có thể chiến thắng?” – Bọn quỷ con nói “Ngài nhất định sẽ chiến thắng, ngài đã có tất cả, kết hợp tất cả sức mạnh của Ngũ hành thần, không ai có thể là đối thủ của ngài nữa.”

Chúa Quỷ lại nói “Còn nếu ta thất bại thì sao?” - Bọn quỷ con đồng thanh

nói “Ngài không thể thất bại được, chúng con luôn ủng hộ ngài...”

Chúa Quỷ đã mặc xong giáp bạc, trên tay cầm thanh Cổ kiếm đen sì, gương mặt tuyệt đẹp ngời ngời rực sáng... khắp trần gian, khắp vũ trụ này chưa bao giờ có một chiến binh đẹp lộng lẫy như thế, chưa bao giờ có một chiến binh đẹp huy hoàng đến thế... Chúa Quỷ nhớ đến thời xa xưa, từng được sư ăn mày cứu, cảm thấy không tự tin lắm, bất giác nói “Vạn sự nếu ta không trở về thì các ngươi phải cố tìm giữ thanh kiếm, ta sẽ tái sinh trở lại... khi nào loài người còn chiến tranh, còn tham, sân, si... thì họ không thể thoát khỏi tay chúng ta được”- Chúa Quỷ nói thế và từ từ đi xuống từng bậc cầu thang... từng bậc cầu thang trên đỉnh núi quỷ của Đại mạc Taklamakan tối tăm và lạnh lẽo.

Đấu Chiến Thắng Phật cũng đã đến bên Đại mạc, khoác trên người là tấm áo cà sa đã bạc màu, ông cảm thấy triển cát bông như chiu nặng dưới chân mình, bóng đêm dường như đang bao trùm lên tất cả. “Có cần phải chiến đấu không nhi...?” - ông dừng lại và suy nghĩ... Ông đã chiến đấu và chiến thắng trong biết bao cuộc chiến và hơn ai hết ông hiểu cái giá của chiến tranh. Rằng không chiến thắng nào mà không có đau khổ, không chiến thắng nào mà không tồn tại sự căm thù truyền kiếp và không có chiến thắng nào mà không còn đọng lại những giọt nước mắt.../.

Ghi chú :

- Câu chuyện có trích dẫn một số điển tích và ngôn từ Phật giáo trong một số trang web về Phật học như “Thuvienhoasen.com” v.v...
- Câu chuyện giả tưởng này được bắt đầu viết ngày 01 tháng 01 năm 2009 và kết thúc vào ngày 31 tháng 8 năm 2009, hoàn thành vừa vặn trong tám tháng.

- Cảm hứng của câu chuyện bắt nguồn từ việc công bố tấm bản đồ Con Đường Tơ Lụa trải dài qua các châu lục, từ những câu chuyện huyền bí và các di chỉ còn sót lại. Từ sự truyền dẫn lòng say mê của nhiều bạn trẻ đối với game-online.

- Hy vọng câu chuyện này mang lại cho diễn đàn và tất cả huynh đệ tỷ muội niềm vui và sự giải trí lành mạnh nhất.

Trân trọng cảm ơn Ban Điều Hành diễn đàn.

DHC.

Đánh máy: Cát Tường

Nguồn: Hoangthantai.com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 26 tháng 1 năm 2010